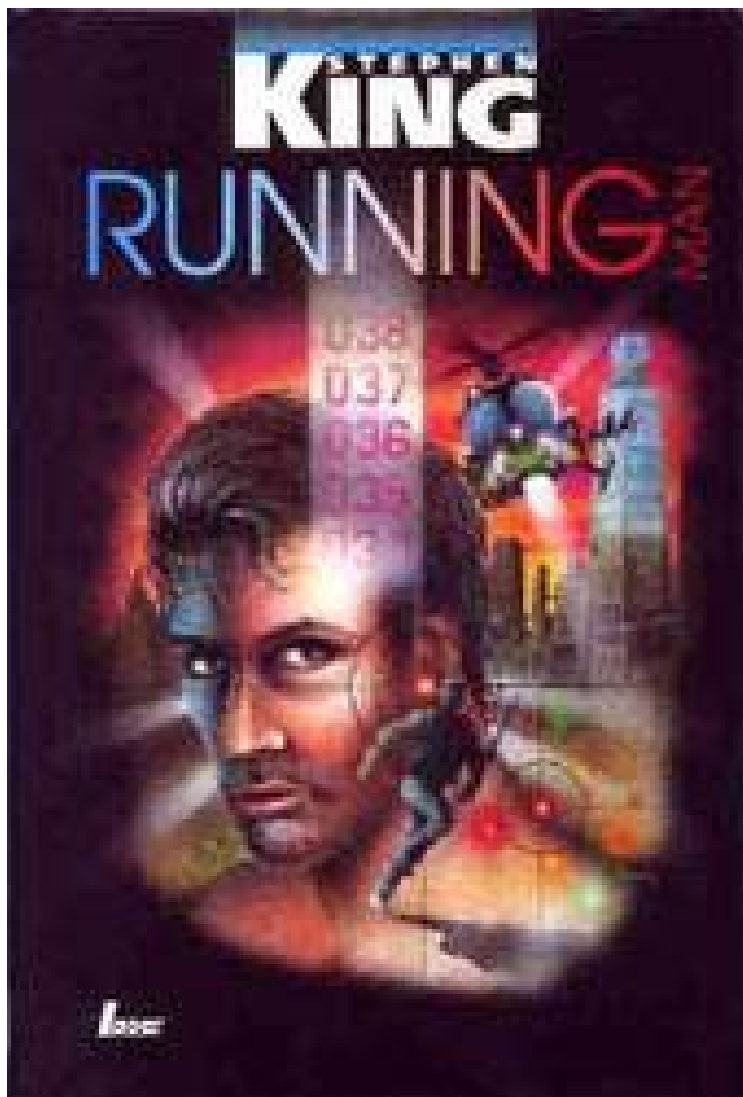


Stephen King

Running Man



...Zbývá 100 a ČAS BĚŽÍ...

V bílém světle přicházejícím oknem dovnitř pohlédla na teploměr. Za ní se v drobném dešti tyčily další výškové budovy Družstevního města jako šedé věže káznice. Dole ve světlíku se pleskala šňůra s otrhaným prádlem. Mezi odpadky se hemžily krysy a vypasené toulavé kočky.

Pohlédla na manžela. Seděl u stolu a s vytrvalou, tupou soustředěností civěl na VěVé. Sledoval ji už několik týdnů. To mu nebylo podobné. Nenáviděl ji, vždycky ji nenáviděl. Samozřejmě, teď jí byl vybaven každý byt – takový byl zákon – vypnout ji však bylo stále ještě legální. Návrh zákona o povinné výchově z roku 2021 nezískal požadovanou dvoutřetinovou většinu o šest hlasů. Normálně ji nikdy nesledovali. Co však onemocněla Cathy, žádnou z těch soutěží o velké peníze nevynechal. Strachy se jí z toho dělalo nevolno.

Na pozadí hysterického ječení v přestávce přenosu předčítal komentátor přehled nejnovějších zpráv a Cathyino horečkou zastřené kvílení neustávalo.

„Je to hodně špatný?“ zeptal se Richards.

„Moc ne, ujde to.“

„Nekecej.“

„Sto čtyři.“

Udeřil oběma pěsti do stolu. Plastický talíř vyskočil a s rachotem dopadl zpět.

„Seženeme doktora. Snaž se na to tolik nemyslet. Poslouchej –“ drmolila zběsilou rychlostí, aby ho přivedla na jiné myšlenky; obrátil se a opět se soustředil na VěVé. Poločas skončil a soutěž pokračovala. Jistě, tahle nepatřila mezi ty velkolepé, nic než levný lákadlo na zabití času zvané Šlapacím mlýnem k balíku. Brali jenom zájemce s nemocným srdcem, játry nebo plícemi a někdy tam pro větší povyražení šoupli kripla. Za každou minutu, kterou soutěžící vydržel na šlapacím mlýně (za nepřetržitého tlachání s konferenciérem), vyhrál deset dolarů. Každé dvě minuty položil konferenciér prémiovou otázku v kategorii příslušného soutěžícího (ten momentální chlápek, odněkud ze severního předměstí New Yorku, se šelestem na srdci, byl fanda přes americké

dějiny), za kterou bylo padesát dolarů. Pokud soutěžící, stížený závratí a lapající po dechu, neuhádl, padesát dolarů se mu odečetlo z dosavadní výhry a rychlost mlýnu se zvýšila.

„Nějak to uděláme, Bene. Uvidíš. Fakt. Já... já půjdu...“

„Ty půjdeš kam?“ Vrhł na ni krutý pohled. „Nahánět někoho? Už ne, Sheilo. Musí dostat opravdového doktora. Žádnou porodní bábu z vedlejšího vchodu se špinavýma rukama a dechem páchnoucím po whisky. Všechno to moderní zařízení. A já na to dohlédnu.“

Přešel místnost, oči jako v hypnóze upřené na VÉVÉ, šrouby připevněnou na oprýskanou zeď nad výlevkou. Z věšáku stáhl levnou džínovou bundu a nervózními pohyby si ji navlékl.

„Ne! To ne... to nedovolím. Ty tam nepůjdeš, abys –“

„Proč ne? Přinejhorším dostaneš pár starých babek jako samoživitelka. Tak jako tak budeš mít dost, abys ji z toho dostala.“

Nikdy nebyvala doopravdy hezká a během let, kdy její manžel nepracoval, zhubla a byla samá kost a kůže, v této chvíli však byla krásná... vznešená. „Nevezmu si je. To ho tomu ouřadovi radši za dva doláče sjeďu, až zazvoní u dveří, a pošlu ho pryč i s těma špinavýma, krvavýma penězma. To bych měla vzít prémii za svého muže?“

Prudce se k ní obrátil, ve tváři pochmurný, smrtelně vážný výraz. Chytil se něčeho, co ho postavilo stranou od ostatních, něčeho neviditelného, na co Systém tvrdě a nemilosrdně spoléhal. Byl dinosaurem své doby. Nijak velký, přesto však krok zpět, nepříjemná potíž. Možná i nebezpečná. Kolem drobných částecek se shlukují ohromné mraky.

Ukázal k ložnici. „Jak by se ti líbila v anonymním, chudinském hrobě? Říká ti to něco?“

Jedinou reakcí byla nezměrná bolest. Tvář se jí zkrivila a vyhrkly jí slzy.

„Bene, to je právě to, co chtějí, aby lidi jako my, jako ty –“

„Třeba mě nevezmou,“ řekl na to s rukou na klíce otevřených dveří. „Třeba nemám to, o co jim jde.“

„Jestli odejdeš, zabijou tě. A já to uvidím. Chceš, abych se na to dívala, zatímco ona bude vedle v pokoji?“ Slova pronikající k němu clonou slz zněla nesouvisle.

„Nechci nic, než aby žila dál.“ Pokoušel se zavřít dveře, ona se však mezi ně postavila.

„Dej mi aspoň pusu, než odejdeš.“

Políbil ji. Na konci chodby se otevřely dveře. Paní Jennerová vystrčila hlavu a civěla na ně. Donesla se k nim vůně hubiček a vanilky. Paní Jennerová se dařilo – vypomáhala v místním obchodě se zlevněným zbožím a měla téměř ďábelskou schopnost poznat neoprávněné vlastníky karet.

„Vezmeš si ty peníze?“ zeptal se Richards. „Nevyvedeš žádnou hloupost?“

„Vezmu je,“ zašeptala. „Vždyť víš, že je vezmu.“

Neohrabaně ji sevřel v náručí, pak se rychle odvrátil a vrhl se dolů po strmém a špatně osvětleném schodišti.

Stála ve dveřích, zmítaná bezhlesými vzlyky, dokud o pět pater níž neuslyšela duté prásknutí dveří. Pak si schovala tvář do zástěry. Stále ještě svírala teploměr, kterým měřila dítěti teplotu.

Paní Jennerová se tiše připlížila a zatáhla ji za zástěru.

„Drahoušku,“ zašeptala, „můžu vám dodat penicilin z černého trhu, jakmile budete mít ty peníze... doopravdy levně... a kvalitní –“

„Vypadni!“ zaječela na ni.

Paní Jennerová ucouvla a její horní ret se instinktivně zvedl od zčernalých pahýlů zubů. „Snažila jsem se pomoci,“ zamumlala a odcupitala do své místnosti.

Cathyino kvílení, jen stěží tlumené slabou příčkou z umělé imitace dřeva, neustávalo. VěVě paní Jennerové vřískala a hulákala. Soutěžící na Šlapacím mlýnem k balíku neuhodl prémiovou otázku a vzápětí dostal srdeční záchvat. Odnášeli ho na gumových nosítkách a publikum aplaudovalo.

Horní ret paní Jennerové se zvedal a klesal v rytmu potlesku, zatímco si do notýsku poznamenávala jméno Sheily Richardsové.

„Však se uvidí,“ oslovila prázdnotu. „Však ono se uvidí, naše sladká paninko.“

Zabouchla notýsek se zlověstným prásknutím a uvelebila se, aby se dívala na další soutěž.

...Zbývá 099 a ČAS BĚŽÍ...

Když Richards vyběhl na silnici, mrholení mezitím přešlo ve vytrvalý déšť. Velký teploměr *Sedmé nebe hnedky zajistí vám Fetky* ukazoval jednapadesát stupňů. (Správná teplota naprat se Fetkou – A vzhůru do ráje!) U nich v bytě to může být takových šedesát. A Cathy má chřipku.

Přes popraskaný a puchýřovitý povrch betonové silnice líně běžela odporná krysa. Napříč cesty na rozpadlých osách stála starodávná zrezavělá kostra Humberu z roku 2013. Byla dokonale očesaná, dokonce včetně ložisek a úchyťů motoru, policajti ji však neodvezli. Na jih od Kanálu se policajti vydávali už jen zřídkka. Družstevní město stálo v paprskovitě se rozbíhajícím, krysami zamořeném bludišti parkovišť, opuštěných obchodů, městských středisek a dlážděných hřišť. Zákon tady určovaly motocyklové bandy a všechny ty řečičky ve zprávách o neohrožené místní policii Jižního města nebyly nic jiného než hromada kouřících sraček. Ulice působily přízračně, nikde žádný zvuk. Pokud jste šli ven, jeli jste pneumobusem nebo jste si navlékli respirátor.

Šel rychle, nedíval se kolem sebe, na nic nemyslel. Vzduch byl hutný, plný síry. Kolem se s rachotem přehnal čtyři motocykly a někdo po něm mrštil ostrý kus asfaltového koberce. Richards se mu lehce vyhnul. Minuly ho dva pneumobusy a nápor vzduchu s ním pokaždé mírně zacloumal, ale nemávl, aby je zastavil. Týdenní dvacetidolarová podpora v nezaměstnanosti (ve starých dolarech) už byla utracena. Neměl ani vindru. Předpokládal, že ty potulné smečky jeho chudobu přímo cítí.

Nikdo ho neotravoval.

Věžáky, bloky stereotypních obytných budov, pletivové ploty, parkoviště až na oškubané vraky prázdná, oplzlosti načmárané na silnici měkkou křídou, pomalu se rozplývající v dešti. Klikaté nápisy na drolicích se šedých zdech: BĚLOUŠI DEJ BACHA AŤ TĚ TU NEZASTIHNE SVÍTÁNÍ. STREJCI I TETKY DOMA PRÁSKAJ FETKY. TVOJI ČÍČU SVRBI. TAK VEN S NÍM. TOMÍK KŠEFTUJE S FETEM. HITLER BYL ÚŽASNEJ. MARY. SID. ZABTE VŠECHNY ŽIDÁKY. Staré sodíkové pouliční osvětlení instalované v sedmdesátých letech bylo roztřískané kameny a kousky dlažby. Sem žádný z techniků nepřijde, aby to dal do pořádku, jsou

placeni novými dolary. Technici zůstávají v lepší části města, milánku. Tam je to totiž fajn. Všude ticho, až na rychle se blížící a zase se vzdalující hučení pneumobusů a klapavou ozvěnu Richardsových kroků. Tohle bitevní pole se rozzáří a ožije jenom v noci. Za dne je to opuštěná šedá prázdnota bez jediné známky života až na kočky, krysy a bílé červy hýbající haldami odpadků. Ve vzduchu nic než puch hniloby a rozkladu tohoto skvělého roku 2025. Kabely velkovize jsou bezpečně uloženy pod povrchem a snad jen idiot nebo revolucionář by mohl dostat nápad vykopat je a zničit. VÉVé je sen, chléb života. Herák je dvanáct starých babek za pytlík, tabulku Frisko fetu dostaneš za dvacku, ale VÉVé tě rozparádí zadara. Tam dál, na druhé straně Kanálu, mašinerie na sny běží čtyřiaadvacet hodin denně... běží ovšem na nové dolary a ty vlastní jen lidi, co mají práci. Pak tu jsou ještě čtyři miliony dalších, skoro všichni bez práce, ti jsou jižně od Kanálu v Družstevním městě.

Richards měl za sebou tři míle, a obchody s lihovinama a kuřivem, nejdřív ojedinělé a s masivními mřížemi, se objevovaly stále častěji. Pak přišly M-salóny (*!!24 perverzností – jen počítejte, je jich 24!!*), frey, krevní banky. Na každém rohu arogantní grázl na motocyklu, ústí okapů utopená v závěších raušvajglů. Fetky zazobanců retky.

Už zahlédl mrakodrapy deroucí se k obloze, vysoké, hladké, čisté. A nejvyšší ze všech Palác her, stopatrová budova, jejíž vrchol byl napůl utopený v mracích a smogu. Aniž z něj spustil pohled, ušel další míli. Objevila se dražší kina a obchody s kuřivem tentokrát bez mříží (venku ovšem stály najaté uniformy s elektrickými obušky na opascích typu Sam Browne). Na každém rohu městský vobuch. Veřejný fontánový park: vstupné 75 centů. Za plotem pěkně oblečené maminky hlídaly své ratolesti; ty rozpustile skotačily na astrotrávníku. Po obou stranách brány uniformy. Krat'oučký, patetický pohled na fontánu.

Přešel Kanál.

Blížil se k Paláci her, který byl stále větší, s řadami neúčastných kancelářských oken a s nablýskaným kamenným povrchem stále neskutečnější. Vobuchové z něj nespouštěli oči, připraveni popohnat ho nebo ho rovnou srazit, kdyby se snad pokusil dopustit se zločinu potulky. V této části města byl pouze jeden důvod k přítomnosti člověka v kalhotách s vytahanými koleny, zapadlýma očima a laciným účesem stylu podle hrnce. Tím důvodem byl Palác her.

Výběrové prohlídky začínaly přesně v poledne, a když se Ben Richards postavil za posledního muže v řadě, ocitl se téměř ve stínu Paláce her. Budova však byla vzdálená ještě devět bloků, to je víc než míli. Fronta před ním se vinula jako nekonečný had. Brzy se za něj postavili další. Policajti je sledovali, ruce buďto na pažbách pistolí nebo na obušcích. Na tvářích měli anonymní, opovržlivé úsměvy.

– Nepřipadá ti támhleten jako pabl, Franku? Mně teda jo. –

– Jeden se mě tam zeptal, esli se tu někde může vykoupat. To je síla, co?

– Samí zkurvysyni –

– Zabijou vlastní mámu pro –

– Smrděl, jako kdyby neviděl vanu kdo ví –

– Není nad přehlídku ksichtů, kerou vždycky –

Hlavy skloněné před deštěm, šourali se bezcílně kolem a po chvílce se řada pohnula.

...Zbývá 098 a ČAS BĚŽÍ...

Bylo už po čtvrté, když se Ben Richards ocitl u hlavní přepážky a byl poslán k přepážce č. 9 (Q – R). Žena, která seděla u drnčící raznice na plastické karty, vypadala unaveně, nelidsky a neosobně. Podívala se na něj a neviděla nikoho.

„Příjmení, křestní jméno, druhé křestní jméno.“

„Richards, Benjamin, Stuart.“

Prsty jí kmitaly po klávesnici. *Drrr – drrr – drrr* ozývalo se ze stroje.

„Věk – výška – váha.“

„Dvacet osm,^{*1} šest a dva, sto šedesát pět.“

Drrr – drrr – drrr

„Ověřen IQ podle Weschlerova testu, jestli ho znáte, a věk, kdy byl proveden.“

„Sto dvacet šest. Ve čtrnácti.“

Drrr – drrr – drrr

¹Šest stop a dva palce = cca 186 cm
Sto šedesát pět liber = 83 kg

Ohromná hala byla hučící a rezonující hrobkou zvuků. Otázky a odpovědi. Lidi vyvádění ven, vzlykající. Lidi vyhazovaní. Chraplavé protestující hlasy. Jeden nebo dva výkřiky. Otázky. Pořád jenom otázky.

„Poslední škola, kterou jste navštěvoval?“

„Ruční řemesla.“

„Absolvoval?“

„Ne.“

„Kolik ročníků a v kolika jste odešel?“

„Dva. V šestnácti.“

„Důvod odchodu?“

„Oženil jsem se.“

Drrr – drrr – drrr

„Jméno a věk manželky, je-li.“

„Sheila Catherine Richardsová, dvacet šest.“

„Jména a věk dětí, jsou-li.“

„Catherine Sarah Richardsová, osmnáct měsíců.“

Drrr – drrr – drrr

„Poslední otázka, pane. Nesnažte se lhát, poznají to během fyzických testů a diskvalifikují vás. Bral jste někdy heroin nebo syntetický amfetaminový halucinogen nazývaný San Francisco fet?“

„Ne.“

Drrr

Ven vyskočila plastická karta, kterou mu podala. „Tohle neztraťte, čahoune. Pokud ano, vrátíte se na začátek, ale až příští týden.“ Prohlížela si ho, jeho obličej, vztek v očích, štíhlé tělo. Nevypadal špatně. A aspoň nějaká inteligence. Příznivé údaje.

Náhle mu vytrhla kartu z ruky a procvakla pravý horní roh, který teď vypadal podivně slisovaný.

„K čemu to bylo?“

„Na tom nezáleží. Později se to dozvíte. Možná.“ Ukázala mu prstem přes rameno k dlouhé chodbě, která vedla k řadě výtahů. Tucty mužů tam byly zastavovány, ukazovaly své identifikační karty a pokračovaly dál. Richards zahlédl, jak byl jeden třaslavý sinálý konzument Frisco fetu zastaven jedním z vobuchů a nasměrován ke dveřím. Rozbrečel se, ale šel.

„Krutej svět, čahoune,“ řekla žena za přepážkou bez známek soucitu. „Pokračujte.“

Richards pokračoval. Za ním se mezitím začala další litanie.

...Zbývá 097 a ČAS BĚŽÍ...

Na začátku chodby za přepážkami mu na rameno s plesknutím dopadla tvrdá sukovitá ruka. „Kartu, kámo.“

Richards ji ukázal. Vobuch povolil stisk, ve tváři výraz nevrleho zklamání.

„Rád je vracíte, že jo?“ zeptal se Richards. „Hrozná švanda, co?“

„Chceš se vrátit, kam patříš, hňupe?“

Richards šel dál a policajt zůstal nehybný.

Zastavil se na půl cesty ke zdvižím a otočil se. „Hej, ty,“ zavolal na policajta.

Vobuch na něj vrhl zničující pohled.

„Máš rodinu? Příští týden to můžeš být ty.“

„Pokračujte!“ zařval policajt nenávislně.

S úsměvem na rtech Richards pokračoval.

U výtahů čekala řada alespoň dvaceti uchazečů. Jednomu z dohlížejících policajtů ukázal Richards kartu a vobuch se na něj přísně podíval. „Tvrďák, synku?“

„Podle potřeby,“ odpověděl Richards s úsměvem.

Policajt mu podal kartu zpět. „Pár kopanců a budeš zase měkkej. Jak ti půjde povídání s řešetem místo hlavy, synku?“

„Stejně jako tobě bez té pistole na stehně a s kalhotama kolem kotníků,“ řekl Richards stále s úsměvem. „Chceš si to vyzkoušet?“

Na okamžik si myslel, že po něm vobuch skočí. „Však oni tě napraví,“ řekl místo toho. „Trochu se projdeš po kolenou, než s tebou budou hotoví.“

Vobuch vznešeně odkráčel ke třem novým příchozím a vyžádal si jejich karty.

Muž před Richardsem se otočil. Ve tváři měl nervózní a sklíčený výraz, vlnité vlasy se mu sbíhaly do špičaté ofiny. „Poslyš, kamaráde, ty si je přece nechceš zneprátnit. Mají tu šeptandu.“

„Neříkej?“ odpověděl Richards s klidnou tváří.

Muž se odvrátil.

Náhle se dveře výtahu prudce otevřely. Stál tam černý vobuch s ohromným panděrem nasměrovaným tak, aby chránil panel s tlačítky. Další seděl na malé stoličce v neprůstřelném boxu velikosti telefonní budky v zadní části prostorné kabiny a četl si 3-D, tří dimenzní perverzo magazin. Na kolenou položenou brokovnici s upilovanou hlavní. Na dosah ruky seřazené náboje.

„Postupujte dozadu!“ hulákal tlustý policajt s otrávenou důležitostí. „Postupujte dozadu! Postupujte dozadu!“

Nacpali se do hlubiny, kde bylo nemožné pořádně se nadechnout. Ze všech stran byl Richards obklopen melancholickými tvářemi. Vyjeli do druhého patra. Dveře se svižně otevřely. Richards, který byl o hlavu vyšší než všichni kolem něj, zahlédl rozlehlou čekárnu se spoustou židlí před obrazovkou VÉVÉ. V jednom rohu stál automat na cigarety.

„Vystupujte! Vystupujte! Nalevo ukažte identifikační karty!“

Opouštěli výtah a nastavovali karty před neosobní objektivy kamery. Poblíž stáli tři vobuchové. Z jakéhosi důvodu asi u tuctu karet spustil bzučák a jejich držitelé byli vytaženi z řady a vystrkáni pryč.

Richards předvedl svou kartu a dostal signál, aby pokračoval. Zamířil k automatu na cigarety, vzal si balíček Blamek a posadil se co nejdál od VÉVÉ. Jednu si zapálil, vtáhl a rozkašlal se. Neměl cigaretu přinejmenším půl roku.

...Zbývá 096 a ČAS BĚŽÍ...

Ti, co začínali na A, přišli na řadu téměř okamžitě. Zvedly se asi dva tucty mužů a hrnuly se do dveří pod VÉVÉ. Visela nad nimi veliká cedule s nápisem TUDY. Pod ním byla šipka ukazující přímo na dveře. Uchazeči byli pověstní nízkou gramotností.

Zhruba každých patnáct minut brali další písmeno. Ben Richards zaujal místo v čekárně asi v pět, odhadl tedy, že k němu se dostanou po deváté hodině. Litoval, že si s sebou nevezl knihu, ale tušil, že je to nakonec dobře. Knihy budily přinejmenším podezření, zvláště, když s ní přišel někdo z oblasti na jih od Kanálu. Perverzo magazíny byly bezpečnější.

Zprávy v šest hodin sledoval nesoustředěně a jen na půl ucha (boje v Equadoru zesílily, v Indii propuklo nové běsnění kanibalů, v odpoledním zápase porazili detroitští Tygři Catamounty z Hadingu 6:2) a když v šest třicet začala první z večerních soutěží o velké peníze, přešel nervózně k oknu a díval se ven. Teď, když už byl rozhodnutý, ho hry zase otravovaly. Nicméně většina ostatních sledovala Zábavné pistole s hrůzu nahánějícím okouzlením ve tvářích. Příští týden tam mohou být oni.

Venku zatím světlo pomalu ztrácelo na síle a blížil se soumrak. Nad oknem ve druhém patře vlaky visuté dráhy klouzaly energetickými prstenci a jejich mocné světlomety šmátraly v šedém přítmí. Dole na chodnicích se vydali muži a ženy (většina z nich byli, samozřejmě, technici nebo Systémem placení byrokrati), na podvečerní slídění po zábavě a vzrušení. Na protějším rohu ulice vnucoval své zboží kšeftař s narkotiky s licenci. Kolem něj prošel muž se dvěma kočkama v černém, každou po jednom boku; celé trio se něčemu řehtalo.

Najednou ho zaplavila vlna stesku po Sheile, Cathy a domově, a přál si, aby jim mohl zavolat. Nemyslel si, že to je povoleno. Samozřejmě, pořád ještě mohl odejít; někteří to už udělali. Přešli místnost, na tvářích nenápadný a neadresný úšklebek, a vyšli dveřmi nadepsanými NA ULICI. Zpátky v bytě u dcerky sálající ve vedlejší místnosti horečkou? Ne. Nemůže. Prostě nemůže.

Ještě chvíli zůstal u okna, a pak se vrátil a opět se posadil. Další soutěž, Vykopej si hrob, právě začínala.

Chlápek, co seděl vpravo od Richardse, mu úzkostně stiskl paži. „Je to pravda, že vyrázejí přes třicet procent už na fyzickéjch?“

„Nevím,“ odpověděl Richards.

„Bože,“ řekl ten chlápek. „Mám bronchitidu. Snad tedy Šlapacím mlýnem k balíku...“

Richardse nenapadlo nic, co by mohl říct. Dech toho maníka zněl jako vzdálený nákladňák hrabající se do příkrého stoupáku.

„Mám rodinu,“ pokračoval muž s tichým zoufalstvím.

Richards upíral pohled na VÉVÉ, jako kdyby ho to zajímalo.

Pak byl chlápek dlouho zticha. Když se v sedm třicet program opět změnil, slyšel ho, jak se ptá souseda po své druhé ruce na fyzické testy.

Venku už byla úplná tma. Richardse napadlo, jestli ještě příš. Vypadalo to na pěkně dlouhý večer.

...Zbývá 095 a ČAS BĚŽÍ...

Když všichni na R procházeli dveřmi pod červenou šipkou do prověřovacího sálu, bylo jen pár minut po půl desáté. Většina počátečního vzrušení opadla a lidé buďto dychtivě sledovali VěVé, už bez jakýchkoli známek strachu, se kterým sem přišli, nebo podřimovali. Ten muž s hlučným hrudníkem měl jméno na L, a tak přišel na řadu už před hodinou. Richardse jen tak zběžně napadlo, jestli prošel.

Prověřovací sál byl dlouhý a vykachlíkovaný, světlo přicházelo z fluorescenčních trubíc. Připomínalo mu to montážní pás s otrávenými doktory na jednotlivých stanovištích po celé jeho délce.

Nechtěl by se náhodou některý z vás podívat na mou holčičku? pomyslel si Richards zatrpkle.

Uchazeči nastavili identifikační karty před objektiv další kamery, zabudované do stěny, a pak se museli zastavit u řady věšáků. Přistoupil k nim doktor v dlouhém bílém plášti, v podpaždí měl zasunutý záznamník.

„Svlékněte se,“ přikázal. „Oblečení pověste na věšáky a zapamatujte si číslo nad vašim věšákem. Oznamíte ho službě na druhém konci. O své cennosti se nestrachujte. Nikdo tady o ně nestojí.“

Cennosti. To byla ale kravina, napadlo Richardse, zatímco si rozepínal košili. Měl prázdnou náprsní tašku s několika fotkami Sheily a Cathy, stvrzenku na opravu bot, které si dal před půl rokem podrazit u místního příštipkáře, kroužek na klíče s jediným klíčem a to od bytu, dětskou ponožtičku, kterou tam zapomněl, a balíček Blamek, které vydobyl z automatu.

Na sobě měl rozedrané spodky s nátělníkem, protože Sheila byla příliš umíněná, než aby ho nechala chodit bez nich, avšak mnoho mužů mělo pod kalhotami holé zadky. Za chvíli stáli svlečení a anonymní, penisy se jim pohupovaly mezi stehny jako zapomenuté válečné kyje. Každý držel v ruce svou identifikační kartu. Někteří přešlapovali, jako kdyby podlaha studila, třebaže tomu tak nebylo. Vzduchem se nesl slabý, neosobně nostalgický pach alkoholu.

„Zůstaňte v řadě,“ instruoval je doktor s diářem. „Pokaždé ukažte svou kartu. Řiďte se instrukcemi.“

Řada se dala do pohybu. Richards si všiml, že u stanoviště každého doktora je jeden vobuch. Sklopil oči a pasivně čekal.

„Kartu.“

Předal kartu. První doktor si poznamenal číslo a pak řekl:

„Otevřte ústa.“

Richards je otevřel. Na jazyku ucítil tlak.

Další doktor mu posvítíl do zorniček mrňavou svítilnou a pak mu civěl do uší.

Další mu přiložil na hrud' chladný kov stetoskopu. „Zakašlejte.“

Richards zakašlal. Vpředu právě vlekli z řady jednoho muže. Ty peníze přece potřebuje, to mu nemůžou udělat, pošle na ně svého právníka.

Doktor přesunul stetoskop. „Zakašlejte.“

Richards zakašlal. Doktor ho otočil a přiložil mu stetoskop na záda.

„Zhluboka se nadechněte a zadržte dech.“ Stetoskop se pohnul.

„Vydechněte.“

Richards vydechl.

„Pokračujte.“

Krevní tlak mu změřil doktor s úšklebkem na tváři a páskou přes oko. Další, holohlavý, s několika velkými hnědými fleky typu jaterních skvrn na lebce, pátral po venerických chorobách. Mezi šourek a vnitřní stranu stehna mu položil studenou ruku.

„Zakašlejte.“

Richards zakašlal.

„Pokračujte.“

Změřili mu teplotu. Řekli mu, aby plivl do misky. Teď je v polovině. Ještě zbývá půl haly. Dva nebo tři muži už skončili a poskok s těstovitým obličejem a králičími zuby jim v drátěných košicích předával oblečení. Další půltucet byl vytažen z řady a nasměrován ke schodišti.

„Předkloňte se a rozevřete si pŕlky.“

Richards se předklonil a rozevřel. Prst v plastickém obalu mu vnikl do konečníku, chvílku zkoumal a pak se stáhl.

„Pokračujte.“

Vstoupil do kabiny, jejíž tři strany tvořily závěsy jako u starých volebních zástěn – volební zástěny byly zrušeny volbami prostřednictvím počítače před jedenácti lety – a vymočil se do modrého poháru. Doktor ho vzal a umístil do drátěného stojanu.

Na další zastávce měl před sebou desku s písmeny. „Čtěte,“ řekl doktor.

„E-A, L-D, M, F-S, P, M, Z-K, L, A, C, D-U, S, G, A-“

„Stačí. Pokračujte.“

Vstoupil za další pseudovolební zástěnu a nasadil si na hlavu sluchátka. Dostal instrukce, že jakmile něco uslyší, má stisknout bílé tlačítko, a červené, až už to neuslyší. Zvuk byl velmi vysoký a tenký – jako z ultrazvukové pišťalky na psy, která byla přeladěna na rozsah na hranici slyšitelnosti lidského ucha. Richards mačkal tlačítka, dokud mu nebylo řečeno, aby přestal.

Zvážili ho. Prohlédli si klenby jeho chodidel. Postavil se před rentgen a navlékl si olovenou zástěrku. Doktor, který celou dobu žvýkal žvýkačku a něco si falešně a polohlasem pobrukoval, mu udělal několik snímků a poznamenal si číslo jeho karty.

Richards pokračoval asi ve skupině třiceti. Dvanáct už bylo na vzdáleném konci haly. Někteří byli oblečeni a čekali na výtah. Přibližně tucet dalších byl vyvléčen z řady. Jeden z nich se pokusil napadnout doktora, který ho vyřadil, a byl sražen policajtem, který ho zasáhl obuškem. Chlápek šel k zemi jak podřátý.

Richards stál u dlouhého stolu a byl dotázán, jestli prodělal nějakých padesát chorob. Většinu tvořily respirační. Když Richards řekl, že v rodině je chřipka, doktor na něj přísně pohlédl.

„Manželka?“

„Ne, dcera.“

„Věk.“

„Rok a půl.“

„Byl jste imunizován? A nesnažte se lhát!“ vykřikl náhle doktor, jako kdyby se o to Richards už pokusil. „Ověříme si vaše zdravotní záznamy.“

„Imunizován v červenci 2023. Druhá injekce v září 2023. Zdravotní klinika v místě bydliště.“

„Pokračujte.“

Richards měl náhlé nutkání sáhnout přes stůl a čapnout toho hajzla za krk. Místo toho však pokračoval.

Na posledním stanovišti neúprosně vyhlížející doktorka s vlasy na ježka a elektrickým naslouchátkem v uchu. Zeptala se ho, jestli je homosexuál. „Ne.“

„Byl jste někdy zatčen a souzen za těžký zločin?“

„Ne.“

„Trpíte intenzivními fobiemi? Tím se myslí –“

„Ne.“

„Měl byste si vyslechnout definici,“ řekla se slabým nádechem blahosklonnosti. „Tím se myslí –“

„Jestli trpím nějakými neobvyklými návaly úzkostí, jako třeba akrofobií nebo klaustrofobií. Ne, netrpím.“

Pevně sevřela rty a na krátký okamžik se zdálo, že ostře zareaguje.

„Berete nebo bral jste nějaké halucinogenní nebo návykové drogy?“

„Ne.“

„Jsou ve vašem příbuzenstvu osoby, které byly zatčeny na základě obvinění ze zločinu proti vládě nebo Systému?“

„Ne.“

„Podepište tuhle věrnostní přísahu a tento propouštěcí formulář, pane, ehm, Richardsi.“

Načmáral podpis.

„Ukažte službě svou kartu a oznamte jí číslo –“

Nechal ji tam v půlce věty a zdviženým palcem mávl na poskoka s vystouplými zuby. „Číslo dvacet šest, docente.“ Dostal své šaty, pomalu se oblékl a zamířil k výtahu. Pálil ho konečník, měl dojem, že byl znásilněn a potupen, a trochu kluzký od krému, který doktor použil.

Když byli všichni pohromadě, otevřely se dveře výtahu. Jidášova neprůstřelná kukaň byla tentokrát prázdná. Vobuch byl vychrtlec s ohromnou boulí vedle nosu. „Postupujte dozadu,“ skandoval. „Postupujte laskavě dozadu.“

Když se dveře zavíraly, zahlédl Richards, jak na opačném konci přicházejí ti na S. Mířil k nim doktor se záznamníkem. Pak dveře s cvaknutím dolehly a odřízly jim výhled.

Vyjeli do třetího patra a dveře se otevřely do rozlehlé, napůl osvětlené ložnice. Nekonečné řady úzkých skládacích lehátek z železných trubek a plátna.

U výtahu je kontrolovali další dva policajti a přidělovali jim čísla postelí. Richards dostal 940. K lehátku patřila jedna hnědá příkrývka a velice tenký polštář. Richards se natáhl a nechal sklouznout boty na zem. Nohy mu čnely přes okraj lehátka; s tím se nedalo nic dělat.

Zkřížil ruce pod hlavou a civěl do stropu.

...Zbývá 094 a ČAS BĚŽÍ...

Následujícího rána přesně v šest hodin byl probuzen velice hlasitým bzučákem. Na okamžik zůstal zmatený a dezorientovaný a napadlo ho, že Sheila snad musela koupit budíka či co. Pak mu to došlo. Posadil se.

Ve skupinách po padesáti je odváděli do velké společné koupelny, kde ukázali své karty kameře hlídané policajtem. Richards vstoupil do modře vykachlíkované kabiny se zrcadlem, umyvadlem, sprchou a záchodovou mísou. Na polici nad umyvadlem byla řada zubních kartáčků zabalených do celofánu, elektrický holicí strojek, kostka mýdla a napůl vymačkaná tuba zubní pasty. Nápis natěsnaný do rohu zrcadla hlásal: RESPEKTUJTE CIZÍ VLASTNICTVÍ! A pod to někdo kostrbatě připsal: RESPEKTUJU JENOM VLASTNÍ PRDEL!

Richards se osprchoval, osušil ručníkem, který vzal z hromady na nádržce toalety, oholil se a vyčistil si zuby.

Pak byli vpuštěni do jídelny, kde opět ukázali své identifikační karty. Richards si vzal tác a strkal ho před sebou po nerezových lištách. Dostal krabici kukuřičných vloček, misku mastných smažených bramborových hranolků, naběračku míchaných vajec, topinku, studenou a tvrdou jako mramorový náhrobek, dvě a půl deci mléka, šálek blátivé kávy (bez šlehačky), sáček s cukrem, sáček se solí a na titěrném čtverečku zamaštěného papíru kostičku margarínového másla.

Všechno zhltl; ostatní udělali totéž. Pro Richardse to bylo první skutečné jídlo, které měl po bůhví jak dlouhé době; něco jiného než mastné porce pizzy a potraviny v tabletách. A přesto bylo takové nějaké mdlé, jako kdyby z něj v kuchyni nějaký upíří šéfkuchař vysál všechnu chuť a nechal v něm jen základní živiny.

Copak asi dneska snídají ty dvě? Chaluhové tablety. Pro dítě náhražku mléka. Náhle ho zaplavil pocit zoufalství. Bože, kdy vůbec dostanou první peníze? Dneska? Zítřka? Za týden?

Třeba je to jenom trik, okázalá past na trouby. Možná že tu není ani malá naděje, natož hrnec zlata.

Seděl a civěl do prázdného talíře, dokud nezazněl bzučák, ohlašující sedmou hodinu, a neodvedli je k výtahům.

...Zbývá 093 a ČAS BĚŽÍ...

Ve čtvrtém patře byla Richardsova skupina padesáti nahnána nejprve do velké místnosti bez jediného kusu nábytku, kolem dokola však byly jakési šterbiny připomínající otvory pro dopisy. Opět ukázali karty a dveře výtahu se rychle, se sykotem, zavřely.

Do místnosti vstoupil vyzáblý muž s ustupujícími vlasy a emblémem her (obrys lidské hlavy na pozadí hořící pochodně) na pracovním plášti.

„Prosím, svlékněte se a vyjměte z oděvů všechny cennosti,“ oznámil. „Oblečení potom vhodte do některého z otvorů. Bude spáleno. Dostanete soutěžní kombinézy.“ Pak se velkodušně usmál a dodal: „Ty si budete smět ponechat bez ohledu na to, jaké bude vaše konečné rozhodnutí.“

Z několika míst se ozvalo brblání, uposlechli však všichni.

„Pospěšte si, prosím,“ řekl hubeňour a dvakrát tleskl jako učitel na základní škole, když dává signál, že je konec volné zábavy. „Čeká nás spousta práce.“

„Vy budete také soutěžit?“ zeptal se Richards.

Hubeňour na něj zmateně pohlédl a vzadu se někdo uchechtl.

„Nechte to plavat,“ řekl Richards a vystoupil z kalhot.

Vyndal své bezcenné cennosti a košili, kalhoty a spodky s nátělníkem protlačil otvorem. Někde hodně hluboko vyšlehly hladové jazyky plamenů.

Na opačném konci se otevřely dveře (*na opačných koncích byly vždycky nějaké dveře; byli jako krysy v obrovském, poschod'ovém bludišti: americkém bludišti*, pomyslel si Richards) a několik mužů vtlačilo dovnitř veliké koše na kolečkách, označené S, M, L a XL. Richards si kvůli délce vybral XL a očekával, že na něm kombinéza bude viset jako pytel, padla mu však docela obstojně. Materiál byl jemný a přiléhavý, téměř jako hedvábí, avšak pevnější. Vpředu byl jeden nylonový zip. Všechny byly tmavomodré a na pravé kapsičce na prsou nesly emblém her. Když se do nich oblékla celá skupina, měl Ben Richards pocit, jako kdyby ztratil osobnost.

„Tudy prosím,“ řekl hubeňour a uvedl je do další čekárny. Zářila tam a žvanila nezbytná VěVé. „Budeme vás vyvolávat ve skupinkách po deseti.“

Dveře pod VěVé byly opět označeny nápisem, TUDY, kompletně i se šipkou.

Posadili se. Po chvilce se Richards zvedl, přešel k oknu a vyhlédl ven. Nacházeli se ve větší výšce, stále však přšelo. Ulice byly hladké, černé a mokré. Přemýšlel, co asi dělá Sheila.

...Zbývá 092 a ČAS BĚŽÍ...

Dveřmi prošel ve čtvrt na jedenáct, tentokrát jako jeden z desetičlenné skupiny. Šli husím pochodem. Jejich karty byly prověřeny. Bylo tam deset třístranných kabiněk, tyhle však byly prostornější. Jejich stěny tvořily zvukotěsné korkové panely. Osvětlení nad hlavou bylo měkké a nepřímé. Z ukrytých reproduktorů proudil nepřetržitý tok nedefinovatelné hudby. Podlahu pokrýval plyšový koberec; Richardsova chodidla se cítila zaskočena něčím, co nebyl beton.

Hubeňour mu něco řekl.

Richards zmateně zamrkal. „Eh?“

„Kabina číslo šest,“ opakoval muž káravým tónem.

„Aha.“

Zamířil ke kabině číslo šest. Uvnitř byl stůl a nad ním, v úrovni očí, veliké nástěnné hodiny. Na stole byla ostře ořezaná G-A/IBM tužka a hromádka čistého nelinkovaného papíru. Podřadné jakosti, všiml si Richards.

A vedle toho všeho stála oslnivá kněžka počítačového věku, vysoká junonská*² blondýna v měňavých šortkách, které zřetelně vyznačovaly trojúhelníkový pahorek jejího ohanbí. Z blůzky ze síťového hedvábí sebejistě vykukovaly ztvrdlé bradavky.

„Posaďte se, prosím,“ řekla. „Jmenuji se Rinda Wardová, dám vám test.“ Podala mu ruku.

Richards, zaskočen, jí potřásl. „Benjamin Richards.“

„Mohu vám říkat Bene?“ Její úsměv byl svůdný, leč neosobní. Pocítil přesně tu dávku vzrušení, o jaké se předpokládalo, že v přítomnosti této urostlé samice a jejího dobře živeného těla ucítí. To ho

² plnoštíhlá, spíše mužského vzezření

podráždilo. Napadlo ho, jestli ji to hecuje, když se takhle předvádí před ubohejma dacanama na jejich cestě na jatka.

„Jasně,“ řekl. „Parádní kozy.“

„Děkuji,“ řekla nevzrušeně. Mezitím se posadil a civěl na ni vzhůru, zatímco ona na něj shlížela dolů a to celému výjevu ještě dodalo na rozpačitosti. „Dnešní test je zaměřen na vaše mentální schopnosti, stejně jako se ten včerejší týkal vašeho těla. Bude to poměrně dlouhý test a obědvat budete kolem třetí hodiny odpoledne – za předpokladu, že projdete.“ Objevil se úsměv a zase zmizel.

„První část je slovní. Budete na ni mít hodinu času od okamžiku, kdy vám předám brožuru s testem. Během zkoušky se smíte ptát a já vám odpovím, pokud mi to pravidla dovolí. Nicméně odpovědi na testující otázky vám neposkytnu. Rozumíte mi?“

„Ano.“

Podala mu brožurku. Na obalu byla vytištěná velká, jasně červená ruka, dlaní ven. Pod ní bylo velikými červenými písmeny napsáno:

STOP!

A pod tím: Neobracejte na první stránku, dokud vám váš zkoušející nedá pokyn, že můžete začít.

„Makačka na bednu,“ komentoval Richards.

„Prosím?“ Dokonale tvarovaná obočí se nepatrně povytáhla.

„Nic.“

„Až brožurku otevřete, najdete list, kam budete zaznamenávat odpovědi,“ přednášela. „Odpovědi zaškrťavajte výrazně a černě, prosím. Budete-li si přát změnit odpověď, původní úplně vymažte. Pokud odpověď neznáte, nehádejte. Rozumíte mi?“

„Ano.“

„Pak tedy prosím, abyste otočil na první stránku a začal. Až řeknu konec, odložíte, prosím, tužku. Můžete začít.“

Nezačal. Jezdil jí očima po těle, neskrývaně a nestoudně.

Po chvílce zčervenala. „Vaše hodina už začala, Bene. Měl byste –“

„Proč,“ začal, „každý, když má co do činění s někým na jih od Kanálu, okamžitě předpokládá, že má před sebou nadrženého magora?“

To ji naprosto vyvedlo z rovnováhy. „Já... já bych nikdy...“

„Ne, vy byste nikdy.“ Usmál se a vzal do ruky tužku. „Bože, jak jste vy lidi zabeđený.“

Sklonil se nad testem, zatímco ona se stále snažila najít odpověď, nebo aspoň důvod jeho útoku; třeba doopravdy nepochopila.

V první části se od něj požadovalo, aby označil písmeno u slova, které správně doplňuje mezery ve větách.

1. Jedna jaro nedělá.
 - a. myšlenka
 - b. sklenice piva
 - c. vlaštovka
 - d. krádež
 - e. nic z uvedeného

Rychle zaškrtoval správné odpovědi a téměř se nezastavoval, aby se nad nimi ještě jednou zamyslel či zvážil jejich správnost. Po doplňování následovala slovní zásoba, a pak slovní kontrasty. Když skončil, z hodiny, kterou měl vyměřenou, zbývalo ještě patnáct minut. Výsledky si od něj nevzala – podle pravidel je nemohl odevzdat před koncem stanovené hodiny – tak se pohodlně opřel a vejral na její téměř nahé tělo. Ticho bylo stále hutnější, tíživější, jen explodovat. Poznal na ní, jak touží po nějakém plášti, a to ho potěšilo.

Když čas vypršel, předala mu druhý test. Na první stránce byl nákres benzinového karburátoru. A pod ním:

- Tohle byste dali do
- a. sekačky na trávu
 - b. VěVé
 - c. elektromobilu
 - d. automobilu
 - e. ničeho z uvedených věcí

Třetí test byl matematický. S čísly si tolik nerozuměl, a když viděl, jak mu čas utíká, začal se lehce potit. Nakonec to bylo téměř nerozhodně. Nestihl poslední otázku. Když od něj Rinda Wardová brala test a list s označenými odpověďmi, úsměv na její tváři byl o zlomek radostnější. „Tady jste tak rychlý nebyl, Bene.“

„Ale budou správně,“ řekl a vrátil jí úsměv. Pak se k ní naklonil a lehce ji poplácal po zadku. „Dej si sprchu, bobku. Bylas dobrá.“

Zrudla a vybuchla. „Mohla bych vás nechat diskvalifikovat.“

„Kecy. Akorát by ses připravila o flek, to je všechno.“

„Zmizte. Zapadněte zpátky do řady,“ chrlila na něj nenávistně a najednou neměla daleko k slzám.

Pocítil něco jako soucit; zadusil ho. „Udělejte si dneska hezký večer,“ řekl. „Někam si vyrazte s tím, se kterým zrovna tenhle týden spíte, dejte si chutnou věc o šesti chodech a myslíte přitom na moji holčičku, která umírá na chřipku v zasraném dvoupokojovém bytě v družstevním sídlišti.“

Odešel a nechal ji tam zírat, s obličejem jako křída.

Jejich desetičlenná skupina se smrškla na šestičlennou a napochodovala do další místnosti. Byla jedna hodina třicet minut.

...Zbývá 091 a ČAS BĚŽÍ...

Doktor na opačné straně stolu v malé kabině měl brýle s tlustými skly. Šklebil se a ve tváři se mu zračila směs zvrhlosti a potěšení, která Richardsovi připomněla jednoho blbečka, co ho znal jako chlapec. Ten se s oblibou krčil pod lavičkami na školním hřišti, čučel děvčatům pod sukně a proháněl si pind'oura. Richards mu úšklebek vrátil.

„Něco veselého?“ zeptal se doktor a pleskl na stůl první kartu s inkoustovou skvrnou. Jeho zvrhlý úšklebek se o chloupeček rozšířil.

„Ano. Někoho mi připomínáte.“

„Skutečně? A koho?“

„Na tom nezáleží.“

„Dobře tedy. Co tady vidíte?“

Richards se na to podíval. Na pravou paži mu právě připnuli nafukovací manžetu na měření krevního tlaku. Na hlavě měl přilepené elektrody; a kabely, jak z elektrod, tak z manžety vedly do panelu za doktorovými zády. Po obrazovce počítače běhaly klikaté čáry.

„Dvě černošky. Líbají se.“

Pleskl s další. „A tady?“

„Nějaký sport'ák. Vypadá jako jaguár.“

„Máte rád vozy na benzin?“

Richards pokrčil rameny. „Když jsem byl malý, měl jsem sbírku modelů.“

Doktor si něco poznamenal a pleskl další kartou.

„Nemocný člověk. Leží na boku. Stíny na jeho tváři vypadají jako vězeňské mříže.“

„A tahle poslední?“

Richards vybuchl smíchy. „Vypadá to jako hromada hoven.“ Pak si představil doktora, kompletně i s jeho bílým pláštěm, jak se plíží pod lavičkami, čučí děvčatům pod sukně a mrská si ho, a začal se znovu chechtat. Doktor nehnutě seděl a smál se tím svým chlípným smíchem a celá představa se tak stala ještě skutečnější, a tedy komičtější. Nakonec jeho chichotání odumřelo v jednom nebo dvou odfrknutích. Richards škytl a ztichl.

„Nepředpokládám, že by se vám chtělo sdělit mi –“

„Ne,“ řekl Richards. „Nechtělo.“

„Takže budeme pokračovat. Slovní asociace.“ Vysvětlením se nenamáhal. Richardse napadlo, že už se to rozneslo. To bylo dobře, ušetří to čas.

„Připraven?“

„Ano.“

Z vnitřní kapsy vylovil doktor stopky, stiskl konec kuličkového pera a pohlédl na seznam slov před sebou.

„Doktor.“

„Negr,“ odpověděl Richards.

„Penis.“

„Vocas.“

„Červená.“

„Černá.“

„Stříbro.“

„Dýka.“

„Puška.“

„Vražda.“

„Výhra.“

„Prachy.“

„Sex.“

„Testy.“

„Stávka.“

„Vyhazov.“

Seznam pokračoval; probrali přes padesát slov, a pak doktor zmáčkl tlačítko na stopkách a pustil pero. „Tak,“ řekl. Zkřížil paže na prsou a pohlédl vážně na Richardse. „Mám k vám poslední otázku, Bene. Nebudu říkat, že poznám, když někdo lže, ale zařízení, na které jste napojený, nám to v každém případě jednoznačně prozradí. Nerozhodl

jste se náhodou, že se pokusíte kvalifikovat do soutěže z nějakých sebevražedných pohnutek?“

„Ne.“

„Jaký je váš důvod?“

„Moje dcerka je nemocná. Potřebuje doktora. Léky. Potřebuje do nemocnice.“

Propisovačka se dala do pohybu. „To je všechno?“

Richards se už už chystal říci ano (nic jim do toho nebylo), ale pak se rozhodl říct všechno. Snad proto, že ten doktor vypadal jako onen téměř zapomenutý oplzloušek z jeho dětství. Možná proto, že jednou to muselo být vyřčeno, aby se to sjednotilo a nabylo pevného tvaru, jak tomu bývá, když člověk sám sebe přinutí, aby vyjádřil beztvaré emocionální reakce slovy.

„Už dlouho jsem bez práce. Chci zase pracovat, i když to znamená hrát jenom pitomce ve zfixlovaný hře. Chci pracovat a živit rodinu. Mám svou hrdost. Máte vy hrdost, doktore?“

„Ta a pýcha předchází pád,“ řekl doktor a zacvakl propisovačku. „Nemáte-li už co dodat, pane Richardsi –“ Vstal. Tohle a rychlý návrat k příjmení naznačilo, že pohovor je u konce, ať už má Richards co říct či ne.

„Ne.“

„Dveře jsou na konci chodby vpravo. Hodně štěstí.“

„Jistě,“ řekl Richards.

...Zbývá 090 a ČAS BĚŽÍ...

Ve skupině, se kterou Richards přišel, zůstali jenom čtyři. Další čekací místnost byla mnohem menší, celkový počet uchazečů byl zredukován zhruba o dalších šedesát procent. Zbylé hloučky z těch na Y a Z dorazily ve čtyři třicet. Ve čtyři je obešla služba s tácem sendvičů bez chuti. Richards si vzal dva a posadil se, a zatímco žvýkal, poslouchal chlapíka jménem Rettenmund, který jeho a ještě hrstku dalších oblažoval zdánlivě nevyčerpatelnou zásobou oplzlých historek.

Když byla celá skupina pohromadě, byli odvedeni do výtahu a vyvezeni do pátého patra. Jejich ubikace tvořila velká společenská místnost, společná koupelna s toaletami a nezbytná fabrika na spánek s

řadami železných lehátek. Oznamovali jim, že v sedm hodin bude kantýna na konci chodby podávat teplé jídlo.

Po několik minut seděl Richards nehnutě, potom vstal a zamířil k policajtovi usídlenému u dveří, kterými přišli. „Je tu někde telefon, kamaráde?“ Neočekával, že jim bude povoleno volat ven, ale vobuch téměř neznatelně škulb palcem ve směru chodby.

Richards pootevřel dveře a jukl do chodby. Jasně, byl tam. Na mince.

Pohlédl zpátky na policajta. „Poslyš, když mi půjčíš padesát centů na telefon, já ti –“

„Vodhopkej, Ferdo.“

Richards se ovládl. „Chci zavolat manželce. Máme nemocný děcko. Představ si, že jsi na mém místě, proboha.“

Vobuch se uchechl: byl to krátký, odsekávaný, odporný zvuk. „Vy týpkové jste všichni stejný. Na každé den v roce jinej příběh. Technicolor a 3-D na Vánoce a Den matek.“

„Ty hajzle,“ zasyčel Richards a něco v jeho očích a držení ramen náhle policajta přimělo uhnout pohledem na protější zeď. „Copak nejsi sám ženatej? Nebyls nikdy na dně a nemusel sis půjčit, i když to chutnalo, jako když koušeš do hovna?“

Vobuch najednou zajel rukou do kapsy blůzy a vyndal hrst plastických mincí. Vrazil Richardsovi dva nové čtvrtáky, zbytek nacpal zpátky do kapsy, a pak Richardse čapl za halenu. „Jestli sem někoho pošleš, protože Charlie Grady je měkkota, vytluču ti z palice ten tvůj zkurvysyní mozek, hňupe.“

„Děkuju,“ řekl Richards klidně. „Za tu půjčku.“

Charlie Grady se usmál a pustil ho. Richards vešel do chodby, zvedl sluchátko a vhodil mince. Dutě v něm břinklo a chvilku se nic nedělo – ach bože, bylo to úplně zbytečný – pak se však tón ozval. Pomalu namačkal číslo telefonu v chodbě v pátém patře a doufal, že ho nezvedne ta mrcha Jennerová z konce chodby. Jakmile by poznala jeho hlas, zaječela by, že to je omyl a on by přišel o peníze.

Šestkrát zazvonil, a pak neznámý hlas řekl: „Haló.“

„Chci mluvit se Sheilou Richardsovou z Cé 5.“

„Myslím, že šla pryč,“ řekl hlas. Objevil se v něm pomlouvačný tón. „Chodí tady kolem bloku, víte. Mají nemocné děcko. Ten chlap je neschopnej břídil.“

„Jenom zaklepejte na dveře,“ řekl a vzteky mu vyschlo v ústech.

„Tak počkejte.“

Sluchátko na druhém konci udeřilo o zeď, jak ho ten neznámý hlas upustil. Z velké dálky, zastřené, jako ve snu, k němu dolehly zvuky klepání a ječení: „Telefon! Pro vás, paninko Richardsová!“

O půl minuty později se ten neznámý hlas znovu ozval. „Neni tam. Slyším, jak tam to děcko vříská, ale ona tam není. Jak říkám, má oči na šťopkách, když je kocour v čoudu.“ Hlas se zachichotal.

Richards si přál, aby mohl proletět telefonním kabelem a vyskočit na druhém konci jako zlý džin z láhve a přiškrtit ten neznámý hlas, až mu vyskočí oči z důlků a odkutálí se chodbou.

„Nechte vzkaz,“ řekl. „Bude-li třeba, napište ho na zeď.“

„Nemám tužku. Končím. Sbohem.“

„Počkejte!“ zařval Richards se stopami paniky v hlase.

„Já kon – ... okamžik.“ Pak ten hlas neochotně dodal: „Právě jde po schodech nahoru.“

Richards, zbrocený potem, se ochable opřel o stěnu. A za několik okamžiků na něj promluvil Sheilin hlas, tázavý, ostražitý a trochu vyděšený: „Haló?“

„Sheilo.“ Zavřel oči a nechal zeď, aby ho podpírala.

„Bene. Jsi to ty, Bene? Jsi v pořádku?“

„Jo. Dobrý. Co Cathy? Je –“

„Pořád stejné. Horečka je už lepší, ale jak chrčí. Bene, myslím, že má v plicích vodu. Co když má zápal plic?“

„To bude v pořádku. Uvidíš, bude to v pořádku.“

„Já –“ odmlčela se, dlouho se nic neozývalo. „Hrozně nerada ji nechávám o samotě, ale musela jsem. Bene, dneska dopoledne jsem měla dva. Je mi to líto. Koupila jsem za to nějaké léky. Kvalitní léky.“ Její hlas nabral horlivý, bojovný tón.

„Je to sajrajt,“ řekl. „Poslouchej: Už nikdy, Sheilo. Prosím. Myslím, že to mám jistý. Doopravdy. Mají spoustu soutěží, nemůžou si dovolit vyhodit další chlapy. Musejí mít dost masa, aby žádná z nich nepřišla zkrátka. A myslím, že dávají zálohy. Paní Upshawová –“

„V černým vypadala hrozně,“ skočila mu Sheila do řeči bezbarvým hlasem.

„Na tom nesejde. Ty zůstaň s Cathy, Sheilo. Žádný další koření.“

„Dobře. Už ven nepůjdu.“ Jejímu hlasu však nevěřil. *Držíš palce, Sheilo? „Miluju tě, Bene.“*

„A já mi-“

„Tři minuty vypršely,“ přerušil je hlas spojovatelky. „Chcete-li pokračovat, vhod'te prosím jeden nový čtvrt dolar nebo tři staré.“

„Počkejte ještě moment!“ zařval Richards. „Sakra, nesahej na ten hovor, čubko. Ty –“

Hluché šumění přerušeno spojení.

Mrštil sluchátkem. To odletělo na délku šňůry, skočilo zpět, udeřilo do zdi, a pak se pohupovalo ze strany na stranu jako nějaký prapodivný had, který zaútočil a zemřel.

Za to někdo zaplatí, napadlo otupělého Richardse, zatímco se vracel. Někdo prostě bude muset.

...Zbývá 089 a ČAS BĚŽÍ...

V ubikacích v pátém patře zůstali až do deseti hodin následujícího dne a Richards byl už téměř bez sebe vzteky, obavami a pocitem marnosti, když je mladý chlápek s lehce přihřátou vizáží a přiléhavou uniformou s emblémem her požádal, aby laskavě nastoupili do výtahu. Bylo jich všeho všudy tři sta: asi šedesát jich bylo odstraněno tiše a bezbolestně předchozí noci. Mezi nimi byl i ten šikula s nevyčerpatelnou zásobou sprostých vtipů.

Ve skupinách po padesáti je odváděli do malé posluchárny v šestém patře. Byla mimořádně přepychová, se spoustou rudého plyše. Každé sedadlo mělo v opěradle z opravdového dřeva zabudovaný popelník. Richards vytáhl pomačkaný balíček Blamek. Popel klepal na podlahu.

Vpředu bylo malé jeviště a v jeho středu pulpit. Na něm stála vysoká, štíhlá sklenice s vodou.

Přibližně ve čtvrt na jedenáct přistoupil ten přihřátě vypadající chlápek k pultu a řekl: „Dovolte, abych vám představil Arthura M. Burnse, náměstka ředitele her.“

„Hurá,“ pronesl někdo za Richardsem zatrpklým hlasem.

K pultu zamířil ráznými kroky podsaditý muž s pleší v týle, obehnanou věncem šedých vlasů. Když dorazil na místo, zastavil se a potřásl hlavou, jako by vysoce oceňoval bouři potlesku, který slyšel

jenom on. Potom se na ně usmál, širokým, zářivým úsměvem, kterým jako by se přeměnil v bachratého stárnoucího amorka ve vycházkovém obleku.

„Blahopřeji,“ řekl. „Dokázali jste to.“

Ozval se mocný kolektivní povzdech, tu a tam následovaný smíchem a plácáním po zádech. Přibyly další zapálené cigarety.

„Hurá,“ zopakoval zatrpklý hlas.

„Za chvíli vám budou přiděleny programové specifikace a čísla pokojů v sedmém poschodí. Producenti vašich příslušných programů vám dále vysvětlí, co se od vás očekává. Avšak ještě než k tomu dojde, chtěl bych vám znovu poblahopřát a říci, že se na vás dívám jako na skupinu odvážných a duchapřítomných lidí, kteří odmítají žít z veřejné podpory, když mají k dispozici prostředky, jak ukázat, že jsou pravými muži a, mohu-li osobně dodat, skutečnými hrdiny naší doby.“

„Žvásty,“ poznamenal zatrpklý hlas.

„Kromě toho, přeji-li vám hodně štěstí a úspěchu, hovořím k vám jménem celého Systému.“ Arthur M. Burns vykvikl jako vepřík a zamnul si ruce. „Nuže, jelikož vím, že už jste celí dychtiví, abyste dostali svá programová přidělení, ušetřím vás tedy svého dalšího tlachání.“

Po straně se s prásknutím rozlétly dveře a do hlediště vstoupil tučet ceremoniářů v červených tunikách. Začali vyvolávat jména. Rozdávaly se bílé obálky a ty brzy pokrývaly podlahu jako konfety. Četly se plastické programové karty a vyměňovaly k nahlédnutí s novými známými. Ozývalo se tlumené úpění, radostné výkřiky, nadávky. A nad tím vším předsedal z pódia Artur M. Burns, na tváři shovívavý úsměv.

– Teda tohle příšerný. Jak horké to dokážete uchopit, bože, jak já nenávidím horko –

– tohle je podělanej šestákovéj pořad, běží to hned po filmech, proboha –

– Šlapacím mlýnem k balíku, sakra, to jsem teda nevěděl, že moje srdce –

– doufal jsem, že to dostanu, ale ani by mě nenapadlo –

– Hej, Jaku, viděls někdy tohle Uplavete krokodýlům? –

– nic z toho, co jsem očekával –

– myslím, že nemůžeš –

– Mizernej zatracenej –

– Tohleto Pospěšte si pro pistole –
„Benjamin Richards! Ben Richards?“
„Tady!“

Dostal čistou bílou obálku. Roztrhl ji. Prsty se mu lehce třásly a malou plastickou kartičku vyndal až na druhý pokus. Pohlédl na ni a nechápavě se zamračil. Nebyl na ní vyražen žádný program. Stálo na ní pouze: VÝTAH č. 6.

Zasunul kartu do kapsičky na prsou, kde měl už tu identifikační, a opustil sál. Prvních pět výtahů na konci chodby jezdilo nepřetržitě nahoru a dolů a dopravovalo do sedmého patra soutěžící pro příští týden. U zavřených dveří výtahu č. 6 stáli už čtyři další a v jednom z nich Richards poznal majitele zatrpklého hlasu.

„Co to znamená?“ zeptal se Richards. „To máme padáka?“

Mužovi se zatrpklým hlasem bylo asi pětadvacet, nevypadal špatně. Jednu paži měl scvrklou, zřejmě po obrně, která znovu tvrdě udeřila v roce 2005. Zvláště dobře se jí dařilo za Kanálem.

„Takový štěstí nás nečeká,“ řekl a zasmál se bezvýrazným smíchem. „Myslím, že pro nás mají programy, kde se točí velký prachy. Takový, kde nezůstanou jenom u toho, že tě uloží do nemocnice s infarktem, nebo ti vydloubnou oko či uříznou ruku nebo obě. Takový, ve kterých tě voddělají. Extraprogram, milánku.“

Ještě se k nim přidal šestý kolega, pohledné mládě, které na všechno překvapeně valilo oči.

„Zdar, cucáku,“ pronesl muž se zatrpklým hlasem.

V jedenáct hodin, po tom, co byli všichni ostatní odvezeni, se prudce otevřely dveře výtahu č. 6. V Jidášově kukani už zase seděl vobuch.

„Vidíte?“ řekl muž se zatrpklým hlasem. „Jsme nebezpečný individua. Veřejný nepřítel. Úplně nás zlikvidují.“ Nasadil tvrdý gangsterský výraz a pokropil neprůstřelnou kabinu imaginárním samopalem. Vobuch na něj zíral jak vyřezaný ze dřeva.

...Zbývá 088 a ČAS BĚŽÍ...

Čekací místnost v osmém patře; velice maličká, velice plyšovaná, velice intimní a velice soukromá. Richards ji měl celou pro sebe.

Na konci projížďky výtahem byli tři z nich svižně odvedeni plyšovou chodbou třemi vobuchy. Richards, muž se zatrpklým hlasem a to mládě s věčně vyvalenýma očima skončili tady. Sekretářka, která Richardsovi matně připomínala jeden z dávných televizních sexuálních idolů (*Liz Kellyovou? nebo Grace Taylorovou?*), na které se jako dítě díval, se na ně usmála, jakmile vešli. Seděla u stolu ve výklenku, obklopená tolika květinami v květináčích, že by zrovna tak mohla být v nějaké liščí noře v Ekvádoru. „Pane Janský,“ řekla s oslňujícím úsměvem. „Jděte rovnou dovnitř.“

Mladíček vstoupil do vnitřní svatyně. Richards a muž se zatrpklým hlasem, který se jmenoval Jimmy Laughlin, opatrně konverzovali. Richards zjistil, že Laughlin bydlí pouze tři bloky od něj v Dock Street. Pracoval na částečný úvazek jako čistič strojů u General Atomics až do minulého roku, kdy byl vyhozen za účast v okupační stávce na protest proti propustným protiradiačním štítům.

„Jsem ale živý, že jo,“ řekl. „To je podle těch hajzlů rozhodující. Jsem sterilní, samozřejmě. Tohle ovšem nerozhoduje. To je jedno z těch drobných rizik, která neseš za královskou sumu sedmi nových babek za šichtu.“

Když mu v G-A ukázali dveře, sehnat práci s ochrnutou rukou bylo o to horší. Jeho manželku sklátilo před dvěma lety těžké astma a teď byla upoutaná na lůžko. „Nakonec jsem se rozhodl zkusit to ve hře o velký prachy,“ zasmál se Laughlin trpce. „Třeba se mi naskytne příležitost vystrčit pár těch zločineckých čeniců z pořádně vysokého okna, než mě McConeovi hoši dostanou.“

„Ty si myslíš, že to je –“

„*Běžec?* Na to vsaď svou růžovou prdel. Dej mi jednu z těch odpornejch cigaret, kámo.“

Richards mu jednu dal.

Dveře se otevřely a ten mladíček, co tak vyplašeně civěl, vyšel ven, zakotvený do krásné panenky přioděné dvěma kapesníčky a zbožným výrazem. Když šli kolem nich, mladíček na ně vrhl nervózní úsměv.

„Pane Laughline, šel byste laskavě dál?“

Tak zůstal Richards sám, pokud nepočítal sekretářku, která se opět stáhla do své liščí nory.

Vstal a zamířil do rohu ke gratis automatu na cigarety. *Laughlin má určitě pravdu*, přemítal. *Automat nabízel i balíček Fetek. Určitě je čeká nejvyšší liga*. Vzal si balíček Blamek, posadil se a zapálil si.

Asi o dvacet minut později vyšel Laughlin ve vleku popelavě blondýny. „Přítelkyně z práce,“ řekl Richardsovi a ukázal na blondýnu. Povinně se usmála. Laughlin vypadal ztrápeně. „Aspoň že ten bastard mluví na rovinu,“ řekl ještě. „Zatím ahoj.“

Odešli. Sekretářka vystrčila hlavu z nory. „Pane Richardsi, půjdete laskavě dál?“

Šel.

...Zbývá 087 a ČAS BĚŽÍ...

Kancelář vypadala dost velká, aby se v ní dal hrát killball. Dominovalo jí jedno ohromné okno přes celou stěnu s výhledem na západ přes střechy domů střední vrstvy, přístav, skladiště a naftové nádrže a samotné jezero Harding. Obloha i voda byly perlově šedé; stále přšelo. V dáli si to bafal přes horizont velký tanker.

Muž za stolem byl středně vysoký a děsně černý. Po pravdě řečeno, tak černý, že Richards byl na okamžik zaplaven pocitem neskutečnosti. Klidně si sem mohl odskočit z minstrel show.

„Pane Richardsi.“ Vstal a natáhl ruku přes stůl. Když ji Richards nestiskl, nezdálo se, že by ho to nějak zvlášť vyvedlo z míry. Prostě ji stáhl zpět a posadil se.

Vedle stolu stálo jednoduché křeslo tvořené rámem a pruhem tkaniny. Richards se posadil a típl cigaretu v popelníku s plastickým emblémem her.

„Jmenuji se Dan Killian, pane Richardsi. V této chvíli již zřejmě tušíte, proč jste byl dopraven sem. Jak naše záznamy, tak vaše výsledky v testech nám říkají, že jste bystrý mladý muž.“

Richards zkrřížil ruce na prsou a vyčkával.

„Byl jste navržen jako soutěžící do programu Běžec, pane Richardsi. Je to naše největší podívaná; je nejvýnosnější – a nejnebezpečnější – pro ty, kteří se jí zúčastní. Mám tu na stole tiskopis vašeho konečného souhlasu. Vůbec nepochybují o tom, že ho

podepíšete, nejprve vám ale chci říci, proč jste byl vybrán a taky chci, aby vám bylo naprosto jasné, do čeho jdete.“

Richards mlčel.

Na neposkvrněný povrch knihy hlášení přitáhl Killian svázaný fascikl. Richards si všiml, že navrchu je jeho jméno. Killian ho rychlým pohybem otevřel.

„Benjamin Stuart Richards. Věk dvacet osm, narozen osmého srpna 1997 v Hardingu. Od září 2011 do prosince 2013 navštěvoval Školu ručních řemesel v Jižním městě. Dvakrát podmienečně vyloučen za nerespektování autority. Hádám dobře, že jste kopl hlavního asistenta nahoru do stehna, když k vám byl otočený zády?“

„To jsou kecy,“ řekl Richards. „Nakopl jsem ho do prdele.“

Killian přikývl. „Jak si přejete, pane Richardsi. V šestnácti jste se oženil s Sheilou Richardsovou rozenou Gordonovou. Celoživotní závazek po starém vzoru. Rebel za každou cenu, že? Vzhledem k odmítnutí podepsat odborářskou věrnostní přísahu a články o kontrole mezd, žádné členství v odborech. Mám zato, že jste se o oblastním odborovém předákovi Johnsburyem vyjádřil jako o 'úchylným zkurvysynovi'.“

„To souhlasí,“ řekl Richards.

„Podával jste nestejněměrný pracovní výkon a byl jste vyhozen ... malý moment... celkem šestkrát za takové věci jako porušení kázně, urážení nadřízených a nevhodné kritizování autority.“

Richards pokrčil rameny.

„Stručně řečeno, jste považován za vzpurné a protispolečenské individuum. Jste deviant, který je dostatečně inteligentní, aby neskončil ve vězení a aby se nedostal do vážného konfliktu s úřady; na ničem vám nezáleží. Náš psycholog uvádí, že jste v některých inkoustových skvrnách viděl lesbické ženy, výkaly a ovzduší znečišťující benzínové vozidlo. Také se zmiňuje o vysokém stupni neodůvodněné bujarosti –“

„Připomněl mi jednoho malého kluka, kterého jsem znal. Rád se skrýval pod lavičkami a dával pind'ourovi za uši. Tím myslím toho kluka. Nevím, co rád dělá váš doktor.“

„Chápu.“ Killian se krátce zasmál, jeho bělostné zuby v té temnotě na okamžik zazářily, a vrátil se ke složce. „Neodpustil jste si rasistické názory zakázané Zákonem o barvě pleti z roku 2004. Během testu na slovní asociace jste několikrát reagoval poněkud drsně.“

„Taky jsem tu kvůli drsné fušce,“ řekl na to Richards.

„Ano, jistě. Přesto však – a zde hovořím v širším smyslu, nejen za vedoucí představitelů her – se na tyto reakce díváme s mimořádným neklidem.“

„Máte strach, že by vám jednou v noci někdo mohl šoupnout irskou tyčinku do zapalování?“ zeptal se Richards, na tváři široký úsměv.

Killian si podvědomě naslinil prst a nalistoval další stranu. „Naštěstí – pro nás – máte jednu silnou zábranu, pane Richards. Máte osmnáctiměsíční dceru Catherine. Byl to omyl?“ usmál se mrazivě.

„Plánovaná,“ odpověděl Richards bez nenávisti. „V té době jsem pracoval u G-A. Jedna z mých spermií to zřejmě nějak přežila. Žertík samotného Boha, možná. Když se tak na ten svět dívám, někdy si myslím, že nám tehdy muselo přeskočit.“

„Tak jako tak jste zde,“ řekl Killian, stále s tím ledovým úsměvem. „A příští úterý se objevíte v Běžci. Viděl jste ten program.“

„Jistě.“

„Pak tedy víte, že to je největší věc, která běží na VěVé. Nabízí divákovi spoustu příležitostí, aby se sám zapojil, zprostředkovaně i přímo. Jsem producent toho programu.“

„No to je paráda,“ řekl Richards.

„Ten program je jeden z nejjistějších způsobů, které má Systém k dispozici, jak se zbavit buňčických embryí jako jste vy, pane Richardsi. Už to běží šestý rok. Dosud nikdo nepřežil. No, a upřímně, i když drsně řečeno, nic takového ani neočekáváme.“

„Potom hrajete špinavou hru,“ řekl Richards bez obalu.

Killiana to spíše pobavilo než rozněvalo. „Ale, ale, pane Richardsi. Vy pořád zapomínáte, že jste anachronismus. Lidé se nenahrnou do barů a hotelů ani nebudou postávat v zimě před obchody s elektrospotřebiči, a nebudou vám fandit, abyste unikl. Proboha, jen to ne! Budou tam, protože chtějí vidět, jak vás to smete, a když to půjde, sami pomůžou. Čím větší svinčík, tím lépe. A proti vám bude stát McCone. Evan McCone a jeho lovci.“

„Zní to jako nějaká novorocková kapela,“ řekl Richards.

„McCone neprohrává,“ řekl Killian.

Richards něco zabrblal.

„V úterý večer vystoupíte živě. Následující programy budou sestaveny z videozáznamů, filmů a živých přenosů, kde to jen půjde.“

Jsme všeobecně známi tím, že přerušíme programové vysílání, jestliže se nějaký obzvláště nápaditý soutěžící přiblíží svému... řekněme osobnímu Waterloo.

Pravidla jsou jednoduchost sama. Vy – nebo vaše pozůstalá rodina – vyhráváte sto nových dolarů za každou hodinu, kterou zůstáváte na svobodě. Začnete s čtyřicet osmkrát sto dolary. Vycházíme z předpokladu, že budete schopni unikat lovcům čtyřicet osm hodin. Padnete-li před uplynutím čtyřiceti osmi hodin, přebytek je, samozřejmě, refundovatelný. Dostanete dvanáctihodinový náskok. Vydržíte-li třicet dní, vyhráváte Velkou Cenu. Jednu miliardu nových dolarů.“

Richards zaklonil hlavu a zachechtal se.

„Přesně moje pocity,“ suše se pousmál Killian. „Máte nějaké otázky?“

„Jednu jedinou,“ odpověděl Richards a předklonil se. Stopy po předchozím veselí se mu z tváře naprosto vytratily. „Jak by se to líbilo vám, být tam venku, na útěku?“

Killian se rozchechtal. Držel se za břicho a místností se valil ryčným mahagonový chechtot. „Ach... pane Richardsi... musíte mě omluvit –“ vysoukal ze sebe a začal jím cloumat další poryv.

Po chvíli, zatímco si střídavě osušoval oči velikým kapesníkem, se zdálo, že nad sebou konečně získal kontrolu. „Víte, vy jste nejen vybaven smyslem pro humor, pane Richardsi, vy... já –“ potlačil další nával. „Omluvte mne, prosím. To se vám ale opravdu povedlo.“

„Zdá se, že ano.“

„Další otázky?“

„Ne.“

„Dobře tedy. Před programem bude schůzka štábu. Pokud by se v tom vašem fantastickém mozku vyklubaly ještě další otázky, prosím, uchovejte je do té doby.“ Killian stiskl tlačítko na stole.

„Tu erární frndu si nechte,“ řekl Richards. „Jsem ženatý.“

Killianova obočí vylétla vzhůru. „Jste si svým rozhodnutím jistý? Věrnost je obdivuhodná vlastnost, pane Richardsi, ale od pátku do úterý je dlouhá doba. A vezmete-li v úvahu, že už taky třeba nikdy svoji manželku nevidíte –“

„Jsem ženatý.“

„Dobře tedy.“ Kývl na dívku u dveří a ta zmizela. „Něco jiného, co pro vás můžeme udělat, pane Richardsi? Budete mít apartmá v devátém patře a požadavky ohledně stravy budou plněny v rozumné míře.“

„Láhev bourbonu. A telefon, abych mohl mluvit se svou man-“

„Ach ne, je mi líto, pane Richardsi. Ten bourbon je možný. Jakmile však podepíšete tento tiskopis,“ – přisunul mu ho spolu s perem – „jste izolovaný až do úterý. Nehodláte přehodnotit své rozhodnutí ohledně té dívky?“

„Ne,“ odpověděl Richards a načmáral své jméno na vytečkovanou linku. „Ale mohli byste z toho udělat dvě láhve bourbonu.“

„Samozřejmě.“ Killian se postavil a opět natáhl ruku.

Richards ji opět ignoroval a zamířil ven.

Killian ho sledoval prázdným pohledem. Jeho úsměv zmizel.

...Zbývá 086 a ČAS BĚŽÍ...

Jakmile Richards vyšel ven, sekretářka vystřelila ze své nory a podala mu obálku. Na ní bylo napsáno:

Pane Richardsi,

tuším, že jednou z věcí, o kterých se během našeho rozhovoru nebudete chtít zmínit, je fakt, že nutně potřebujete peníze právě teď. Nemám pravdu?

Bez ohledu na pověsti, je pravdou pravý opak. Vedení her neposkytuje zálohy. Nesmíte se na sebe dívat jako na soutěžícího se vším tím leskem, které to slovo v představách vyvolává. Nejste hvězda VěVé, ale obyčejná figurka, která je mimořádně dobře placená za to, že se zavázala vykonat nebezpečnou práci.

Nicméně vedení her nestanoví žádná pravidla, která by mi zakazovala poskytnout vám jakousi osobní půjčku. Uvnitř najdete deset procent z vaší zálohy – nikoli v nových dolarech, na to bych vás měl upozornit, ale v certifikátech her směnných za dolary. Pokud se je rozhodnete poslat své manželce, což, tuším, uděláte, zjistí, že mají před novými dolary jednu výhodu: uznávaný doktor je přijme jako legální platidlo, šarlatán nikoli.

S upřímným pozdravem Dan Killian

Richards otevřel obálku a vytáhl silný bloček kuponů se symbolem her na horní velínové desce. Uvnitř bylo čtyřicet osm kuponů, každý v hodnotě deseti nových dolarů. Richards pocítil, jak ho zalévá absurdní vlna vděčnosti ke Killianovi a okamžitě ji potlačil. Neměl nejmenší pochyby, že Killian si čtyři sta osmdesát dolarů odečte z jeho zálohy a kromě toho, taková částka byla zatraceně nízká cena, kterou zaplatí, aby si pojistil velkou podívanou, trvajícím spokojenost svého klienta a svůj vlastní zlatý důl.

„Do prdele,“ řekl.

Sekretářka pozorně jukla z nory. „Říkal jste něco, pane Richardsi?“

„Ne. Kudy se jde k výtahům?“

...Zbývá 085 a ČAS BĚŽÍ...

Apartmá bylo přepychové.

Koberce od stěny ke stěně, téměř tak hluboké, že se v nich dala plavat prsa, pokrývaly podlahy ve všech třech místnostech: v obývacím pokoji, ložnici a koupelně. VÉVÉ byla vypnutá; panovalo svaté ticho. Ve vázách byly květiny a na zdi vedle dveří tlačítko diskrétně označené OBSLUHA. *I obsluha bude rychlá*, pomyslel si Richards cynicky. Venku, před dveřmi do apartmá, stáli dva vobuchové, jen tak pro jistotu, aby nikde zbytečně nebloumal.

Stiskl tlačítko obsluhy a dveře se otevřely. „Ano, pane Richardsi,“ řekl jeden z vobuchů. Richards si dokázal živě představit, jak trpce mu to pane musí chutnat. „Ten bourbon, o který jste žádal, bude –“

„O to nejde,“ přerušil ho Richards. Ukázal policajtovi kupónovou knížku, kterou mu poslal Killian. „Chci, abyste tohle někam donesl.“

„Stačí, když na to napíšete jméno a adresu, pane Richardsi, a já se postarám, aby to bylo doručeno.“

Richards našel stvrzenku od ševce a na zadní stranu napsal svou adresu a jméno Sheily. Pak předal kupónovou knížku spolu s tím potrhaným kouskem papíru policajtovi. Právě se od něj odvracel, když si na něco vzpomněl. „Hej! Ještě moment!“

Vobuch se otočil a Richards mu vyškubl bloček z ruky. Otevřel ho na první kupon a podél perforované linky z něj odtrhl jednu desetinu. Její hodnota odpovídala jednomu novému dolaru.

„Znáte policajta, kterej se jmenuje Charlie Grady?“

„Charlieho?“ Vobuch se na něj ostražitě podíval. „Jo, znám Charlieho. Slouží v pátým.“

„Dejte mu tohle.“ Richards mu podal útržek kuponu. „Řekněte mu, že těch padesát centů navíc je jeho lichvářský palmáre.“

Policajt se znovu otočil a Richards ho znovu zavolal zpět.

„Od mý manželky i od Gradyho mi přinesete podepsaný stvrzenky, že ano?“

Odpor na vobuchově tváři byl už nezakrytý. „Nejste takhle drobet nedůvěřivej?“

„Jo,“ odpověděl Richards s lehkým úsměvem. „To jste mě naučili vy, hoši. Jižně od Kanálu, tam jste mi to všechno vysvětlili.“

„Bude to švanda,“ řekl vobuch, „sledovat je, jak po vás půjdou. Budu jako přibítej před svou VÉVÉ, v každý ruce jedno pivo.“

„Hlavně mi přineste ty stvrzenky,“ řekl Richards a jemně zavřel dveře policajtovi před nosem.

Bourbon dorazil o dvacet minut později a Richards oznámil překvapenému poslíčkovi, že by rád pár nějakých silnějších románů.

„Romány?“

„Knihy. Znáš to, ne? Na čtení. Slova. Potištěný listy.“ Richards pantomimicky předváděl obracení stránek.

„Ano, pane,“ řekl nejistě. „A k večeri si budete přát?“

Proboha, ty sračky neberou konce. Už se v nich topil. Richardsovi se náhle zjevil kreslený vtíp: Chlápek spadne do žumpy a utopí se v růžových sračkách, které voní jako Chanel No. 5. Poučení: Stejně to chutná jako sračky.

„Biftek. Hrášek. Bramborovou kaši.“ *Bože, u čeho ted' asi sedí Sheila? U proteinový tablety a šálku nepravý kávy?* „Mléko. Jablečný koláč se šlehačkou. Máš to?“

„Ano, pane. Budete si přát –“

„Ne,“ přerušil ho Richards, náhle silně rozrušen. „Ne. Zmiz!“

Neměl vůbec chuť k jídlu. Ani nejmenší.

...Zbývá 084 a ČAS BĚŽÍ...

S trpkým pobavením Richardse napadlo, že poslíček to vzal s těmi romány doslova: při výběru mu snad za jediné vodítko muselo sloužit pravítko. Všechno nad palec a půl splňuje podmínky. Přinesl Richardsovi tři knihy, o kterých v životě neslyšel: dva stařečky ze zlatých dob knihy s tituly Bůh je Angličan a Nikoli cizincem a ohromný svazek napsaný před třemi lety s názvem Potěšení z práce. Richards do něj krátce mrkl a začal se šklebit. Chudý chlapec dělá kariéru v General Atomics, vypracuje se z čističe strojů na nástrojáře. Navštěvuje noční kurzy (*za co?* napadlo Richardse, *za peníze monopolu?*). Na mejdanu se zamiluje do krásné dívky (syfilis jí očividně ještě nerozežrala nosánek). Po oslňujících výsledcích v testech povýšen na služebně mladšího technika. Následuje tříletá manželská smlouva a –

Richards mrštil knihou přes pokoj. Bůh je Angličan byla o trochu lepší. Nalil si bourbon s ledem a ponořil se do děje.

V době, kdy se ozvalo diskrétní zaklepaní na dveře, už měl tři sta stránek za sebou a v hlavě řádně vymeteno. Jedna z láhví bourbonu byla prázdná. S druhou v ruce zamířil ke dveřím. Stál tam ten vobuch. „Vaše stvrzenky, pane Richards,“ řekl a zavřel dveře.

Sheila nic nenapsala, ale poslala jednu fotku maličké Cathy. Podíval se na ni a v očích ucítil pohotové slzy opilosti. Uložil ji do kapsy a pohlédl na druhou stvrzenku. Charlie Grady stručně poznamenal na zadní stranu jízděnky:

Di do hajzlu. Díky.
Charlie Grady

Richards se zařehnal a nechal papír třepotavě spadnout na koberec. „Díky, Charlie,“ oslovil prázdný prostor. „To jsem potřeboval.“

Znovu se podíval na obrázek Cathy, na malinké čtyřdenní děťátko s červeným obličejíčkem, vřešticí jak pomínuté, v příliš velké košilce, kterou Sheila sama ušila. Cítil, jak se mu vkrádají slzy do očí a přinutil se myslet na slova díky od dobráka Charlieho. Pak ho napadlo, jestli se mu podaří popravit celou druhou láhev ještě dřív, než odpadne, a rozhodl se, že to zjistí.

Téměř se mu to podařilo.

...Zbývá 083 a ČAS BĚŽÍ...

Sobotu Richards přežil v ukrutné kocovině. S příchodem večera se z ní už téměř zmátořil a spolu s večerí si objednal dvě další láhve. Propracoval se na dno obou, a když se probudil do bledého svítání nedělního rána, viděl, jak po protější stěně ložnice pomalu lezou dolů obří housenky s plochýma vražednýma očima. Došel k závěru, že kompletně odrovnat svoje reakce před úterkem by bylo v rozporu s jeho zájmy a dal chlastu kopačky.

Kocovina pozvolna ustupovala. Zvracel, co to dalo, a když už nebylo co, cloumaly s ním suché křeče. Ty odezněly kolem šesté hodiny nedělního večera. K večerí si objednal polévku. Žádný bourbon. Požádal o tučet neorockových kompakťů, které si pouštěl na přehrávači, který byl součástí vybavení apartmá. Brzy jich měl po krk.

Do postele šel brzy. Spal špatně.

Větší část pondělí strávil na mrňavé prosklené terase, do které se vcházelo z ložnice. Nacházel se vysoko nad nábřežím a během dne se slunce střídalo s přeháňkami, které byly docela příjemné. Přečetl dva romány a opět šel spát brzy a spal o něco lépe. Měl hrozný sen: Sheila byla mrtvá a on jí byl na pohřbu. Někdo ji v rakvi podepřel a do pusy jí nacpal groteskní kytičku z nových dolarů. Snažil se k ní dostat a tu odpornost odstranit, zezadu se ho však chopily ruce. Držel ho asi tučet policajtů. Jeden z nich byl Charlie Grady. Šklebil se a říkal: „Takhle dopadají průseráři, ty sráči.“ Zrovna mu přikládali k hlavě pistoli, když se probudil.

„Úterý,“ oslovil prázdnotu a vykulil se z postele. Módní G-A hodiny na sluneční energii na protější zdi mu sdělovaly, že je devět minut po sedmé. Živý přenos Běžce zaplaví celou Severní Ameriku za necelých jedenáct hodin. V žaludku ucítil krátký dotyk hrůzy. Za dvacet tři hodin bude lovnou zvěří.

Dal si dlouhou horkou sprchu, oblékl se do kombinézy, ke snídani si objednal vajíčka se šunkou. Kromě toho poslal poslíčka pro karton Blamek.

Zbytek dopoledne a začátek odpoledne strávil poklidným čtením. Bylo těsně před druhou hodinou, když se ozvalo jedině formální klepnutí na dveře. Dovnitř vešli tři policisté a Artur M. Burns, baňatý a

nemálo komický v tričku bez rukávů s emblémem her. Všichni tři policajti měli obušky.

„Je čas na poslední instruktáž, pane Richards,“ oznámil Burns. „Byl byste –“

„Jistě,“ řekl Richards. Označil si místo v knize, kterou právě četl a odložil ji na kávový stolek. Náhle byl hrozně vyděšený a neměl daleko k panice. Byl velice rád, že to na jeho prstech není poznat.

...Zbývá 082 a ČAS BĚŽÍ...

Desáté patro Paláce her se výrazně lišilo od všech spodních a Richards věděl, že výš už se nedostane. Představa o vzestupu, který začal ve špinavém vestibulu na úrovni ulice, měla konec zde v desátém patře. Odtud se vysílalo.

Chodby byly široké, bílé a nehostinné. Tu a tam si to lhostejně šinuly jasně žluté přepravní vozíky poháněné G-A motory na sluneční energii s nákladem techniků do studií a řídicích místností.

Když výtah zastavil, čekal na něj vozík a všech pět – Richards, Burns a vobuchové – do něj nastoupili. Během cesty se natahovaly krky a několik rukou na Richardse ukázalo. Jedna žena v žlutých šortkách a halence s holými zády na něj mrkla a poslala mu polibek. Vytrčil významně prostředník.

Zdalo se mu, že už jedou celé míle spoustou spojovacích chodeb. Alespoň tucetkrát krátce nahlédl do studií; v jednom byl onen neblaze proslulý mlýn z pořadu Šlapacím mlýnem k balíku. Skupina turistů z lepších čtvrtí si to na něm s hihňáním zkoušela.

Konečně se zastavili přede dveřmi s nápisem: BĚŽEC – VSTUP CO NEJPŘÍSNĚJI ZAKÁZÁN. Burns mávl na strážce v neprůstředlné budce vedle dveří, pak se podíval na Richardse.

„Vložte svou identifikační kartu do otvoru mezi kabinou strážce a dveřmi,“ řekl mu.

Richards to udělal. Karta zmizela a v strážcově kabině se rozzářilo malé světélko. Strážce stiskl tlačítko a dveře se otevřely. Richards nasedl do vozíku a ten s nimi vjel do prostoru za dveřmi.

„Co je s mojí kartou?“ zeptal se Richards.

„Už ji nebudete potřebovat.“

Byli v řídicí místnosti. Až na holohlavého technika sedícího u prázdného monitoru a čtoucího do mikrofonu jakási čísla byl ovládací panel neobsazený.

Na druhé straně vlevo seděl Dan Killian se dvěma muži, se kterými se Richards dosud neseťkal, kolem stolu nad ojíněnými sklenkami. Jeden z nich mu byl matně povědomý, na technika byl příliš hejskovský.

„Zdravím vás, pane Richardsi. Ahoj, Arthure. Nemáte chuť na nealko, pane Richardsi?“

Richards zjistil, že má žízeň; v desátém bylo poměrně teplo a to i přes početné klimatizační jednotky, kterých si všiml.

„Dám si Rooty-Toot,“ odpověděl.

Killian vstal, přistoupil k chladicímu boxu a trhnutím odzátkoval plastickou láhev. Richards se posadil a s kývnutím si ji od něj vzal.

„Pane Richardsi, tento gentleman po mé pravé ruce je Fred Viktor, ředitel Běžce. Ten druhý pán je, jak jistě víte, Bobby Thompson.“

Thompson, no jasně. Moderátor a konferenciér Běžce. Měl na sobě elegantně zelenou tuniku, lehce měňavou, a honosil se hřívou, která byla natolik stříbřitě atraktivní, až byla podezřelá.

„Barvíte si to?“ zeptal se Richards.

Thompsonova dokonalá obočí se přizvedla. „Promiňte, nerozuměl jsem.“

„Nic, nechte to plavat,“ řekl Richards.

„Pana Richardse musíte brát s rezervou,“ zasmál se Killian. „Zdá se, že trpí extrémním případem otevřenosti.“

„To je naprosto pochopitelné,“ řekl Thompson a zapálil si cigaretu. Richards měl pocit, že ho zaplavuje vlna neskutečnosti. „Za takovýchto okolností.“

„Pojďte sem, pane Richardsi, buďte tak laskav,“ převzal iniciativu Viktor a odvedl Richardse k řadě obrazovek na druhé straně místnosti. Onen technik mezitím skončil s čísly a odešel.

Viktor ťukl do dvou tlačítek a objevil se celoplošný záběr studia Běžce.

„My tady zkoušky neděláme,“ řekl Viktor. „Máme zato, že to odvádí od spontánnosti. Bobby prostě improvizuje a dělá to zatraceně dobře. Začínáme v šest hodin místního času. Bobby je uprostřed jeviště na tom zvýšeném modrém pódiu. Uvede vás a podrobně vás popíše. Na

monitoru se rozzáří několik momentek. Vy budete za nožkami na pravé straně jeviště, po každém boku budete mít jednoho strážce. Ti přijdou s vámi. Jsou ozbrojeni speciálními střelnými zbraněmi pro zásahy při nepokojích. Pro případ, že byste se rozhodl dělat problémy, by obušky byly praktičtější, ovšem ty střelné zbraně jsou efektivnější podívaná.“

„Jistě,“ řekl Richards.

„Z hlediště se bude ozývat spousta pískání a různého volání.

Zařídili jsme to tak, protože to je dobrá kulisa. Přesně jako zápasy v killballu.“

„Budou po mě střílet slepýma patronama?“ zeptal se Richards.

„Mohli byste na mě připevnit pár pytlíků s krví, který by se ve správném okamžiku rozprskly. To by bylo taky dobrý show.“

„Dávejte pozor, prosím,“ řekl Viktor. „Až bude vyvoláno vaše jméno, vstoupíte na jeviště i se strážci. Bobby vám, ehm, položí pár otázek. Vůbec se neomezujte a vyjadřujte se tak barvitě, jak se vám zlíbí. To všechno přispívá k úspěchu pořadu. Pak, asi v šest deset, hned před prvním reklamním pořadem Systému, dostanete peníze a odejdete – bez doprovodu stráže – levou stranou z jeviště. Pochopil jste to?“

„Ano. A co Laughlin?“

Viktor se zamračil a zapálil si cigaretu. „Ten nastupuje po vás, v šest patnáct. Jedeme dvě soutěže najednou, protože se často stává, že jeden ze soutěžících je, ehm, neschopen udržet si náskok před lovci.“

„To děcko je jako rezerva?“

„Pan Janský? Ano, ale nic z toho se vás netýká, pane Richardsi. Až opustíte jeviště, dostanete nahrávací zařízení velikosti asi krabice popcornu. Váží šest liber. Spolu s ním dostanete šedesát kazet, které jsou asi čtyři palce dlouhé. Celé vybavení se vejde do kapsy pláště, aniž udělá bouli. Je to triumf moderní techniky.“

„To je žrádlo.“

Viktorovy rty se sevřely.

„Jak už vám Dan řekl, Richardsi, soutěžící jste pouze pro masu. Ve skutečnosti jste pracující člověk, a tak byste také měl na svou roli pohlížet. Kazety s páskem se dají vhodit do každé poštovní schránky a budou nám doručeny expres, takže je můžeme připravit k odvysílání týž večer. Neodeslání dvou klipů denně má za následek nevyplacení peněz.“

„Přesto mě budete dál nahánět.“

„Správně. Takže posílejte ty pásky. Ty vás neprozradí; lovci operují nezávisle na vysílací sekci.“

O tom Richards pochyboval, neřekl však nic.

„Jakmile budete vybaven, odvedou vás k výtahu. Ten vede přímo do Rampart Street. Jakmile jste tam, zodpovídáte sám za sebe.“
Odmlčel se. „Nějaké otázky?“

„Ne.“

„Pak tedy s vámi pan Killian upřesní ještě jeden detail ohledně peněz.“

Zamířili zpět k místu, kde Dan Killian hovořil s Arthurem M. Burnsem. Richards si řekl ještě o jeden Rooty-Toot a dostal ho.

„Pane Richards,“ začal Killian a zasmíval se na něj svým chrupem. „Jak jistě víte, studio opustíte neozbrojený. To však neznamená, že se nemůžete ozbrojit později, podle vaší vůle a schopností. To proboha ne! Vám – nebo vašim pozůstalým – bude vyplaceno dalších sto dolarů za každého lovce nebo představitele zákona, kterého náhodou pošlete na onen svět –“

„Vím, nemusíte pokračovat,“ přerušil ho Richards. „Patří to k dobré podívané.“

Killian se požitkářsky usmál. „Jak je to od vás rafinované. Tak tak. Nicméně, snažte se z toho vynechat nevinné náhodné diváky. Nebylo by to košer.“

Richards mlčel.

„Další aspekt programu –“

„Práskači a nezávislí kameramani. Vím –“

„To nejsou žádní práskači; jsou to řádní američtí občané.“ Bylo těžké určit, zdali Killianův dotčený tón byl skutečný nebo ironický. „Tak jako tak, je tu telefon 800 pro každého, kdo vás zpozoruje. Ověřené zpozorování vynese jedno sto nových dolarů. Takové, které povede k zabití, vynese tisíc. Nezávislým kameramanům platíme deset dolarů za stopu filmu a –“

„Usad'te se na malebné Jamajce za krvavé peníze,“ vykřikl Richards a doširoka rozpažil. „Dejte si fotku alespoň do stovky čísel týdeníku 3-D. Staňte se idolem milionů. Stačí si vlastnoručně napsat o detaily.“

„To by stačilo,“ řekl Killian tiše. Bobby Thompson si leštil nehty; Viktor se potuloval někde mimo a bylo vzdáleně slyšet, jak na někoho ječí kvůli úhlům nastavení kamer.

Killian stiskl tlačítko. „Slečna Jonesová? Jsme připraveni, zlatíčko.“ Vstal a opět nabídl ruku. „Následuje líčení. Pak se bude nasvětčovat. Ubytují vás v zákulisí, a tak se uvidíme, teprve až budete odcházet. Takže zatím –“

„Bylo to úžasný,“ řekl Richards. Ruku ignoroval.

Slečna Jonesová si ho odvedla. Bylo půl třetí.

...Zbývá 081 a ČAS BĚŽÍ...

Richards stál za nožkami, po každém boku policajta, a poslouchal, jak diváci ve studiu freneticky aplaudují Bobbymu Thompsonovi. Byl nervózní. Vysmíval se za to sám sobě, ale ta nervozita byla skutečností. Výsměchem se jí nezbaví. Bylo šest hodin jedna minuta.

„První soutěžící dnešního večera je prohnáný, vynalézavý muž z našeho rodného města, z oblasti jižně od Kanálu,“ říkal Thompson. Na monitoru se objevil strohý portrét Richardse ve vytahané šedé pracovní košili, zachycený skrytou kamerou v prvních dnech. Pozadí vypadalo na čekárnu v pátém patře. Portrét byl retušován, napadlo Richardse, aby jeho oči vypadaly zapadlejší, čelo o trochu nižší, tváře propadlejší, plné stínů. Zásahem jakéhosi technika získala jeho ústa opovržlivý výraz. Jinými slovy, Richards na monitoru byl děsivý – městský anděl smrti, brutální, nepřilíš bystrý, zato vybavený jistou primitivní, zvířecí vychytralostí. Noční měra obyvatel lepších čtvrtí.

„Tento muž je osmadvacetiletý Benjamin Richards. Dobře si tu tvář prohlédněte! Za půl hodiny se tento člověk bude plížit kolem vašich domů. Ověřené zpozorování vám vynese sto nových dolarů! Zpozorování, které povede k zabití, znamená jeden tisíc nových dolarů, a to do vaší kapsy!“

Richardsovy myšlenky nepřítomně bloudily; náhle však byly rázem zpět.

„...a toto je žena, která obdrží odměnu, když a až bude dopaden!“

Jeho portrét se rozplynul a na jeho místě se objevila momentka Sheily... ale i zde zapracovala retuš a tentokrát řádila důsledněji.

Výsledek byl krutý. Ten sladký, ne až zas tak pohledný obličej byl přeměněn na obličej usmolené cuchty. Plné, odulé pysky, oči, které jako by svítily hamižností, náznak podbradku přecházející v něco, co vypadalo jako odhalená prsa.

„Ty bastarde!“ drtil Richards mezi zuby. Vrhel se vpřed, ale mocné paže ho stáhly zpět.

„Vychladni, kámo. Je to jenom vobrázek.“

A o chvílku později byl napůl veden, napůl vlečen na jeviště.

Reakce diváků byla okamžitá. Studio zaplavily výkřiky a hulákání jako „Fuůj! Vandráku!“ „Táhni, hnusáku!“ „Zabte ho! Zabte toho parchanta!“ „Však ty si to sežereš!“ „Táhni, táhni!“

Bobby Thompson zvedl ruce a dobromyslně volal po klidu.

„Poslechněme si, co nám chce říct.“

Jen neochotně hlediště ztichlo.

Richards stál pod ostrým světlem reflektorů, hlavu skloněnou jako býk. Věděl, že kolem sebe šíří přesně tu atmosféru nenávisti a vzdoru, kterou oni chtějí, nemohl si však pomoci.

Probodával Thompsona pohledem tvrdých, zarudlých očí. „Za ten obrázek mé ženy někomu narvu do chřtánu jeho vlastní koule,“ zasyčel.

„Nahlas, mluvte nahlas, pane Richardsi!“ volal Thompson s tou pravou dávkou opovržení. „Nikdo vám neublíží... alespoň zatím.“

Další jekot a záplava hysterických nadávek z hlediště.

Richards se k nim najednou prudce otočil čelem a vmžiku bylo naprosté ticho. Ženy na něj civěly s vyděšenými, napůl smyslně dychtivými výrazy. Muži se na něj šklebili s krvelačnou nenávistí v očích.

„Vy parchanti!“ vykřikl. „Když tak toužíte po tom vidět někoho chcípat, proč se nepozabíte navzájem?“

Jeho poslední slova zanikla v novém vřeštění. Někteří lidé z hlediště (snad za to byli placení) se snažili vniknout na jeviště. Policie je držela zpět. Richards stál proti nim, dobře si vědom toho, jak musí vypadat.

„Děkujeme, pane Richardsi, za vaše slova moudrosti.“ Opovržení teď bylo hmatatelné a dav, opět téměř bezhlesý, se jím přímo zalykal. „Nechtěl byste povědět našim divákům tady ve studiu i doma, jak dlouho si myslíte, že vydržíte?“

„Všem tady ve studiu i doma chci říct, že tamto nebyla moje žena! Byl to mizernej podfuk –“

Dav ho přehlušil. Jejich nenávistné vřískání téměř dosahovalo hranice šílenství. Thompson čekal téměř minutu, než se trochu zklidní, a pak opakoval: „Jak dlouho, předpokládáte, že vydržíte, pane Richardsi?“

„Předpokládám, že to protáhnu na celých třicet,“ odpověděl Richards chladně. „Řekl bych, že nemáte nikoho, kdo na mě stačí.“

Další jekot. Zaťaté pěsti. Někdo hodil rajče.

Bobby Thompson se opět obrátil do hlediště a vykřikl: „S těmito posledními lacinými slovy chvástání pan Richards opustí jeviště. Zítra v poledne začíná lov. Zapamatujte si jeho tvář! Může to být ta hned vedle vaší v pneumobusu... v tryskovém letadle... u stojanu na 3-D... ve vašem místním areálu na killball. Dnes večer je v Hardingu. Bude zítra v New Yorku? Boise? Albuquerque? Columbu? Bude se plížit kolem vašeho domu? Nahlásíte ho?“

„ÁÁÁNO!“ zavřískali.

Náhle Richards vytrčil prostředník v obscénním gestu a hned i druhý. Tentokrát nebyl útok proti jevišti ani v nejmenším předstíraný. Richards byl vystrčen levou stranou z jeviště ještě dřív, než ho mohli roztrhat přímo před kamerou a připravit tak Systém o všechno to nadcházející barvitě zpravodajství.

...Zbývá 080 a ČAS BĚŽÍ...

Killian stál za nožkama a otrásal se smíchy a nadšením. „Nádherný výkon, pane Richardsi. Skutečně nádherný! Bože, kéž bych vám mohl dát prémii. Ty prsty... prostě jedinečné!“

„Snažíme se pobavit,“ řekl Richards. Na monitorech se rozbíhalo pásmo reklam. „Dejte mi tu zatracenou kameru a běžte už do hajzlu.“

„To není dost dobře proveditelné,“ šklebil se dál Killian, „ale tady je ta kamera.“ Vzal ji od technika, který ji držel. „Nabitá, stačí ji spustit. A tady máte kazety,“ dodal a podal Richardsovi malou, překvapivě těžkou obdélníkovou krabici ve voskovém plátně.

Kameru vsunul Richards do jedné kapsy pláště, kazety do druhé. „Tak, a teď, kde je ten výtah?“

„Ne tak rychle,“ řekl Killian. „Ještě máte minutku... vlastně dvanáct, po pravdě řečeno. Váš dvanáctihodinový náskok začíná oficiálně až v šest třicet.“

Opět se ozvaly vzteklé výkřiky. Richards se ohlédl přes rameno a viděl, že nastoupil Laughlin. Bylo mu ho líto.

„Líbíte se mi, Richardsi, a myslím, že si povedete dobře,“ řekl Killian. „Máte jistý primitivní styl, který se mi nesmírně zamlouvá. Jsem sběratel, víte. Jeskynní umění a egyptské artefakty; na to se specializuji. Vy máte blíž k jeskynnímu umění než k mým egyptským vázám, to ovšem nevadí. Přál bych si, abyste byl zachován – obohatil sbírku, chcete-li – stejně jako byly shromážděny a konzervovány moje asijské jeskynní malby.“

„Napakuj se nahrávkama mých mozkových vln, parchante. Jsou k dispozici.“

„Tak bych vám chtěl dát jednu radu,“ pokračoval Killian, aniž věnoval pozornost tomu, co Richards řekl. „V podstatě nemáte šanci, nikdo nemá, když je celý národ na nohou a jemu v patách a navíc stojí proti neuvěřitelně dokonalému vybavení a výcviku lovců. Avšak budete-li se držet při zemi, vydržíte déle. Místo zbraní, na které náhodou narazíte, používejte nohou. A držte se blízko vlastních lidí.“ Na zdůraznění slov mířil na Richardse ukazováčkem. „Ne těchhle dobráků ze střední vrstvy, ti vás nenávidí až za hrob. Vy totiž symbolizujete všechny obavy a hrůzy této chmurné a rozpolcené doby. Ne všechno, co se tam odehrávalo, bylo naoko, s nastrčenými lidmi, Richardsi. K smrti vás nenávidí. Cítil jste to?“

„Ano,“ řekl Richards. „Cítil jsem to. I já je nenávidím.“

Killian se usmál. „A proto vás taky chtějí zabít.“ Chytil Richardse za paži; jeho stisk byl překvapivě silný. „Tudy.“

Za nimi zatím, ke spokojenosti obecenstva, trhal Bobby Thompson na kousky Laughlina.

Jejich kročeje dutě zněly bílou chodbou – šli sami. Nikde ani noha. Na konci jediný výtah.

„Tady se rozejdeme,“ řekl Killian. „Rychlovýtah na ulici. Devět sekund.“

Počtvrté nabídl ruku a Richards ji opět odmítl. Stále se však neměl k odchodu.

„Co kdybych vyjel nahoru?“ řekl a ukázal vzhůru ke stropu a osmdesáti poschodím nad nimi. „Koho bych tam mohl zabít? Koho bych mohl zabít, kdybych vyjel až úplně nahoru?“

Killian se tiše zasmál a stiskl tlačítko vedle výtahu. Dveře se otevřely. „To je to, co se mi na vás líbí, Richardsi. Jste schopen velkých myšlenek.“

Richards vstoupil do výtahu. Dveře se daly do pohybu.

„Držte se při zemi,“ řekl ještě jednou Killian, a pak byl Richards sám. Výtah začal rychle klesat a Richards pocítil nepříjemný tlak v okolí žaludku.

...Zbývá 079 a ČAS BĚŽÍ...

Výtah se otevřel přímo do ulice. Na její hranici s Nixon Memorial Park stál policajt. Na Richardse, který vystoupil z výtahu, se však nepodíval, jen si reflexivně poklepal na obušek a dál civěl do jemného mrholení, které poletovalo vzduchem.

Ten jemný déšť s sebou přinesl brzký soumrak. Šerem mysticky plála světla a lidé pohybující se po Rampart Street ve stínu Paláce her byli jen neskutečnými preludy, jakým musel být i on sám, pomyslel si Richards. Zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu s příchutí síry. I přes tu přichuť to bylo příjemné. Měl pocit, že byl právě propuštěn z vězení, spíš než z jedné společné cely do druhé. Vzduch byl příjemný. Vzduch byl fajn.

Držte se blízko vlastních lidí, řekl Killian. Měl pravdu, samozřejmě. Aby to věděl, na to nepotřeboval Killiana. Nebo že největší hic bude v Družstevním městě, až zítra v poledne skončí příměří. Tou dobou však už bude daleko za horama.

Ušel tři bloky a mávl na taxi. Doufal, že VěVé uvnitř bude rozflákaný – hodně jich bylo – tohle však spolehlivě fungovalo a právě na něm zářily závěrečné titulky Běžce. A do prdele.

„Kam to bude, brácho?“

„Robard Street.“ To bylo pět bloků od jeho cíle; až ho taxi vysadí, vezme to fofrem zadem přes dvorky k Moliemu.

Taxi se rozjelo, starodávný, benzinem poháněný motor, disharmonická symfonie bušících píšť a všelijakých hlasitých pazvuků.

Richards se natlačil co nejdál dozadu, do vinylového polstrování, kde, jak doufal, je nejhlubší stín.

„Hej, právě jsem vás viděl na VÉVÉ!“ zvolal taxikář. „Vy jste ten chlápek, ten Pritchard!“

„Pritchard. Jo, to souhlasí,“ řekl Richards rezignovaně. Palác her za nimi se pomalu ztrácel. Zdálo se mu, že spolu s ním mizí i psychologický stín v jeho mozku, i přes smůlu s tím taxikem.

„Ježíši, ty máš troufáka, brácho. To ti povím. Fakt. Bože, dyť tě voddělaj. Je ti to jasný? Udělej z tebe zasranou mrtvolu. Ty teda vopravdu musíš mít koule na pravým místě.“

„Jo, to souhlasí. Vobě. Stejně jako ty.“

„Vobě!“ opakoval taxikář. Byl v extázi. „Ježíši, to je paráda. To je teda síla! Vadí vám, když povím svý ženě, že sem vás vez? Ta hry hrozně žere. Taky vás budu muset nahlásit, jenže, sakra, nedostanu za to žádnýho stováka. Drožkaři musej mít aspoň jednoho svědka, víte? A jak znám svoje štěstí, nikdo vás určitě neviděl nalejzat.“

„Sehnat někoho bude makačka,“ řekl Richards. „To mě mrzí, že nemůžete nijak pomoci, aby mě dostali. Co kdybych tu nechal vzkaz, že jsem tu byl?“

„Ježíši, to byste mohli? To by bylo –“

Přejeli Kanál. „Tady mě vyhodte,“ řekl náhle Richards. Z obálky, kterou mu předal Thompson, vytáhl jeden nový dolar a hodil ho na přední sedadlo.

„Hele, nic sem neřek, že ne? Nechtěl jsem –“

„Ne,“ řekl Richards.

„A co ten vzkaz jako že –“

„Di do hajzlu, blbe.“

Rychle vystoupil a zamířil k Drummond Street. Před ním, v houstnoucím šeru, se tyčily skeletní věžáky Družstevního města. Doneslo se k němu ječení taxikáře: „Doufám, že tě brzy dostanou, ty zmrde zasranej!“

...Zbývá 078 a ČAS BĚŽÍ...

Přes dvorek, zubatou dírou v proticyklonové bariéře rozdělující jednu nehostinnou asfaltovou pustinu od druhé; přes přízračné, opuštěné

stavenišťě; na okamžik se zastavit, než kolem přerachotí smečka na motorkách, jejichž světlomety září do tmy jako psychopatické oči s nocí ožívajících vlkodlaků. Pak přes poslední ohradu (říznutí do ruky) a zaklepat na zadní dveře domu Molieho Jernigana.

Molie vlastnil frc, kde si každěj s dostatkem babek na vyhazování mohl zakoupit speciální policejní obušek, plynovou pušku pro zásah při nepokojích, samopal, heroin, Frisco fet, kokain, ženské i mužské převleky, pseudo ženu ze styroflexu, opravdovou štětku, pokud jste byli natolik vyždímaný, že jste si nemohli dovolit styroflex, současnou adresu jedné ze tří heren s hazardem všeho druhu, současnou adresu na životem pulsující Perverzo Klub a stovku dalších ilegálních položek. Pokud Molie neměl, co jste chtěli, objednal to pro vás.

Včetně falešných papírů.

Když otevřel špěhýrku a uviděl, kdo tam je, předvedl laskavý úsměv a řekl: „Proč nejdeš pryč, kamaráde, vůbec jsem tě tu neviděl.“

„Nový dolary,“ poznamenal Richards, jako by oslovoval okolní vzduch. Následovala pauza. Richards si pozorně prohlížel manžetu své košile, jako kdyby ji viděl poprvé.

A pak, hbitě, jako kdyby měl Molie strach, že si to Richards rozmyslí, zarachotily zámky a západky. Richards vstoupil. Nacházeli se za skladištěm, což bylo krysami zamořené smetiště starých novin a časopisů, ukradených hudebních nástrojů, ukradených fotoaparátů a kamer a krabic se zbožím pro černý trh. Molie se stal nedobrovolně něčím jako byl Robin Hood; zastavárník na jih od Kanálu by nezůstal v kšeftě dlouho, kdyby byl příliš nenasytný. Bohatý parchanty z horního města Molie natahoval, co to dalo, a do sousedství prodával za ceny blízké nákupním – někdy i nižší, když na tom byl některý z chlápků hodně špatně. V Družstevním městě měl tedy vynikající pověst a bezvadnou záštitu. Pokud se policajt zeptal špicla z Jižního města (a byly jich stovky) na Molieho Jernigana, informátor mu oznámil, že Molie je lehce senilní starouš, který lehce krade a lehce obchoduje na černém trhu. Kterýkoli z padburů z lepších čtvrtí s podivnými sexuálními sklony by policii řekl něco jiného. Avšak k žádným výbuchům neřesti už nedocházelo. Všichni věděli, že každá neřest je špatná pro revoluční klima. Skutečnost, že Molie také vede mírně výnosný obchod s padělanými dokumenty, přísně omezený na místní

zákazníky, byla nahoře neznámá. Přesto Richards věděl, že zfalšovat papíry pro někoho tak horkého jako on bude mimořádně nebezpečné.

„Jaký papíry?“ zeptal se Molie a hluboce vzdychl a obrátil se k starodávné lampě s ohebným krkem, která zaplavovala pracovní prostor jeho stolu jasným bílým světlem. Byl to starý muž, blížil se pětasedmdesátce, a v blízkosti záře lampy vypadaly jeho vlasy jako stříbrné nitky.

„Řidičák. Vojenskou kartu. Identifikační kartu. Univerzální kreditkartu. Kartu důchodového zabezpečení.“

„Není problém. Záležitost šedesáti babek pro každého kromě tebe, Bennie.“

„Uděláte to?“

„Pro tvou ženu ano. Pro tebe ne. Nestřím hlavu do oprátky kvůli žádnému praštěnému parchantovi jako je Bennie Richards.“

„Jak dlouho, Molie?“

V Molieho očích se sardonicky zablýsklo. „Jelikož znám tvou situaci, pospíším si s tím. Hodinu na každou.“

„Bože, pět hodin... můžu jít zatím –“

„Ne, nemůžeš. Jseš normální, Bennie? Minulej tejden u vašeho domu zastavil nějakaj policajt. Měl pro tvou paninku obálku. Přijel v antonu asi se šesti kámošema. Flapper Donnigan stál zrovna na rohu a hrál čáru s Gerrym Hanrahanem, když se přihnali. Flapper mi říká všechno. Ten kluk je drobet cáknutej, vždyť víš.“

„Já vím, že Flapper je cáknutej,“ řekl Richards netrpělivě. „Poslal jsem peníze. Ona je –“

„Kdo ví? Kdo to dokáže zjistit?“ pokrčil Molie rameny a zakoulel očima, zatímco si připravoval pera a nevyplněné formuláře do středu jezírka světla vrhaného lampou. „Ve vašem domě jsou čtyři, Bennie. Každěj vyslanej nabídnout kapku soucitu skončí ve sklepě v rozhovoru s tlupou gumových pendreků. Vo takovou boudu nestojí dokonce ani dobrý známý a to ani s prachama tvý ženušky. Máš nějaký speciální jméno, který na to budeš chtít?“

„Na tom nesejde, pokud bude anglo. Bože, Molie, musí pro nákupy. A ten doktor –“

„Poslala kluka Bugieho Sancheze. Jakkap se jmenuje.“

„Walt.“

„Jo, Walta. Já už ty Mexikány a Irčany od sebe nepoznám. Začínám senilnět, Bennie. Ztrácím nad sebou kontrolu.“ Náhle rozvášněně pohlédl na Richardse. „Já pamatuju dobu, kdy Mick Jagger byl pan Někdo. Ty ani nevíš, kdo to byl, nebo jo?“

„Vím, kdo to byl,“ odpověděl Richards, silně rozrušený. Vyděšeně se obrátil k oknu v úrovni chodníku. Bylo to horší, než si myslel. Sheila i Cathy byly také v pasti. Alespoň dokud –

„Jsou v pořádku, Bennie,“ řekl Molie tiše. „Hlavně se drž dál. Ty seš teď jejich zkáza. Bereš to?“

„Ano,“ řekl Richards. Náhle ho zaplavilo zoufalství, černé a bezedné. *Stýská se mi po domově*, napadlo ho, celého zmateného, ale bylo to ještě horší. Všechno se zdálo vyšinuté, neskutečné. Samotná struktura existence se hroutila v základech. Před očima se mu míhaly tváře: Laughlin, Burns, Killian, Janský, Molie, Cathy, Sheila –

Celý roztřesený pohlédl ven do tmy. Molie se pustil do práce a přitom si tiše broukal nějakou starou písničku z vlastní minulosti, něco o očích a Bette Davisové, kdo zas byl proboha tohle?

„Byl to bubeník,“ řekl náhle Richards. „V tý anglický skupině, Beatles se jmenovali. Mick McCartney.“

„Ach jo, vy děti,“ řekl Molie skloněný nad prací. „To je všechno, co vy víte.“

...Zbývá 077 a ČAS BĚŽÍ...

Od Molieho odešel deset minut po půlnoci o dvanáct set nových dolarů lehčí. Zastavárník mu rovněž prodal omezené, ale poměrně účinné maskování: šedivé vlasy, brýle, vycpávku do úst a plastický předkus, který lehce pozměnil linii horního rtu. „Taky bys mohl trochu kulhat,“ radil mu Molie. „Žádný pajdání, který připoutá pozornost. Jen tak lehce. Pamatuj si, že je v tvý moci zmást lidský mozky, pokud ji využiješ. Tamto pusť z hlavy, jasný?“

Richards pustil.

Podle nových dokumentů se jmenoval John Griffen Springer, obchodník s textovými kazetami z Hardingu. Byl čtyřiatřicetiletým vdovcem. Žádný status technika, to bylo ovšem dobře. Technici měli svůj vlastní jazyk.

Na Robard Street se Richards vynořil znovu ve dvanáct třicet, v tu správnou dobu nechat se převálcovat, okrást či zamordovat, ale v nesprávnou dobu jakkoli nepozorovaně zmizet. Nicméně na jih od Kanálu prožil celý svůj dosavadní život.

Kanál překročil o dvě míle dál na západ, téměř u hranice jezera. Zahlédl skupinu opilců s láhvemi domácího vína, schoulených kolem skrytého ohně, několik krys, avšak žádné policajty. V jednu patnáct to bral zkratkou přes vzdálený okraj země nikoho se skladišti, lacinými jídelnami a přepravními kanceláři na severní straně Kanálu. V jednu třicet byl obklopen dostatečným množstvím lidí z horní části města spěchajících z jedné špinavé dupárny do druhé, aby si mohl bezpečně zastavit taxi.

Tentokrát mu řidič nevěnoval extra pozornost.

„Letiště,“ řekl Richards.

„Jsem váš člověk, šéfe.“

Vzduchové trysky je vtlačily do dopravního ruchu. Na letišti byli v jednu padesát.

Richards překulhal kolem několika policajtů a ozbrojené stráže. Nikdo o něj neprojevoval zájem. Letenku si koupil do New Yorku, protože ho to prostě napadlo. Kontrola identifikačních karet proběhla podle běžné rutiny a bez komplikací. Ve dvě dvacet seděl v letadle tryskové kyvadlové dopravy Harding – New York. Bylo tam okolo čtyřiceti pasažerů, většinou podřimující obchodníci a studenti. Vobuch v Jidášově kukani chrněl celou cestu. Po chvilce podřimoval i Richards.

Šest minut po třetí se dotkli přistávací dráhy. Richards vystoupil a letiště opustil bez incidentu.

Ve tři patnáct už jeho taxi sjíždělo serpentinami k Lindsay Overway. Projeli Central Park a ve tři dvacet se Ben Richards ponořil do největšího města na zemském povrchu.

...Zbývá 076 a ČAS BĚŽÍ...

Skryté doupe si zřídí v Brant Hotelu, jakéms takéms podniku na East Side. Tato část města pozvolna vstupovala do nového období vkusu a elegance. Přesto byl Brant necelou míli od vlastního hnilobou prolezlého městského centra Manhattanu – také největšího na světě.

Zatímco se přihlašoval, znovu si vzpomněl na Killianova slova na rozloučenou:

Držte se blízko vlastních lidí.

Vystoupil z taxíku a vydal se na Times Square, neboť se nechtěl do hotelu hlásit v časných ranních hodinách. Těch pět hodin, od tří třiceti do devíti, strávil v podniku s celonočním perverzo programem. Zoufale se mu chtělo spát, ale v obou případech, kdy upadl do dřímoty, byl rázem probuzen pocitem letmých dotyků prstů sunoucích se vzhůru po vnitřní straně jeho stehna.

„Jak dlouho se zdržíte, pane?“ zeptal se hotelový recepční, zatímco si prohlížel Richardsovu identifikační kartu na jméno John G. Springer.

„Ještě nevím,“ odpověděl Richards a snažil se o přívětivý tón. „To záleží na klientech, však víte.“ Zaplatil šedesát nových dolarů za pokoj na dva dny a výtahem vyjel do dvacátého třetího patra. Pokoj mu nabídl pochmurný výhled na zaneřádnou East River. Pršelo i v New Yorku.

Pokoj byl čistý, avšak sterilní; byla tam koupelna a záchod vydával vytrvalé, zlověstné zvuky, které Richards nedokázal odstranit dokonce ani zkroucením plováku v nádržce.

Nechal si nahoru poslat snídaní – volské oko na topince, pomerančovou šťávu a kávu. Když se objevil sluha s tácem, dal mu malé, snadno zapomenutelné spropitné.

Když byl hotov se snídaní, vyndal videokameru a prohlédl si ji. Přímo pod hledáčkem byla umístěná malá kovová destička, na které stálo: NÁVOD K POUŽITÍ. Richards četl:

1. Vsuňte kazetu do otvoru označeného A, až s cvaknutím zapadne.
2. Nastavte hledáček pomocí zaměřovacího kříže v zorném poli.
3. Stiskněte tlačítko B k nahrávání obrazu i zvuku.
4. Až se ozve cinknutí, kazeta automaticky vyskočí. Doba nahrávání: 10 minut.

Dobrá, pomyslel si Richards. Můžou se dívat, jak spím.

Umístil kameru na toaletní stolek vedle bible od Gideonů a kříž hledáčku namířil na postel. Zeď za ní byla prázdná a anonymní; neviděl žádnou možnost, jak by někdo mohl poznat jeho úkryt, ať už podle postele nebo podle stěny v pozadí. Hluk z ulice byl v této výšce zanedbatelný, pro jistotu však nechá téct vodu.

I když na to myslel, málem stiskl tlačítko a vstoupil do zorného pole kamery se vším tím maskováním. Něco se dalo odstranit, šedivé vlasy však musely zůstat. Na hlavu si navlékl potah na polštář. Potom stiskl tlačítko, přešel k posteli a posadil se čelem ke kameře.

„Kuk na strejdu,“ pronesl Richards dutě k milionům svých diváků a posluchačů, kteří budou tento klip sledovat s horečnatým zájmem dnes pozdě v noci. „Vy to nemůžete vidět, ale já se vám směju, vy hovnožrouti.“

Lehl si na záda, zavřel oči a snažil se vůbec na nic nemyslet. Když o deset minut později kazeta vyskočila, spal už hlubokým spánkem.

...Zbývá 075 a ČAS BĚŽÍ...

Když se probudil, bylo po čtvrté hodině odpolední – lov byl tedy v plném proudu. Už tři hodiny, vzhledem k časovému rozdílu. Ta představa mu způsobila mrazení v oblasti žaludku.

Vložil do kamery novou kazetu, vzal bibli, a s povlakem na hlavě četl pořád dokola, po celých deset minut, Desatero přikázání.

V zásuvce stolu našel obálky, bylo však na nich jméno a adresa hotelu. Zaváhal, pak si uvědomil, že na tom stejně nesejde. Bude muset přijmout Killianovo ujištění, že místo, kde se zdržuje, zřejmé z dopisních známek či zpátečních adres, nebude vedením her vyzraženo McConeovi a jeho ohařům. Poštovních služeb využít musel. Nevybavili ho žádnými holuby.

U výtahů byla schránka na dopisy. Se zlou předtuchou vhodil Richards klípy do otvoru pro mimoměstskou korespondenci. Přestože zaměstnanci pošty neměli nárok na žádnou finanční odměnu za nahlášení místa pobytu soutěžících, stále se to zdálo strašně riskantní. V opačném případě by však přišel o peníze, a to si také nemohl dovolit.

Vrátil se do pokoje, zavřel sprchu (koupelna se pařila jako tropická džungle) a lehl si na postel, aby přemýšlel.

Jak vůbec prchat? Co by bylo nejlepší udělat?

Snažil se vžít do situace průměrného soutěžícího. První reakcí byl, samozřejmě, čistý živočišný pud; zalézt do úkrytu. Zbudovat doupě a tam se skrýt.

To taky udělal. V Brant Hotelu.

Budou s tím lovci počítat? Ano, budou. Vůbec nebudou hledat muže, který je v pohybu. Budou hledat muže, který se skrývá.

Dokážou ho tady najít?

Hrozně moc se mu chtělo odpovědět ne, nešlo to však. Jeho maskování bylo dobré, ale nahonem slepené. Jen málo lidí bývá pozorných, vždycky se však někdo najde. Možná, že už byl zaregistrován. Tím recepčním. Nebo poslíčkem, který mu přinesl snídani. Dokonce možná jednou z těch anonymních tváří během perverzo programu na Čtyřicáté druhé ulici.

Nepřiliš pravděpodobné, ale vyloučit se to nedá.

A co jeho skutečné krytí, ta falešná identifikační karta od Molieho? Jak dlouho s ní vydrží? Taxíkář, který ho vezl od Paláce her, ho vysadil v Jižním městě. A lovci jsou neuvěřitelně, děsivě dobří. Tvrdě udeří na každého, koho zná, od Jacka Cragera až k tý mrše Eileen Jennerové z konce chodby. Polilo ho horko. Jak dlouho to potrvá, než někomu, třeba zrovna tomu blbečkovi Flapperovi Donniganů, ujede, že Molie příležitostně padělává papíry? Pokud najdou Molieho, je vyřízenej. Ten zastavárník vydrží akorát do výprasku; je dostatečně mazaný, aby si nechal udělat pár viditelných válečných šrámů, které vystaví sousedství na odiv. A to proto, aby se jeho kšeft jedné noci náhle samovolně nevznítíl. *A pak?* Jednoduchá kontrola na všech třech letištích Hardingu odhalí půlnoční výlet jistého Johna G. Springera do Monstrměsta.

Pokud Molieho najdou.

Počítej s tím, že ho najdou. Musíš s tím počítat.

Pak tedy prchej. *Ale kam?*

Nevěděl. Strávil celý život v Hardingu. Na středozápadě. Východní pobřeží neznal; neexistovalo místo, kam by mohl utéci a přitom cítit, že je na domácí půdě. *Takže kam? Proboha, kam?*

Jeho zmučená a nešťastná mysl odcestovala do morbidního snění při plném vědomí. Molieho našli bez jakýchkoli problémů. Jméno Springer z něj vydolovali během necelých pěti minut, po tom co mu vytrhli dva nehty, na pupek nalili náplň ze zapalovače a pohrozili, že škrtnou sirkou. Číslo Richardsova letu zjistili jedním rychlým telefonátem (pohlední, těžko popsateľní muži v gabardénových pláštích stejného střihu a značky) a do New Yorku dorazili ve dvě třicet východního času. Další mezitím zjistili adresu Brant Hotelu telexovým průzkumem seznamů hostů všech hotelů v New York City,

sestavovaných počítačem ze dne na den. Teď jsou venku, obkličují hotel. Sběrači nádobí, posluhové, recepční a barmani, všichni byli nahrazeni lovci. Půl tuctu jich stoupá po požárním schodišti. Dalších padesát se tlačí ve všech třech výtazích. A přijíždějí další a další v tichých vozech na vzdušný pohon a obkličují celou budovu. Už jsou v chodbě a v příštím okamžiku se rozlétnou dveře a vtrhnou dovnitř. Nad jejich svalnatými rameny kamera na pojízdné trojnožce dychtivě sleduje a pro budoucí pokolení natáčí, jak z něj dělají hamburger.

Richards se posadil, zalitý potem. Dokonce nemá ani zbraň, zatím.

Utíkej. Rychle.

Boston bude stačit, tím začne.

...Zbývá 074 a ČAS BĚŽÍ...

Z pokoje odešel přesně v pět a sešel dolů ho haly. Recepční se krátce usmál, pravděpodobně se už těšil na večerní střídání.

„...odpoledne, pane, eh –“

„Springer,“ oplatil mu Richards úsměv. „Zdá se, že jsem narazil na zlatou žílu, příteli. Tři klienti, kteří se zdají být... ochotní ke spolupráci. Zdržím se ve vašem skvělém zařízení ještě další dva dny. Mohu zaplatit předem?“

„Samozřejmě, pane.“

Dolary změnilly majitele.

Na tváři stále rozzářený úsměv, vrátil se Richards zpět na pokoj. Chodba byla prázdná. Na kliku pověsil ceduli NEVYRUŠOVAT a rychle zamířil k požárnímu schodišti.

Štěstí stálo při něm, nikoho nepotkal. Seběhl až dolů do přízemí a postranním vchodem vyklouzl ven neozporován.

Děšť ustal, nad Manhattanem však dál visely temné mraky. Vzduch páchl jak výpary z baterie. Svižným tempem, kulhání nechal plavat, kráčel Richards k nádraží elektrobusů. Na Greyhonda se dal stále ještě koupit lístek, aniž byl potřeba podpis.

„Boston,“ oslovil vousatého prodavače jízdenek.

„Dvacet tři babek, šéfe. Autobus odjíždí přesně v šest patnáct.“

Dal mu peníze; zůstaly mu necelé tři tisíce nových dolarů. Měl hodinu času. Nádražní hala byla přeplněná lidmi, většinou příslušníky

Dobrovolných sborů v modrých baretech a s prázdnými, brutálními, mladickými obličejí. Koupil si Perverzo magazin, posadil se a držel si ho před obličejem. Celou příští hodinu do něj civěl a občas obrátil stránku ve snaze nevypadat jako socha.

Když autobus přijel na stanoviště, šoural se k otevřeným dveřím v hloučku ostatních anonymních tváří.

„Hej! Hej, vy tam!“

Richards se rozhlédl; rychlým klusem se blížil policajt. Ztuhl, neschopen dát se na útek. Jakási zapadlá část mozku křičela, že ho oddělají přímo tady na místě, v tomhle zasraném autobusovém nádraží s podlahou poplivanou žvejkačkama a s oplzlostma načmáranýma na umaštěných zdech; stane se úplně náhodnou trofejí nějakého přiblblého platfusáka.

„Zastavte ho! Zastavte toho člověka!“

Policajt odbočil.

Richardsovi došlo, že to vůbec nebylo na něj. Bylo to na nějakého mladického otrhance, který se hnal ke schodům s dámskou kabelkou v ruce a rozrážel náhodné diváky jako kuželky na jednu nebo druhou stranu.

Dlouhými skoky bral schody po třech, pak zmizel z dohledu i se svým pronásledovatelem. Chumel cestujících na odjezdu i příjezdu, spolu s těmi, kteří jim přišli naproti, je chvílku sledoval s neurčitým zájmem, potom všichni pokračovali v původní činnosti, jako kdyby se nic nestalo.

Richards, polomrtvý, stál v řadě a třásl se.

Zhroutil se na sedadlo téměř na konci elektrobusu a ten za několik okamžiků s tichým šuměním opustil nástupiště. Na okamžik ještě zastavil, pak se vnořil do souvislého toku dopravního ruchu. Policajt a jeho kořist se ztratili v davech lidské masy.

Kdybych měl zbraň, na místě bych ho rozstřílel, pomyslel si Richards. Kristepane.

A hned vzápětí: Příště to nebude žádný chmaták. Příště to budeš ty.

Tak jako tak si musí v Bostonu opatřit zbraň. Nějak.

Vzpomněl si, jak Laughlin říkal, že než ho dostanou, pár jich vystrčí z hodně vysokého okna.

V houstnoucím šeru mířil elektrobus na sever.

...Zbývá 073 a ČAS BĚŽÍ...

Bostonská Y.M.C.A. stála v horní části Huntington Avenue. Byla ohromná, lety zčernalá, staromódní a hranatá. Stála v místě, které v polovině minulého století bývalo jednou z lepších oblastí Bostonu. Stála tam jako provinilá připomínka jiných časů a její staromódní neon dál pomrkával svými písmeny k hříšné čtvrti divadel. Vypadala jako pozůstatek zavražděné ideje.

Když Richards vešel do vstupní haly, hádal se tam právě recepční s mrňavým ošuntělým černošským chlapcem v tak velké dresové blůze na killball, že mu sahala přes modré džíny až do půlky lýtek. Příčina sporu byl, jak se zdálo, automat na žvýkačky, který stál ve vchodu do haly.

„Přišel jsem vo niklák, strejdo. Přišel jsem vo těžce vydřenej niklák!“

„Jestli odtud nezmizíš, zavolám hotelovýho detektiva, pind'o. To je všechno. Tím jsem s tebou skončil.“

„Dyž mi ta zatracená mašina spolkla můj niklák!“

„Okamžitě mi tu přestaň klít, špindíro mrňavej!“ Recepční, mohlo mu být kolem třiceti, nekompromisně sáhl dolů a zatřásl blůzou. Byla příliš ohromná, aby mohl zatřást i chlapcem uvnitř. „Tak, a teď odtud vypadni. Už toho mám po krk.“

Když viděl, že to myslí doopravdy, rozpadla se chlapcova téměř komická maska nenávisti a vzdoru pod temně zářícím afro účesem do zraněné a trpící grimasy neschopnosti uvěřit. „Slouchejte, to byl jedinej niklák, kerej sem měl. Ta mizerná mašina na ty kulatý žvejky mi spolkla niklák! Ta –“

„Ale už jdu volat hotelovýho policajta.“ Recepční zamířil k telefonní centrále. Jeho sako, zachráněné z nějakého výprodeje, se mu omšele pleskalo kolem hubeného zadku.

Chlapec nakopl podstavec automatu a dal se na útěk. „Blbej, bílej kurvysyn!“

Recepční se díval za ním, bezpečnostní tlačítko, skutečné či imaginární, zůstalo nestisknuté. Usmál se na Richardse a odhalil tak klávesnici s několika chybějícími klapkami. „S negrama se nesmíte mazlit. Držel bych je v klecích, kdybych řídil Systém.“

„Opravdu přišel o niklák?“ zeptal se Richards, zatímco se podepisoval jako John Deegan z Michiganu.

„Jestli jo, pak ho ukrad,“ odpověděl recepční. „Ano, myslím, že ano. Kdybych mu ho ale dal, než by udeřila půlnoc, měl bych tady dvě stovky mrňavých černých spratků a všichni by tvrdili totéž. Kde se těm výrazům jenom učí? To bych tedy hrozně rád věděl. Copak jejich rodiče nezajímá, co kde tropí? Jak dlouho se zdržíte, pane Deegan?“

„Ještě nevím. Jsem tu obchodně.“ Pokusil se o mazaný úsměv a když ucítil, že se podařil, ještě ho prohloubil. Recepční ho okamžitě postřehl (možná z vlastních pozorování zpoza přepážky z pseudomramoru vyleštěného milionem loktů) a vrátil mu ho.

„Bude to patnáct dolarů padesát centů, pane Deegan.“ Přístrčil mu klíč připevněný k ošoupané dřevěné destičce. „Pokoj číslo 512.“

„Děkuji vám.“

Richards zaplatil. Opět žádná identifikační karta. Díky bohu za Ymca.

Přistoupil k výtahům a pohlédl chodbou ke knihovně s křesťanskou literaturou po levé straně. Byla tlumeně ozářená žlutými koulemi posetými mušinci a jakýsi stařec v plášti a galoších studoval jeden z traktátů a pomalu a metodicky, s třesoucím se nasliněným prstem, obracel stránku za stránkou. Mužův chrčivě hvízdavý dech slyšel Richards až k výtahům, kde stál, pocítil směsici lítosti a děsu.

Výtah s drcnutím zastavil a dveře se otevřely s dýchavičnou zdráhavostí.

Když vstupoval dovnitř, recepční hlasitě pronesl: „Je to hřích a hanba. Zavřel bych je všechny do klecí.“

Richards zvedl pohled v domnění, že recepční mluví k němu, ten však hleděl do prázdna.

Hala byla pustá a opuštěná a velmi tichá.

...Zbývá 072 a ČAS BĚŽÍ...

Páté poschodí čpělo močí.

Chodba byla dost úzká, aby v Richardsovi vyvolala pocit klaustrofobie, a koberec, který snad kdysi býval červený, byl uprostřed prošlapaný až na osnovu. Dveře byly průmyslově šedé a některé z nich nesly čerstvé stopy kopanců, ran či pokusů o vypáčení. Po každých dvaceti krocích byl nápis, který hlásal, že Z PŘÍKAZU VELITELE

MĚSTSKÉHO HASIČSKÉHO SBORU SE V TÉTO CHODBĚ ZAKAZUJE KOUŘIT. Uprostřed byla společná koupelna a zápach moče byl náhle pronikavý. Byl to zápach, který si Richards automaticky spojil s beznadějí. Za šedivými dveřmi se neklidně pohybovali lidé jako zvířata v klecích – zvířata příliš strašlivá, příliš děšivá, aby mohla být spatřena. Někdo si stále dokola opilým hlasem monotónně odříkával něco, co snad mohlo být Zdrávas, Maria. Zpoza dalších dveří přicházely podivné bublavé zvuky. Za jinými slyšel country hudbu („Cítím se tak sám / a vorla na telefon nemám...“). Šoupavé zvuky. Opuštěné vrzání postelových per, které mohlo znamenat, že někdo má sám sebe v paradě. Vzlyky. Smích. Hysterické nadávky opilé hádky. A za těmito ticho. A zase ticho. A ještě. Kolem Richardse prošel muž s ohavně propadlým hrudníkem, aniž na něj pohlédl, v ruce držel kostku mýdla a ručník. Na sobě měl šedivé pyžamo, v pase převázané provázkem, na nohou papírové pantofle.

Richards odemkl svůj pokoj a vstoupil. Zevnitř byla bezpečnostní západka, tak ji použil. Stála tam postel s téměř bílým prostěradlem a přikrývkou z armádních přebyteků. Byl tam toaletní stolek, kterému chyběla druhá zásuvka. Na jedné zdi visel obrázek Ježíše. Do jednoho rohu byla napříč vsazená železná tyč se dvěma ramínky. Pak už tam bylo jenom okno s vyhlídkou do temnoty. Bylo deset patnáct.

Richards si pověsil bundu, vyzul se z bot a natáhl se na postel. Uvědomil si, jak ubohý, neznámý a zranitelný je v tomhle světě. Zdálo se mu, že vesmír kolem něj skučí, vyje, řinčí a řve, jako obrovská kraksna řítící se dolů z kopce k okraji bezedné propasti. Začaly se mu chvět rty, a pak trochu plakal.

Nedal to na pásek.

Ležel a hleděl na strop rozpukaný do milionu bláznivých klikyháků jako nepodařená glazura na hrnci. Už po něm šli osm hodin. Ze svých peněz si už vydělal osm set dolarů. Bože, a ani zdaleka není z tý díry venku.

A zmeškal sám sebe na VÉVé, kristepane, no jo. To představení s povlakem na polštář.

Kde jsou teď? Pořád v Hardingu? V New Yorku? Nebo na cestě do Bostonu? Ne, na cestě sem být nemůžou, nebo ano? Elektrobuses přece neprojížděl žádné silniční zátarasy. Největší město světa opustil nepozorován a tady je pod cizím jménem. Nemůžou mu být v patách. V

žádném případě. Bostonská Ymca může být bezpečná tak dva dny. Pak by mohl zamířit na sever do New Hampshiru a Vermontu, nebo na jih do Hartfordu či Filadelfie, nebo dokonce do Atlanty. Dál na východ byl oceán a za ním Británie a Evropa. Byla to velice zajímavá myšlenka, ale pravděpodobně nereálná. Cesta letadlem vyžadovala identifikační kartu, Francie je totiž pod stanným právem, a zatímco cestování na černo by snad bylo možné, odhalení by znamenalo rychlý konec celé záležitosti. A západ nepřipadal v úvahu. Tam byl hic největší.

Když ti vadí horko, nemotej se v kuchyni. Kdo to řekl? Molie by to věděl. Uchechl se, cítil se trochu líp.

K uším mu dolehl nehmotný zvuk z rádia.

Bylo by dobré, kdyby si právě teď, v noci, opatřil zbraň, byl však příliš utahaný. Cesta ho unavila. Být uprchlíkem ho unavilo. A jakousi živočišnou předtuchou, která šla hlouběji než rozum, vycítil, že velice brzo už možná bude přespávat v nějaké říjnově studené propusti, nebo v listím a škvárou zanesené strouze.

Zítřka v noci pistoli.

Zhasl světlo a usnul.

...Zbývá 071 a ČAS BĚŽÍ...

Byl opět čas na kabaret.

Richards stál holým zadkem k videokameře a broukal si znělku k Běžci. Na hlavě měl povlak na polštář obrácený naruby, aby nebylo vidět jméno Ymcy vytištěné na lemu.

Kamera Richardse inspirovala k jistému druhu tvůrčího humoru, o kterém by nikdy nevěřil, že je ho schopen. Vždycky si o sobě myslel, že je spíše zarputilý, s minimálním či vůbec žádným smyslem pro humor. Vyhlídka blížící se smrti odhalila v jeho nitru ukrytého samotářského komedianta.

Když klip vyskočil, rozhodl se, že druhý si nechá na odpoledne. Prázdná místnost byla nudná a třeba ho mezitím napadne něco jiného.

Pomaloučku se oblékl, přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

Po Hunington Avenue se v obou směrech sunuly proudy vozidel. Oba chodníky byly přeplněné pomalu se pohybujícími chodci. Někteří z nich obzírali jasně žlutý informační plakát Hledáme pomoc. Většina

však jen tak kráčela. Zdálo se, že na každém rohu je policajt. Richards je v duchu slyšel: Pokračujte. Nemáš kam jít? Pakuj se, vobejdo.

Tak jste pokračovali k dalšímu rohu, který byl právě takový jako ten poslední, a tam vám zase řekli, abyste pokračoval. Mohl jste si myslet, že se z toho zblázníte, ale většinou vás příliš bolely nohy.

Richards zvažoval riziko vydat se na chodbu a dát si sprchu. Nakonec došel k závěru, že to bude v pořádku. Vyšel na chodbu, ručníc přes rameno, nikoho nepotkal. Vešel do koupelny.

Mísily se tam pachy moče, hoven, zvratků a dezinfekce. Všechny dveře od hajzlů byly samozřejmě vyvrácené. Nad mušle někdo načmáral desetipalcovými písmeny SERU NA SISTÉMU. Vypadalo to, že byl naprdnutý, když to psal. V jedné z muší byl kopec výkalů. Někdo musel bejt řádně s'atej, napadlo Richardse. Lezlo po nich několik lenivých podzimmích much. Nebyl znechucený; ten pohled byl příliš běžný; byl však, upřímně řečeno, rád, že přišel v botách.

Měl sám pro sebe i sprchu. Podlahu tvořil popraskaný porcelán, stěny rýhovaný obklad s širokými stružkami špíny a usazenin. Natočil zarezlý sprchový kohoutek na co nejteplejší a pět minut trpělivě čekal, dokud netekla vlažná voda, a pak se rychle osprchoval. Použil zbytek mýdla, který našel na zemi; buďto Ymca zanedbávala své povinnosti, nebo s ním odpochovala posluhovačka.

Na cestě do pokoje mu jakýsi muž se zaječím pyskem dal nějaký traktát.

Richards si nacpal košili do kalhot, posadil se na postel a zapálil si cigaretu. Měl hlad, ale raději počká, až se setmí, než někam vyrazí na jídlo.

Nuda ho opět vylákala k oknu. Počítal různé značky aut – fordy, chevie, winty, volkswageny, plymouthy, studebakery, ramblery. Která první dosáhne stovky, vyhrává. Stupidní hra, ale lepší než žádná.

Dál po Hunington Avenue byla Northeastern University a přímo přes ulici, naproti Ymce, bylo velké, automatizované knihkupectví. Zatímco počítal vozy, pozoroval, jak vcházejí a vycházejí studenti. Od pobudů kolem informačního plakátu se výrazně lišili; měli kratší vlasy a zdálo se, že všichni nosí volné pestrobarevné svetry, které byly letošní vysokoškolskou módní mání. Prodírali se tlačenicí a vcházeli dovnitř, aby si s výrazem trapné povýšenosti a přátelské důvěrnosti, které zanechaly na Richardsově tváři hořký úsměv, obstarali své nákupy.

Pětiminutová parkovací stanoviště před obchodem se vyprazdňovala a opět plnila nábl sportovními vozy, často exotických značek. Většina z nich měla na zadních sklech obtisky univerzit: Northeastern, M.I.T., Boston College, Harvard. Většina pobudů od plakátu brala sportáky jako součást prostředí, někteří však na ně civěli s tupou, zoufalou touhou.

Z místa přímo před obchodem se odlepil wint a na jeho místo vjel ford. Řidič, na jezka ostříhaný chlápek se stopu dlouhým doutníkem v ústech, ho nechal běžet naprázdno, zatímco vůz se usadil palec nad vozovkou. Pak se lehce zhoupl, to když vystoupil jeho pasažér, hejsek v hnědobílé lovecké kazajce, a vběhl dovnitř.

Richards si povzdechl. Počítání vozů byla velice hloupá hra. Fordy vedly před svým nejbližším soupeřem v poměru 78 ku 40. Výsledek byl jednoznačný jako příští volby.

Někdo zabušil na dveře a Richards ztuhl jako solný sloup.

„Frankie? Jsi tam, Frankie?“

Richards neodpověděl. Zkoprnělý hrůzou, připomínal sochu.

„Tak si naser, miláčku.“ Ozval se opilý řehot a kroky se vzdálily. Pak zaznělo bouchání na vedlejší dveře. „Jsi tam, Frankie?“

Richards cítil, že mu srdce klouže pomalu zpět.

Ford právě odjížděl a jiný zaujal jeho místo. A do prdele, devětasedmdesátej.

Pomalou přišlo poledne, pak byla jedna hodina. Richards to poznal podle různých vyzvánění vzdálených kostelů. Jaká ironie osudu. Člověk, který žil z hodiny na hodinu, neměl hodinky.

Hrál teď obměnu původní hry. Fordy dva body, studebakery tři, winty čtyři. Vyhrává, který první dosáhne pěti set.

Bylo to asi o čtvrt hodiny později, kdy si všiml, že ten mladý muž v hnědobílé lovecké kazajce stojí opřený o lampu před obchodem a čte si koncertní plakát. Nikdo mu neřekl, aby pokračoval; po pravdě řečeno, zdálo se, že si ho policajti nevšímají.

Děšíš se každého stínu, blboune. Za chvíli je uvidíš i pod postelí.

Přičetl dalšího winta s promáčkým nárazníkem. Žlutého forda. Starého studebakera se supícím vzduchovým válcem, chvílemi ztrácejícího otáčky. Jeden VW – nic moc, ti už jsou bez šance. Další wint. A studebaker.

Na rohu, na zastávce elektrobusů, stál nonšalantně jakýsi muž a kouřil stopu dlouhý doutník. Nikdo další tam nebyl. Taky nebylo proč. Richards viděl elektrobusy přijíždět a odjíždět a věděl, že příštích pětáctyřicet minut žádný nepřijede.

Richards cítil, jak se mu vkrádá do varlat chlad.

Jakýsi starší muž v černém rozedraném svrchníku se přiloukal po chodníku a nenuceně se opřel o budovu.

Z taxíku vystoupili dva maníci ve strakatých svetrech a živé diskusi a jali se studovat jídelní lístek v okně restaurantu Stockholm.

K muži na zastávce přistoupil policajt a krátce spolu hovořili. Vobuch pak zase odkráčel.

Se vzdálenou příchutí hrůzy si Richards všiml, že slušný počet těch plakátových vandráků se teď loudá kolem mnohem pomaleji. Jejich oděv i způsob chůze se mu zdály podivně povědomé, jako kdyby tudy prošli už nesčetněkrát a jemu to teprve teď začalo docházet – s tou nejistotou a stísněností, s jakými ve snech poznáváme hlasy mrtvých.

Taky tam bylo víc policajtů.

Už mě obklíčujou, napadlo ho. A s tou představou se dostavila bezmocná, králičí hrůza.

Ne, opravil ho mozek. Ty už obklíčenej jseš.

...Zbývá 070 a ČAS BĚŽÍ...

Richards šel rychle do koupelny, chladný, ignoroval hrůzu, která ho zaplavila, způsobem, jakým člověk na vysoké římse ignoruje propast. Pokud se z toho má dostat, musí si zachovat rozvahu. Jestliže zpanikaří, zemře během chvilky.

Někdo byl ve sprše a křaplavým hlasem si falešně prozpěvoval jakýsi hit. U mušlí ani umyvadel nebyl nikdo.

Ten trik ho napadl z ničeho nic, když stál u okna a pozoroval, jak se kolem ledabyle a zlověstně stahují. Kdyby ho to nenapadlo, zřejmě by tam ještě trčel jako Aladin, pozorující, jak se kouř z lampy zhmotňuje ve všemocného džina. Používali ten trik jako chlapani ke kradení novin ze suterénů. Molie je od nich kupoval; dával dva centy za libru.

Prudkým trhnutím vyrval ze zdi jeden z drátěných držáků na zubní kartáčky. Byl trochu rezavý, ale to nebude vadit. Zamířil k výtahu a mezitím držák vyrovnával.

Stiskl tlačítko na přivolání výtahu, a než k němu kabina z osmého patra dorazila, trvalo jí to celou věčnost. Byla prázdná. Díky bohu.

Nastoupil, rychle pohlédl do chodby, a pak se otočil k ovládacímu panelu. Vedle tlačítka označeného suterén byla štěrbina. Domovník tam strčí speciální kartu, fotobuňka si ji prohlédne a domovník pak může stisknout tlačítko a jet dolů do suterénu.

A co když to nebude fungovat?

Na to teď nemysli. Teď na tom nesejde.

S tváří zkroucenou do grimasy v očekávání případné rány elektrickým proudem, vrazil Richards drát z držáku do otvoru a současně stiskl tlačítko.

Zpoza ovládacího panelu se ozval zvuk připomínající krátké elektronické zaklení. V ruce ucítil slabé zabrnění. Chvilku se nic jiného nedělo. Pak zajela skládací mosazná mříž, zavřely se dveře a kabina se s kolébáním vydala neochotně dolů. Z otvoru pro kartu se vinulo vzhůru tenké vlákno modrého dýmu.

Richards odstoupil od dveří výtahu a pozoroval, jak čísla blikají pozpátku. Když se rozsvítilo P, motor někde vysoko nahoře zmučeně zakvílel a zdálo se, že se kabina zastaví. Hned nato (zřejmě si řekla, že už Richardse dostatečně vyděsila) však pokračovala v klesání. O dvacet sekund později se dveře otevřely a Richards vystoupil do ohromného, šerého suterénu. Někde kapala voda, zaslechl cupitání vyrušené křasy. Jinak byl celý suterén jeho. Prozatím.

...Zbývá 069 a ČAS BĚŽÍ...

Strop pokrývalo v bláznivých smyčkách obrovské, rezavé potrubí vytápění, ověšené houštím pavučin. Když náhle kotel hlasitě klapl, Richards téměř zaječel hrůzou. Příliv adrenalinu do končetin a srdce byl bolestivý a na okamžik téměř ochromující.

I tady byly noviny, všiml si Richards. Tisíce novin, nakupené a převázané provázkem. Hospodařily v nich tisíce krys. Celé rodinky civěly na vetřelce nedůvěřivýma, rubínovýma očima.

Vydal se od výtahu pryč a v půli cesty přes popraskanou cementovou podlahu se zastavil. K nosnému sloupu byla přišroubovaná veliká pojistková skříň a za ní, opřená o druhou stranu, sada náradí. Richards si vzal páčidlo a pokračoval v cestě, oči upřené na podlahu.

Poblíž vzdálené zdi zahlédl po levé straně hlavní odvodňovací kanál. Přišel k němu, prohlédl si ho a podvědomě ho napadlo, jestli už vědí, že je tady dole.

Víko bylo železné a mřížované. Mělo asi tři stopy v průměru a na druhém konci byl výřez pro páčidlo. Richards ho tam vstrčil, víko přizvedl a jednou nohou páčidlo přišlápl. Pak zasunul prsty pod okraj víka a převrátil ho. Spadlo na cementovou podlahu se zařinčením, při kterém krysy strachem zapištěly. Potrubí klesalo dolů pod úhlem pětáctýřiceti stupňů a Richards odhadl, že jeho světlost nebude víc než dvě a půl stopy. Byla v něm pořádná tma. Záchvat klaustrofobie mu vyvolal v ústech pocit, jako kdyby polykal flanel. Příliš úzké, aby se v něm dalo manévrovat a skoro i dýchat. Musí to však být.

Převrátil víko kanálu dnem dolů a přisunul ho na okraj otvoru tak, aby ho mohl uchopit, jakmile bude jednou dole. Potom se vrátil ke skříni s pojistkami, páčidlem urazil visací zámek a otevřel ji. Už už se chystal vytahovat pojistky, když dostal další nápad.

Přešel k novinám, které ve špinavě žlutých hromadách pokrývaly celou jednu stranu sklepení. Z kapsy vylovil sešitek papírových zápalek, s nimiž si zapaloval cigarety. V obalu s oslíma ušima zbývaly poslední tři. Utrhl kus papíru a ukroutil z něj fidibus; přidržel ho v podpaždí a škrtl zápalkou. První zablikala a zhasla v průvanu. Druhá mu vypadla z třesoucích se prstů a zasyčela na vlhké podlaze.

Třetí přežila. Přidržel ji u fidibusu a ten vzplál žlutým plamenem. Přes nárt mu přeběhla krysa a zmizela v temnotě; zřejmě tuší, co bude následovat.

Náhle ho zaplavil intenzivní pocit spěchu, přesto však čekal, dokud plamen fidibusu nebyl asi stopu vysoký. Neměl už žádné zápalky. Opatrně ho zastrčil do mezery v hradbě novin sahající mu pod ramena a čekal, dokud neviděl, že se oheň začíná šířit.

Do sousední zdi byla vestavěná ohromná nádoba na olej pro potřeby Ymky. Třeba vybuchne. Richards si tím byl jistý.

Teď už poklusem se vrátil k pojistkové skříni a rychle vytrhával dlouhé trubice pojistek. Ještě než zhasla sklepní světla, měl jich většinu

venku. Za třepotavého světla hořících novin dotápal zpět k otvoru kanálu.

Posadil se na okraj s nohama visícíma dovnitř, pak se pomalu spouštěl dolů. Když měl hlavu pod úroveň podlahy, vzpříčil kolena proti stěnám potrubí, aby zůstal v této pozici, a snažil se dostat ruce nad hlavu. Šlo to pomalu. Neměl dost prostoru pro pohyb. Světlo ohně už bylo jasně žluté a k uším mu doléhalo praskání plamenů. Potom jeho tápající prsty nahnátly okraj otvoru, který sledovaly, až se chopily mřížovaného víka. Pomalu ho posouval a jeho váhu stále více přenášel na svalstvo zad a šíje. Když usoudil, že konec víka bude kousek před zapadnutím na místo, naposledy mocně zabral.

Víko se zazvoněním zapadlo a bolestivě mu ohnulo obě zápěstí. Povolil kolena a klouzal dolů, jako děti na toboganu. Potrubí bylo potažené šlemem, a tak hladce sklouzl asi dvanáct stop k místu, kde se stáčelo do přímého směru. Nohy narazily na dno a on zůstal stát jako opilec opřený o pouliční lampu.

Do vodorovné části potrubí se však nemohl dostat. Ohyb kolena byl příliš ostrý.

Pachuť klaustrofobie narůstala a začala ho dusit.

Uvízl, blekotal mozek. Uvízl tady, uvízl, uvízl –

Pronikavé zaječení se mu dralo hrdlem vzhůru, ale potlačil ho.

Jen klid. Jistě, je to velice nepříjemný, votravný, ale je třeba zachovat klid. Naprostý klid. Protože jsme tady na dně toho potrubí a nemůžeme nahoru a nemůžeme dolů a jestli ta zasraná olejová nádrž řachne, tak se tu dozlatova usmažíme a –

Pomalou se začal přetáčet, až se stěny potrubí dotýkal hrudí místo zády. Slizký povrch posloužil jako mazadlo a manévr mu usnadnil. V potrubí teď bylo jasné světlo a teplota stoupala. Mřížované víko vrhalo na jeho zápasící obličej stíny věžeňského okna.

Jakmile ležel na hrudi, bříše a slabinách, s koleny ohnutými v potřebném směru, mohl zase o kousek sklouznout a nechat lýtka a chodidla vniknout do vodorovné části potrubí a zaujmout pozici, jako by se modlil. Stále to však nestačilo. Zadkem tlačil proti tvrdému keramickému čelu nad vchodem do vodorovného potrubí.

A náhle měl nejasný pocit, že nad tím hlasitým hučením ohně zaslechl výkřiky rozkazů. Mohla to být ovšem také jeho představivost, která teď byla přepjatá a horečnatá až za hranici důvěryhodnosti.

V únavném rytmu houpačky postupně uvolňoval svaly stehen a lýtek, a kolena pod ním kousek po kousku ujížděla. Ruce opět protlačil nad hlavu, aby získal víc prostoru, obličejem teď ležel přímo ve slizu potrubí. Zbýval mu už jen kousek. Záda prohnul, jak nejvíc to šlo, a začal se odstrkávat pažemi a obličejem, jedinými prostředky, kterými se mohl vzepřít.

Když si už začal myslet, že nemá dost prostoru, že tam prostě zůstane zaklíněný, neschopný pohnout se jedním nebo druhým směrem, prolétly mu náhle zadek a boky ústím vodorovné části potrubí jako špunt z láhve šampaňského. Jak pod ním kolena podjela, přišerně se odřel v kříži a košile se mu vyhrnula až k lopatkám. A pak už byl ve vodorovném potrubí – až na hlavu a paže, které měl vyvrácené vzhůru v bolestivém úhlu. Ze závěrečné fáze se dostal kroucením. Pak zůstal ležet, hlasitě oddechoval, obličej pokrytý šlemem a krysími výkaly, kůži beder sedřenou a krvácející.

Tohle potrubí bylo ještě užší; pokaždé, když se nadechl, ramena se mu lehce odírala o stěny.

Díky bohu, že jsem podvyživený.

S těžkým oddechováním začal couvat do neznámé temnoty potrubí.

...Zbývá 068 a ČAS BĚŽÍ...

Jako krtek se pomalu a poslepu sunul vodorovným potrubím asi padesát yardů. Pak náhle, s rachotem, který rozechvěl potrubí vibracemi na hranici odolnosti jeho bubínků, vybuchla nádrž s olejem v suterénu Ymcy. Zahlédl žlutobílý záblesk, jako kdyby se vznítla hrouda fosforu. Ten vzápětí přešel do růžové, měňavé záře. O několik sekund později ho udeřil závan horkého vzduchu a zkroutil mu obličej do bolestivého šklebu.

Jak se snažil couvat rychleji, kamera v kapse bundy tloukla o stěny potrubí. To se od té exploze a ohně, který mu zuřil někde nad hlavou, postupně rozpalovalo, jako se rozpaluje držadlo pánve na žhnoucí plotně. Richards neměl v nejmenším úmyslu nechat se tady dole upéct jako brambor v holandské troubě.

Po tváři se mu řinul pot a mísil se s černými šmouhami svinstva, které na ní ulpělo, takže v mihotavém světle odražené záře plamenů

připomínal válečně pomalovaného Indiána. Stěny potrubí už byly na dotyk horké.

Jako langusta, na kolenou a loktech, se zadkem drhnoucím o stěnu potrubí, rval se Richards pozadu dál. Oddechoval v prudkých poryvech jako honící pes.

Dyť já se tu usmažím. Usmažím se tu.

Pak se mu najednou chodidla ocitla ve vzduchu. Snažil se podívat mezi nohama, jak to tam vypadá, byla tam však příliš velká tma a oči měl příliš oslněné světlem před sebou. Bude to muset risknout. Couval dál, dokud neměl kolena na okraji potrubí, a pak je opatrně spustil přes hranu.

Nohy v botách se mu ocitly ve vodě, ledové a na mrtvici po té výhni v potrubí.

Nové potrubí běželo v pravém úhlu k tomu, kterým se právě doplzl, a bylo mnohem prostornější – dost velké, aby v něm mohl sehnutý stát. Kalná, líně tekoucí voda mu sahala nad kotníky. Chvilí zůstal stát a zíral zpět do toho těsného potrubí a na vybledlou skvrnu odražené záře plamenů. Skutečnost, že na takovou vzdálenost viděl vůbec nějakou záři, znamenala, že to musela být pořádná šlupka.

Jen neochotně přinutil Richards sám sebe vzít na vědomí, že ho raději budou považovat spíše za živého než mrtvého někde v pekle suterénu Ymcy. Snad ale nezjistí, kudy unikl, dokud nebudou mít oheň pod kontrolou. To vypadalo jako logický předpoklad. Logickým předpokladem se ovšem také zdálo, že ho nedokážou vypátrat do Bostonu.

A třeba taky nedokázali. Konec konců, koho jsi vlastně viděl?

Ne ne.

Byli to oni. Poznal je. Lovce. Dokonce kolem sebe šířili odér zla. Pronikl až k němu do pátého patra v neviditelných psychických proudech.

Kolem něho proplavala krysa, na okamžik znehybněla a pohlédla na něj jiskrnýma očima.

S těžkopádným šploucháním se Richards vydal za ní; po proudu plynoucí vody.

...Zbývá 067 a ČAS BĚŽÍ...

Richards stál pod žebříkem a hleděl vzhůru, ohromen světlem. Žádné běžné pouliční, které by poznal, ale prostě světlo –

To světlo ho překvapilo, protože se mu zdálo, že chodil kanály nekonečné hodiny. V temnotě bez jakéhokoli viditelného bodu, bez jakéhokoli zvuku kromě bublání vody, občasného tichého šplouchnutí krysy a přízračných ozvěn v ostatních potrubích (*vždycky, když mi někdo nad hlavou spláchně hajzl*), pomyslel si Richards morbidně), naprosto ztratil pojem času.

A teď, s pohledem upřeným vzhůru k otvoru kanálu ve výšce nějakých patnácti stop, viděl, že světlo dne ještě neztratilo na síle. Ve víku bylo několik kulatých průduchů a světelné paprsky o síle tužky mu obtiskly na ramena a hrud' zlaté mince sluneční záře.

Od okamžiku, kdy sem dorazil, neprojelo nad víkem žádné auto na vzdušný pohon, jen tu a tam těžké, pozemní vozidlo a tlupa na hondách. Začínal tušit, že spíše díky štěstí a zákonu nahodilosti než vnitřnímu orientačnímu smyslu, se mu podařilo najít cestu do srdce města – ke svým lidem.

Přesto se však neodvažoval vylézt, dokud nebude tma. Aby nějak strávil čas, vyndal kameru, zasunul kazetu a začal snímat svou hrud'. Věděl, že pásky jsou „super-citlivé“, schopné využít minima světla, a nechtěl prozradit příliš mnoho ze svého okolí. Tentokrát žádná slova, žádné atrakce. Byl příliš unavený.

Když pásek doběhl, přidal ho k prvnímu exponovanému. Přál si, aby se dokázal zbavit dotírajícího podezření – téměř jistoty – že ho ty pásky prozrazují. Musí přece být nějaký způsob, jak na to vyzrát. Prostě musí.

Posadil se apaticky na třetí příčli žebříku, aby čekal na tmu. Byl na útěku už téměř třicet hodin.

...Zbývá 066 a ČAS BĚŽÍ...

Sedmiletý chlapec, černý, s cigaretou v puse, se opíral o zeď poblíž ústí postranní uličky a pozoroval hlavní ulici.

A náhle, téměř nezatelný pohyb tam, kde předtím žádný nebyl. Stín se pohnul, zastavil a zase pohnul. Zvedalo se víko kanálu. Pak znehybnělo a něco – oči? – zasvítilo. Náhle víko se zazvoněním sklouzlo stranou.

Někdo (nebo něco, pomyslel si chlapec s probouzejícím se strachem) lezl ven. Možná ďábel přichází z pekla, aby si vzal Cassie, napadlo ho. Mamča říká, že Cassie půjde do nebe, aby tam byla s Dickym a ostatními andělama. Chlapec to považoval za blbost. Každý přijde po smrti do pekla a ďábel mu zabodne do zadku vidle. Viděl obrázek ďábla v knihách, které Bradley propašoval z Bostonské veřejné knihovny. Nebe je pro feťáky. Ďábel je běloch.

Skutečně by to mohl být ďábel, došel k závěru, když se Richards protáhl otvorem a na okamžik zůstal opřený o popraskaný a rozpukaný beton, aby nabral dech. Žádné ocas, žádný rohy, ani červené jako ten v knize, ale, kurva jeden, vypadá dostatečně šeredně a hrozivě.

Právě vrací víko na místo a –

– svatej Ježíši, běží sem do uličky.

Chlapec něco zabrblal a pokusil se utéci, zakopl však o vlastní nohy.

Honem se snažil vstát, mrskal sebou a trousil kolem sebe věci, když najednou po něm ten ďábel chňapl.

„Nepíchej mě s tím!“ vyjekl šepotem sevřeného hrdla. „Žádnějma vidlema, ty zkurvysynu –“

„Ššš! Buď zticha! Mlč!“ Ďábel s ním zatřásl, až mu zacvakaly zuby jako cvrnkací kuličky, a chlapec zmlkl. V návalu zlé předtuchy se ďábel kolem sebe rozhlédl. Výraz extrémního strachu v jeho tváři byl téměř fraškou hrůzy. Chlapci to připomnělo ty komické chlapíky v soutěži Uplavete krokodýlům? Chechtal by se, kdyby sám nebyl tak vyděšený.

„Ty nejsi ďábel,“ řekl chlapec.

„Jestli budeš hulákat, poznáš, že jsem.“

„Nebudu,“ řekl chlapec opovržlivě. „Snad si nemyslíš, že chci přijít vo koule? Ježíši, dyť eště nejsem dost velké, abych se udělal.“

„Viš o nějakým klidným místě, kam bysme mohli jít?“

„Hlavně mě nezabíjej, kamaráde. Nic nemám.“ Chlapcovy oči, svítící ve tmě bělmem, se upíraly vzhůru k němu.

„Já tě nechci zabít.“

Chlapec vzal Richardse za ruku a křivolakou zaneřádnou uličkou ho vedl do další. Na jejím konci, těsně než vyústila do mezery mezi dvěma anonymními věžáky, ho zavedl do boudy z natahaných prken a cihel. Měla jen čtyři stopy, a když Richards lezl dovnitř, bříinkl se do hlavy.

Chlapec zatáhl přes vchod špinavý cár černého hadru a začal něco kutit. Chvilí nato jim ozářilo tváře bledé světlo – chlapec připojil malou žárovíčku ke staré, prasklé autobaterii. „Sám jsem ji šlohnul,“ řekl chlapec. „Bradley mi řek, jak ji vopravit. Von má knihy. A ještě mám něco. Dám ti, když mě nezabiješ. Ani bys neměl. Bradley je u Rozparovačů. Zabiješ mě a von tě přinutí vysrat se do vlastní boty a sníst to.“

„Žádný zabíjení nebude,“ řekl Richards netrpělivě. „Alespoň ne malých prcků.“

„Já nejsem žádnéj malej prcek! Tu baterii sem šlohnul sám!“

Jeho zraněný výraz vyvolal na Richardsově tváři bolestný škleb. „Tak dobrá. Jak se jmenuješ, prcku?“

„Nejsem žádnéj prcek.“ A pak nevraživě: „Stacey.“

„V pořádku, Stacey. Dobrý. Jsem na útěku. Věříš tomu?“

„Jasně, jseš na útěku. Přeces nevylez z toho kanálu, abys tu prodával nějaký zasraný pohledy, ne?“ Hloubavě Richardse pozoroval. „Seš bílej? Těžko říct se všim tím sajrajtem.“

„Stacey, já –“ ztichl a prohrábl si vlasy. Když znovu promluvil, zdálo se, že mluví sám k sobě. „Musím prostě někomu důvěřovat a jak se zdá, bude to obyčejnej prcek. Prcek. Pro boha živýho, vždyť tobě ještě není ani šest.“

„V březnu mi bude vosum,“ řekl chlapec vztekle. „Moje sestra Cassie má rakovinu,“ dodal. „Hrozně vříská. Proto sem rád tady. Tu baterii sem šlohnul sám. Dáš si práska, mistře?“

„Nedám, a nedáš si ani ty. Chceš dvě babky, Stacey?“

„Kriste, jasan!“ Pak se mu v očích objevila nedůvěra. „Přeces z tý díry nevylez se dvěma kurevskejma babkama. To sou kecy.“

Richards vyndal jeden nový dolar a dal ho chlapci. Zíral na něj v úžasu, který neměl daleko k posvátné hrůze.

„Když přivedeš bráchu, dostaneš ještě jeden,“ řekl Richards, a když viděl, jak se tváří, rychle dodal: „Dám ti ho bokem, aby to neviděl. Přived’ jenom jeho, nikoho dalšího.“

„Neradim ti pokusit se zabít Bradleyho. Přinutí tě vysrat se do vlastní boty –“

„A sníst to. Já vím. Hod' sebou a přived' ho. Počkej, dokud nebude sám.“

„Tři babky.“

„Ne.“

„Poslouchej, kamaráde, za tři babky můžu pro Cassie vopatřit něco v lékárně. Pak už nebude tak kurevsky vřískat.“

Richardsův obličej se náhle zkroutil, jako kdyby ho někdo, koho chlapec nezahlédl, udeřil. „Dobrá. Tři.“

„Nový dolary,“ dotíral chlapec.

„Ano, pro Krista pána, ano. Jdi už pro něj. A jestli přivedeš policajty, nedostaneš nic.“

Na půl cesty ze dveří své skryše se chlapec zarazil. „Jestli si myslíš, že bych to udělal, tak jsi pěkně hlupák. Nenávidím ty prasečí rypáky víc než co jinýho. I než d'ábla.“

A odešel, sedmiletý chlapec, s Richardsovým životem v umouněných, strupatých rukách. Richards byl příliš unaven, než aby měl opravdový strach. Zhasl světlo, opřel se a usnul.

...Zbývá 065 a ČAS BĚŽÍ...

Zrovna se mu začínalo něco zdát, když ho jeho k prasknutí napjaté smysly bleskově vrátily k vědomí. Zmaten a v temnotě, zůstal ještě na okamžik v moci nastupující noční můry a měl pocit, že si pro něj přichází obrovský policejní pes, děsivá organická zbraň sedm stop vysoká. Téměř vykřikl, ale Staceyho vzteklé zasyčení ho ještě stačilo vrátit do reality.

„Jestli mi tu zasranou lampu rozbil, já ho –“

V tu chvíli byl chlapec divokým syknutím umlčen. Hadr zakrývající otvor se zavlnil a Richards rozsvítil světlo. Hleděl na Staceyho a dalšího černocho. Tomu novému mohlo být takových osmnáct, hádal Richards, na sobě měl bundu motorkářů a pozoroval Richardse se směsicí zášti a zájmu.

V Bradleyově ruce cvakla a zablýskla se vyskakovací čepel.

„Hod' to na zem.“

„Nejsem ozbrojený.“

„Nevěřím takovému z –“ náhle ztichl a oči se mu úžasem rozšířily. „Hele, ty jsi ten chlápek z VěVé. Ty jsi zlikvidoval Ymca na Huntington Avenue.“ Výhrůžnou temnotu jeho tváře prořal bezděčný úsklebek. „Prej jsi usmažil pět polišů. To pravděpodobně znamená patnáct.“

„Vylez z kanálu,“ pronesl Stacey důležitě. „Hned sem věděl, že to není ďábel, ale nějaký bílý zkurvysyn. Sejmeš ho, Bradley?“

„Sklapni a nech mluvit dospělý.“ Příkrčený, vlezl Bradley nemotorně celý dovnitř a sedl si proti Richardsovi na prasklou oranžovou přepravku. Podíval se na čepel ve své ruce, a jako by ho samotného překvapilo, že tam pořád ještě je, nechal ji zajet.

„Jseš horkej, kamaráde, sáláš víc než slunce,“ řekl konečně.

„Je to tak.“

„Kam máš namířeno?“

„Nevím. Musím pryč z Bostonu.“

Bradley tiše seděl, ponořen v myšlenkách. „Musíš jít se mnou a Staceyem. Musíme si promluvit, tady to nejde. Moc přístupný.“

„Tak dobře,“ řekl Richards vyčerpaně. „Vždyť je to jedno.“

„Půjdeme zadem. Chlupatý dneska kmitaj. Teď už vím proč.“

Když Bradley vyšel jako první, kopl Stacey Richardse prudce do holeně. Richards na něj okamžik nechápavě zíral, a pak si vzpomněl. Vsunul chlapeci do ruky tři nové dolary a ten je obratem nechal zmizet.

...Zbývá 064 a ČAS BĚŽÍ...

Ta žena byla velmi stará; Richardse napadlo, že ještě nikdy neviděl někoho tak starého. Byla oblečená do domácích šatů z kartounu, v jednom podpaždí hluboko rozpáraných, a zatímco připravovala jídlo, které opatřili za Richardsovy nové dolary, za trhlinou se jí sem a tam pohupoval prastarý, svrasklý cecek. Nikotinem zažloutlé prsty krájely, škrábaly, loupaly. Její nohy, zploštělé za celé ty roky stání do groteskního tvaru připomínajícího omáčníky, byly zasunuty do růžových froté pantoflí. Vlasy vypadaly jako by byly kulmovány třesoucí se rukou; byly stažené dozadu do jakési pyramidy pomocí pružné sítky, která jí seděla nakřivo v týle hlavy. Její obličej byl obrazem času, ani hnědý ani černý, ale šedavý, protkaný galaxií

paprsčitě se rozbíhajících vrásek, pytlíků a propadlin. Bezzubá ústa si obratně počínala s cigaretou, která tam držela sama, a vyfukovala oblaka modrého kouře, který jako by se zdržoval v její blízkosti v malých hroznovitých chuchvalcích. S bafáním se pohybovala z místa na místo v trojúhelníku pánev, stůl, pult. Bavlněné punčochy měla srolované pod kolena a mezi nimi a poletujícím lemem šatů vystupovaly shluky křečových žil připomínající péra do hodin.

Místnostmi se vznášel přízrak dávno zmizelého zelí.

V odlehlé ložnici Cassie střídavě vřískala, chrčela a utichala. S jakýmsi vzteklým zahanbením oznámil Bradley Richardsovi, aby si toho nevšímal. Má oboustrannou rakovinu plic a nedávno se jí to rozšířilo do krku a dolů do břicha. Je jí teprve pět.

Stacey někam odešel.

Zatímco s Bradleyem hovořili, místností se začínala šířit trýznivá vůně zvolna se vařícího mletého hovězího, zeleniny a rajčatové omáčky a zatlačovala zelí zpátky do odlehlých zákoutí. Richards si uvědomil, jak je hladový.

„Moh bych tě prásknout, kamaráde. Moh bych tě zabít a sebrat ti všechny ty prachy. A jim dát tělo. Pak shrábnout dalších tisíc babek a žít v pohodě.“

„Nemyslím, že bys to dokázal,“ řekl Richards. „Já bych to nedokázal, to vím jistě.“

„Stejně, proč to děláš?“ zeptal se Bradley podrážděně. „Proč jim děláš vocasa. Seš tak nenažranej?“

„Mám holčičku, Cathy,“ odpověděl Richards. „Mladší než Cassie. Má zápal plic. Taky pořád křičí.“

Bradley mlčel.

„Mohla by se z toho dostat. Ne jak... ona, tam vedle. Zápal plic není o nic horší než rýma. Musíš ale mít léky a doktora. A to stojí prachy. Tohle je jedinej způsob, jak si je můžu opatřit.“

„Stejně seš jejich vocas,“ řekl Bradley rozhodně a s poněkud zlověstným důrazem. „Voblbuješ půlku světa a ta z toho každě večer v půl sedmý sere blahem. V tomhle světě by se tvoje holčička měla líp, stejně jako Cassie.“

„Tomu nevěřím.“

„Pak seš voprsklejší ještě víc než já, kamaráde. Jednou jsem dostal do nemocnice chlápka s natrhlou prdelí. Nějakýho pracháče. Chlupatý

mě naháněli tři dny. Ty seš ale voprsklejší.“ Vzal si cigaretu a zapálil ji. „Třeba vydržíš celý měsíc. Miliardu dolarů. Do prdele. Musel by sis na to vopatřit nákladní vlak, abys to vůbec vodtáh.“

„Nenadávej. Potěš pánbůh,“ promluvila stařena z opačného konce místnosti, kde krájela mrkev.

Bradley si jí nevšimal. „Pak si s manželkou a holčičkou budete žít jako v ráji. Dva dny už máš za sebou.“

„Ne,“ řekl Richards. „Ta hra je zfixlovaná. Víš, jak jsem dal Staceymu ty dvě věcičky, aby je poslal, když jste šli s matkou nakupovat? Musím je odeslat každé den před půlnocí.“ Vysvětlil Bradleymu podmínky, za jakých peníze propadnou, a svěřil se mu s podezřením, že do Bostonu ho vystopovali podle poštovních známek.

„Tomu se dá lehce odpomocť.“

„Jak?“

„Na tom teď nesejde. Později. Jak se chceš dostat z Bostonu? Jseš horkej jak nikdo. Jsou jak zběsilí, cos jim poslal k čertu jejich rypáky i s Ymcou. Dneska to bylo na VěVé. I ty, který si udělal s tím pytlem na hlavě. To bylo skvěle vykoumaný. Mami!“ zakončil podrážděně, „kdy to bude hotový? Dyt' nás to složí ještě dřív než tebe!“

„Probouzí se,“ konstatovala matka. Praštila pokličkou na hustou, zvolna se vařící hmotu a pomalu odešla do ložnice k děvčátku.

„Nevím,“ řekl Richards. „Myslím, že se pokusím sehnat auto. Mám falešný papíry, ale neodvažuju se je použít. Něco vymyslím – tmavý brejle – a pryč z města. Uvažoval jsem o tom, že bych odjel do Vermontu a pak přešel do Kanady.“

Bradley zavrčel a vstal, aby dal na stůl talíře. „Touhle dobou mají zátarasý na všech větších výpadovkách z města. Chlap v tmavejch brejlích na sebe okamžitě upoutá pozornost. Udělej z tebe sekanou, než urazíš šest mil.“

„Pak tedy nevím,“ řekl Richards. „Když zůstanu tady, seberou tě za napomáhání.“

Bradley začal rozmisťovat talíře. „Řekněme, že auto seženeme. Ty máš lupeny, já mám jméno, který není horký. Na Milk Street je jeden pončo, kterej mi za tři stovky prodá winta. Řeknu jednomu kámošovi, aby ho dopravil do Manchesteru. V Manchesteru to bude úplná pohoda, protože budou přesvědčený, že tě drží v Bostonu. Budeš jíst, mami?“

„Ano, potěš pánbůh.“ Vykolébala se z ložnice. „Tvoje sestra teď trochu spí.“

„To je dobře.“ Nalil hustou hovězí polévku do tří talířů, a pak se zarazil. „Kde je Stacey?“

„Říkal, že jde do dragstóru,“ odpověděla matka spokojeně, zatímco ohromující rychlostí hrnula do bezzubých úst lžice polévky. „Říkal, že přinese lék.“

„Jestli ho načapou, natrhnu mu prdel,“ řekl Bradley a těžce usedl.

„Nenačapou,“ řekl Richards. „Má peníze.“

„Jo tak, třeba ani vo žádnou dobročinnost nestojíme, bělouši.“

Richards se zasmál a přísolil si jídlo. „Nebýt jeho, nejspíš bych byl touhle dobou vyřizenej. Řekl bych, že to jsou zasloužený peníze.“

Bradley se předklonil a soustředil se na vlastní talíř. Nikdo další nepromluvil, dokud nebylo jídlo snědeno. Richards a Bradley si dvakrát přidali; stařena třikrát. Když si zapalovali cigarety, zašramotil v zámku klíč. Všichni ztuhli. Pak vešel Stacey, vypadal provinile, vyděšeně a vzrušeně. V ruce nesl hnědou tašku, podal matce lahvičku s lékem.

„To je prvotřídní voblbovák,“ řekl. „Starej Curry se mě ptal, kde sem šlohnul dva dolary a semdesát pět centů na prvotřídní voblbovák, tak sem mu řek, aby si nasral do boty a sněd to.“

„Nenadávej, jinak tě d'ábel napíchne,“ řekla matka. „Máš tady večeři.“

Chlapcovy oči se rozšířily. „Ježíši, vono je v tom maso!“

„Kdepak, jen sme do toho nasrali, aby to bylo hustší,“ řekl na to Bradley. Chlapec se na něj příkře podíval, a když viděl, že si z něj bratr dělá legraci, zahihňal se a pustil se do jídla.

„Nepůjde majitel toho dragstóru za policajtama?“ zeptal se Richards tiše.

„Curry? Kdepak. Ne, když by mu z týhle famílie mohla kápnout ještě další zelenina. Ví, že Cassie musí dostávat těžký dávky.“

„A jak to vypadá to s tím Manchesterem?“

„Jo. Tedy Vermont není k ničemu. Není tam dost našich lidí. Vostrý chlupáci. Řeknu jednomu dobrému kámošovi, Rich Goleon se jmenuje, aby toho winta zavez do Manchesteru a zaparkoval ho v automatický garáži. Pak tam zavezu tebe v jiným auťáku.“ Zmáčkl cigaretu. „V kufru. Cvičený čenichy používají jenom na okrskách. Pojedeme přímo po čtyřistapěťadevadesátce.“

„Je to pro tebe pořádně nebezpečný,“ řekl Richards.

„Ále, nedělám to přece zadarmo. Až Cassie odejde, bude totálně zdunělá.“

„Potěš pánbůh,“ řekla matka.

„Stejně je to hrozně nebezpečný.“

„Jak si nějakej rypák votevře na Bradleyho hubu, přinutí ho nasrat si do boty a sníst to,“ konstatoval Stacey a utřel si pusou. Když pohlédl na Bradleyho, oči mu zářily, jako by hleděl na největšího z hrdinů.

„Cintáš si na triko, Vyžloune,“ řekl mu Bradley a ťukl ho kloubem do lebky. „Už si ho honíš, Vyžloune? Eště seš moc malej, co?“

„Jestli nás chytěj, dostaneš pořádnou dardu,“ řekl Richards. „Kdo se pak postará o chlapce?“

„Postará se o sebe sám, jestli k něčemu dojde,“ řekl Bradley. „On a tady máma. Není na ničem závislej. Nebo jo, Stacey?“

Energicky zavrtěl hlavou.

„A taky ví, že když mu najdu na rukách nějaký píchance, vytluču mu mozek z hlavy. Je to tak, Stacey?“

Stacey přikývl.

„Kromě toho, my ty prachy zužitkujeme. Tohle je trpící familie. Takže o tom už ani slovo. Mám za to, že vím, co dělám.“

Richards mlčky dokouřil cigaretu, zatímco Bradley šel dát Cassie lék.

...Zbývá 063 a ČAS BĚŽÍ...

Když se probudil, byla ještě tma a jeho podvědomí odhadlo čas na něco kolem půl páté. Cassie vrískala a Bradley vstal. Spali v malé zadní ložnici, kde věčně táhlo, Stacey a Richards na zemi. Matka spala s děvčátkem.

Nad vytrvalým, hvízdavým oddechováním spícího Staceyho zaslechl Richards, jak Bradley odešel z místnosti. Zaslechl cinknutí lžičky ve dřezu. Křik děvčátka přešel v jednotlivé steny a i ty nakonec odumřely. Richards si představoval Bradleyho, jak stojí v kuchyni, nehybný, čeká, až se dostaví ticho. Pak se vrátil, sedl si, upšoukl se, a pak zavržala postelová pera, jak se natáhl.

„Bradley?“

„Co je?“

„Stacey říkal, že je jí teprve pět. Je to tak?“

„Ano.“ Městský dialekt se mu z hlasu vytratil, takže působil neskutečným, snovým dojmem.

„Kde se u pětiletýho děcka bere rakovina? Nevěděl jsem, že ji můžou dostat. Možná leukemii, ale ne rakovinu plic.“

Z postele se ozvalo zatrpklé tiché uchechtnutí. „Ty jsi z Hardingu, je to tak? Jak to tam vypadá s hlášením úrovně znečištění ovzduší?“

„Nevím,“ odpověděl Richards. „Už to s počasím neuvádí. Trvá to už... no, nevím. Dlouho.“

„V Bostonu už od roku 2020,“ zašeptal Bradley. „Mají strach to zveřejňovat. Ty nemáš nosní filtr, nebo ano?“

„Nebud' směšnej,“ odpověděl Richards podrážděně. „Ty zatracený krámy stojí dvě stě babek, dokonce i ve zlevněném zboží. Dvě stě babek jsem neviděl za celý loňskej rok. Ty jo?“

„Ne,“ odpověděl Bradley tiše. Pak se odmlčel. „Stacey ho má. Udělal jsem mu ho. Máma, Rich Goleon a ještě pár lidí je maj taky.“

„Ty si ze mě děláš prdel,“ řekl na to Richards.

„To víš, že ne, kamaráde.“ Ztichl. Náhle si byl Richards jistý, že Bradley porovnává to, co už řekl, s tou spoustou věcí, které by ještě mohl říct. Přemýšlí, kolik už je příliš. Když znovu promluvil, znělo to váhavě. „My čteme. Ty VÉVÉ sračky jsou pro prázdný palice.“

Richards souhlasně zamručel.

„Máme gang, víš. Některý z kluků jen tak křižují. Jediný, o co se zajímaj, je čtání běloušů o sobotních večerech. Ale některý z nás chodíme už asi od dvanácti let do knihovny.“

„V Bostonu vás pustí dovnitř i bez karty?“

„Ne. Kartu nedostaneš, pokud nemáš v rodině někoho se zaručeným příjmem pět tisíc dolarů ročně. Zmákli jsme nějakýho prdelatýho mladáse a sebrali mu kartu. Sřídáme se o ni. Máme taky společnej oblek, kterej si bereme.“ Odmlčel se. „Vysměj se mi, a sejmu tě, kamaráde.“

„Já se nesměju.“

„Nejdřív jsme četli jenom knihy o sexu. Když se pak poprvé udělalo Cassie špatně, pustil jsem se do těch věcí o ovzduší a exhalacích. Všechny ty knihy s údajema o znečištění, hladinách smogu a nosních filtrech mají v jednom vyhrazeným oddělení. Z voskového

obtisku jsme si nechali udělat klíč. Kamaráde, víš vůbec, že v Tokiu musel do roku 2012 nosit nosní filtr každé?“

„Ne.“

„Rich a Dink Moranovi postavili měřič úrovně znečištění. Dink obkreslil schéma z jedné knihy, pak ho vyrobili z několika plechovek od kávy a nějakýho materiálu, kterej šlohl z aut. Je to schovaný v jedné uličce. Někdy v roce 1978 měli stupnici znečištění od jedné do dvaceti. Sleduješ mě?“

„Ano.“

„Když vylezlo na dvanáct, fabriky a všechny ty smradlavý podniky musely zastavit provoz, dokud se nezměnilo počasí. Byl to federální zákon až do roku 1987, kdy to Revidovaný Kongres stáhnul.“ Silueta na posteli se zvedla a opřela o loket. „Vsadím se, že znáš spoustu lidí, co mají astma, nemám pravdu?“

„Jistě,“ odpověděl Richards opatrně. „Já sám jsem měl náběh. Tohle dostaneš ze vzduchu. Kristepane, každé přece ví, že má zůstat doma, když je horko a pod mrakem a vzduch se nepohybuje –“

„Teplotní inverze,“ doplnil do Bradley ponuře.

„– a hodně lidí dostane astma, jasně. V srpnu a září je vzduch jak sirup proti kašli. Ale rakovina plic –“

„Jenže ty nemluvíš o astmatu,“ přerušil ho Bradley. „To, o čem ty mluvíš, je emfyzém.“

„Emfyzém?“ Richards to slovo převracel v paměti. Nedokázal mu přiřadit žádný význam, přesto se mu to slovo zdálo slabě povědomé.

„Všechny tkáně v tvých plicích otečou. Dejháš pořád víc a víc, a stejně nemůžeš popadnout dech. Znáš hodně lidí, který to mají?“

Richards se zamyslel. Ano, zná. Znal hodně lidí, kteří takhle zemřeli.

„O tomhle se nemluví,“ řekl Bradley, jako by četl Richardsovy myšlenky. „Teď je stupeň znečištění dvacet, když je dobrý den. Obyčejný dejhání je jako když vykouříš čtyři balíčky cigaret denně. Když je špatnej den, vyleze to až na čtyřicet dva. Staroušové se kácejí jeden za druhým. Na úmrtním listě stojí astma. Ale je to vzduch, vzduch je to, vzduch. A chrlěj to dál, co to dá, velký komíny jedou čtyřicet hodin denně. Velký hoši to tak chtějí.“

Ty nosní filtry za dvě stě babek jsou úplně na hovno. Jsou to obyčejný dvě membrány s kouskem mentolovaný vatičky uprostřed.

Nic víc. Jediný dobrý jsou z General Atomics. A jedinej, kdo si je může dovolit, jsou právě naši velký hoši. Nám dali VěVě, aby nás drželi doma, kde se můžeme udejchat k smrti a nedělat u toho žádný rozruch. Co tomu říkáš? Nejlevnější G-A nosí filtr je na trhu za šest tisíc nových dolarů. Udělali jsme podle té knihy jeden pro Staceyho za deset babek. Použili jsme atomovej valounek velikosti pŕlměsíčku tvýho nehtu. Ten jsme vyndali z naslouchátka, který jsme koupili ve vetešnictví za sedem babek. Co tomu říkáš?“

Richards mlčel. Ztratil řeč.

„Až pude Cassie pod kytíčky, myslíš, že bude mít na úmrtním listě rakovinu? Hovno. Dají tam astma. Aby se náhodou někdo nevydělil. Někdo by pak totiž mohl šlohnout kartu do knihovny a najít si, že rakovina plic poskočila od roku 2015 o sedem set procent.“

„Je to pravda? Nebo si to vymejšíš?“

„Čet sem to v jedný knize. Zabíjej nás, kamaráde. VěVě nás zabíjí. Je jako kouzelník, kterej tě přiměje sledovat, jak zpod blůzy jeho pomocnice padají koláče, zatímco on si vytahuje z kalhot králíky a cpe je do klobouku.“ Odmlčel se, pak řekl zasněně: „Někdy si představuju, že bych za deset minut na VěVě dokázal celou tu věc roztroubit. Říct jim. Ukázat jim. Každý by mohl mít nosní filtr, kdyby Systém opravdu chtěl, aby ho měl.“

„A já jim v tom pomáhám,“ řekl Richards.

„Není to tvoje chyba. Ty musíš běžet.“

Před Richardsem se objevily obličej Killiana a Arthura M. Burnse. Měl chuť je srazit, rozkopat, rozšlapat. Nebo ještě lépe, vyrvat jim jejich nosní filtry a vyhnat je na ulici.

„Lidi jsou vzteky bez sebe,“ řekl Bradley. „Už třicet let jsou děsně naštvaný na bílý. Jediný, co potřebujou, je důvod. Jeden důvod... jeden jedinej důvod...“

A s těmito slovy znějícími v uších odplul Richards do nevědomí spánku.

...Zbývá 062 a ČAS BĚŽÍ...

Zatímco Bradley odešel, aby se porozhlédl po nějakém autě a s dalším členem, gangu dohodl jeho odvoz do Manchesteru, Richards se celý den nehnul z bytu.

Bradley a Stacey se vrátili v šest a Bradley zapnul VěVé. „Je to zařízení, kamaráde. Jedeme dneska v noci.“

„Ty to pouštíš?“

Bradley se na něj usmál bez jediné stopy humoru ve tváři.

„Copak ty se nechceš vidět tváří v tvář?“

Richards zjistil, že chce, a když se objevil moderátor Běžce, sledoval program jako fascinovaný.

Ze středu zářícího pole v moři temnoty zíral Bobby Thompson s kamennou tváří přímo do kamery. „Jen se dívejte,“ řekl. „Tohle je jeden z vlků, kteří se mezi vámi pohybují.“

Na obrazovce se objevila ohromná zvětšenina Richardsova obličeje, na okamžik tam zůstala, pak se rozplynula a na jejím místě byla další fotografie, tentokrát s maskováním Johna Griffena Springera.

A pak zpět na Thompсона se smrtelně vážným výrazem ve tváři. „Dnes večer hovořím především k obyvatelům Bostonu. Včera odpoledne našlo v plamenech hořícího suterénu bostonské Ymcy strašlivou smrt pět policistů. Bylo to dílo této šelmy, která nastražila mazanou a nemilosrdnou past. Kým je dnes večer? Kde je dnes večer? Podívejte se! Jen se na něj podívejte!“

Obraz proltnul do prvního z klipů, které Richards toho rána natočil. Stacey je hodil do schránky na Commonwealth Avenue, na druhé straně města. Nechal matku držet kameru v zadní ložnici, potom, co zakryl okno a všechn nábytek.

„Všichni, kdo tohle sledujete,“ promluvil pomalu Richardsův obraz. „Ne vy, technici, ani vy v nákladných apartmá – k vám, sráči, nemluví. Mluví k vám, lidé v sídlištích, ghetech a mizerných věžácích. K vám, lidé z motocyklových gangů. K vám, lidé bez práce. K vám, děti, co končíte v lapácích za drogy, které u vás nenašli, a zločiny, kterých jste se nedopustily, jenom proto, že Systém chce mít jistotu, že se nebudete stýkat a mluvit spolu. Chci vám říct o zruďném spiknutí, které má za cíl okrást vás o možnost vůbec dýchat ve va-“

Zvuk náhle přešel ve směsici škrkání, pískání a bzučení. A o chvílku později zanikl úplně. Richardsova ústa se pohybovala, nevycházel z nich však žádný zvuk.

„Zdá se, že jsme přišli o zvuk,“ ozval se úlisný hlas Bobbyho Thompsona, „jenže my nemáme vůbec zapotřebí dál poslouchat radikální blouznění tohoto vraha, abychom poznali, o co se jedná, nemám pravdu?“

„Ano!“ zaječeli diváci.

„Co uděláte, když ho uvidíte ve vaší ulici?“

„OZNÁMÍME TO!“

„A co uděláme my, až ho najdeme?“

„ZABIJETE HO!“

Richards třásl pěstí ho chatrného opěradla jediného křesla obývací kuchyně bytu. „Ty parchanti,“ řekl bezmocně.

„Snad sis nemyslel, že tě to nechají odříkat?“ zeptal se Bradley s nádechem posměchu. „To těžko, kamaráde. A překvapuje mě, že tě nechali říct vůbec něco.“

„S tím jsem nepočítal,“ řekl Richards zničeně.

„Ne, řek bych, že ne,“ odpověděl Bradley.

První klip přešel v druhý. V tomhle Richards žádal lidi u obrazovek, aby vtrhli do knihoven, žádali karty a vyhledali si pravdu. Přečetl seznam knih pojednávajících o znečišťování ovzduší a vody, který mu dal Bradley.

Richards na obrazovce otevřel ústa. „Seru na vás na všechny,“ vyšlo z nich. Vypadalo to jako když jeho ústa formulují jiná slova, avšak kolik z dvou set milionů lidí u obrazovek to postřehne? „Seru na všechny fízly. Seru na soutěžní komisi. Zabiju každého fízla, kterýho uvidím. Zabiju –“ Bylo toho víc, dost na to, aby se Richardse zmocnila strašlivá touha zacpat si uši a utéct z místnosti. Nedokázal říct, jestli to byla imitace jeho hlasu nebo projev sestavený z izolovaných kousků zvukového záznamu.

Klip zmizel a na jeho místě se objevily dvě tváře, Thompsonova a nehybná fotografie Richardse. „Pozorně se na toho muže podívejte,“ promluvil Thompson. „Muž, který se chystá zabít. Muž, který chce zmobilizovat armádu rebelů jako je on sám, aby vtrhli do vašich ulic, znásilňovali, pálili, o všechno vás obrali. Ten muž bude lhát, podvádět, zabíjet. Toho všeho se už dopustil.“

„Benjamine Richardsi!“ zvolal hlas chladným hněvem Starého zákona. „Díváte se na nás? Jestliže ano, pak tedy, dostal jste své špinavé, krvavé peníze. Sto dolarů za každou hodinu – v tuto chvíli padesát čtyři – kterou jste zůstal na svobodě. A k tomu dalších pět set dolarů. Sto za každého z těchto pěti mužů.“

Na obrazovce se začaly objevovat mladé, hladké tváře policistů. Bylo zřejmé, že momentky byly pořízeny při absolventských zkouškách na policejní akademii. Vypadali svěží, plní elánu a nadějí, srdceryvně zranitelní. V tklivém sólu spustila trubka večerku.

„A tohle...“ Thompsonův hlas byl náhle tlumený, zastřený pohnutím, „...tohle jsou jejich rodiny.“

Manželky s úsměvy plnými nadějného očekávání. Děti smějící se do objektivu, po usilovném škemrání a záplavě lichotek. Hodně dětí. Richards, zdrcený a s pocitem prázdnoty a nevolnosti, sklopil hlavu a k ústům si přitiskl hřbet ruky.

Bradleyova ruka, svalnatá a hřejivá, mu sevřela šiji. „Hej, to ne. To ne, kamaráde. To je narafčený. To je všechno podvod. Nejspíš to byla banda starejch vopotřebovanějch chlupáčů, který –“

„Bud' zticha,“ řekl Richards. „Proboha, bud' jen zticha. Prosím. Mlč.“

„Pět set dolarů,“ pronášel Thompson hlasem plným nekonečné nenávisti a opovržení. A opět Richardsova tvář, chladná, brutální, prostá jakýchkoli emocí až na výraz krvelačnosti, který, jak se zdálo, se omezoval především na oči. „Pět policistů, pět manželek, devatenáct dětí. To dělá právě něco kolem sedmnácti dolarů a dvaceti pěti centů za každého mrtvého, pozůstalého, truchlíciho. Přesně tak, Bene Richardsi, jste levný. Dokonce Jidáš si vzal třicet stříbrných, vy však nepožadujete ani zdaleka tolik. Právě teď říká někde maminka svému chlapečkovi, že se tatínek už nikdy nevrátí, protože nějaký zuřivý, peněz lačný člověk s pistolí –“

„Zabijáku!“ štkala jakási žena. „Odporný, hnusný vrahu! Bůh tě ztrestá!“

„Ztrestej ho!“ ječelo publikum na pozadí hlasu, který říkal: „Dobře se na toho muže podívejte! Dostal své krvavé peníze – ale kdo žije násilím, násilím také zajde. Nechť se proti Benjaminu Richardsovi zvedne každá paže!“

V každém hlase pulsujícího řevu narůstala nenávist a strach. Ne, oni ho nenahlásí. Oni ho roztrhají na kousky, jakmile ho spatří.

Bradley vypnul obrazovku a pohlédl na něj. „Takže takhle to s tebou vypadá, kamaráde. Co s tím?“

„Možná, že je zabiju,“ odpověděl Richards zamyšleně. „Možná, že než mě dostanou, vyjedu do devadesátého patra a ty parchanty, co to napsali, voddělám. Možná je tam prostě pozabím všechny.“

„Neříkej to!“ vybuchl Stacey divoce. „Takhle už nikdy nemluv!“

Ve vedlejší místnosti spala Cassie svůj omámený spánek blížící se smrti.

...Zbývá 061 a ČAS BĚŽÍ...

Bradley se neodvažoval vyvrtat do podlahy kufru žádné otvory, tak se Richards schoulil do ubohého uzlíčku s ústy a nosem na titěrném otvoru, který byl klíčovou dírkou do kufru. Bradley také vytahal část vnitřního těsnění víka kufru, což vpustilo dovnitř slabý průvan.

Vůz se s trhnutím odlepil a Richards se udeřil do hlavy. Bradley mu řekl, že jízda potrvá alespoň hodinu a půl, včetně dvou zastávek u silničních zátarasů, možná i víc. Ještě než zavřel kufr, dal Richardsovi veliký revolver.

„Každý desátý až dvanáctý auto důkladně prolezou,“ řekl. „Otevřou kufr a kouknou, co je uvnitř. To je slušná šance, jedenáct ku jedený. Když to nevyjde, nadělej trochu vepřovýho.“

Vůz se kymácel a kolébal nad vytlučenými, divoce rozpraskanými silnicemi vnitřního města. Jednou zaslechl posměšky nějakého děcka a následovalo zadunění hozeného kusu dlažby. Pak je obklopily zvuky narůstajícího dopravního ruchu a častěji zastavovali na světlech.

Richards ležel netečně, v pravé ruce lehce svíral revolver a přemýšlel o tom, jak rozdílně vypadá Bradley v obleku gangu. Typ Dillon Street, střízlivý, dvouřadový, šedivý jak zdi banky, doplněný kaštanově hnědou kravatou a malou zlatou jehlicí N.A.A.C.P. – National Association for the Advancement of Coloured People. Od vulgárního člena pouličního gangu (těhotné dámy, držte se radši dál; některý z nás jedí lidský plody), učinil Bradley skok ke střízlivému černému obchodníkovi, který přesně ví, jak se strýček Tom má chovat.

„Vypadáš dobře,“ řekl Richards obdivně. „Po pravdě řečeno, je to zatraceně neuvěřitelný.“

„Potěš pánbůh,“ řekla matka.

„Myslel jsem si, že se ti ta proměna bude líbit, brácho,“ řekl Bradley s tichou důstojností. „Jsem oblastní ředitel Raygon Chemicals, abys věděl. Vedeme v této oblasti prosperující obchod. Skvělé město, tenhle Boston. Fantasticky družné.“

Stacey vyprskl a rozhiňhal se.

„Ty rači zavři zobák, negře,“ řekl Bradley. „Jinak tě přinutím nasrat si do boty a sežrat to.“

„Ten strýček Tom ti de, Bradley,“ hihňal se Stacey, ani v nejmenším uražený. „Si fakt kurevsky legrační.“

Vůz prudce zahrnul doprava, na hladší povrch, a klesal v oblouku. Buď to sjížděli na čtyřistadevadesátpětku nebo byli na vjezdu na dálnici. Nohy měl ztuhlé napětím.

Jedno z jedenácti. To není až zas tak špatný.

Vůz zvýšil rychlost a výšku, přeřadil, a pak náhle prudce zpomalil a zase vyřadil. Hlas děsivě blízko hulákal s monotónní pravidelností: „Zajed'te ke straně... připravte si řidičský a technický průkaz... zajed'te ke straně... připravte si –“

Tak, a je to tady. Už to začíná.

Jseš tak horkej, kamaráde.

Dost horkej, aby prohlíželi kufr každého osmého vozu? Nebo šestého? Nebo snad úplně každého?

Vůz se zastavil. Richardsovy oči běhaly v očních důlcích jako polopení králíci. Pevně sevřel revolver.

...Zbývá 060 a ČAS BĚŽÍ...

„Vystupte z vozu, pane,“ oznámil otráveně velitelský hlas. „Řidičský a technický průkaz, prosím.“

Dveře se otevřely a zase zavřely. Motor tiše předl, udržoval vůz palec nad vozovkou.

„– oblastní ředitel Raygon Chemicals –“

Bradley spustil svou písničku. Bože, co když mu s tím nebudou souhlasit papíry? Co když žádný Raygon Chemicals neexistuje?

Otevřely se zadní dveře a někdo začal štrachat za zadním sedadlem. Vypadalo to, jako kdyby se ten policajt (nebo to byl příslušník vládních jednotek, uvažoval Richards napůl nesouvisle) chystal vlézt k němu do kufru.

Dveře se zabouchly. Kroky kolem zadku vozu. Richards si olízl rty a sevřel revolver ještě křečovitěji. Zmateně před ním poletovaly vize mrtvých policajtů, andělské tvářičky na vypasených, prasečích tělech. Napadlo ho, jestli ho ten policajt pokropí dávkou ze samopalu, až otevře kufr a uvidí ho tam ležet, stočeného jako salamandra. Uvažoval, jestli Bradley odpálí, jestli se pokusí ujet. Měl pocit, že se pomoci. Naposledy se mu to stalo, když byl ještě kluk a jeho brácha ho lechtal, až to močák nevydržel. Ano, všechny svaly tam dole začaly povolovat. Posadí kulku přímo na kořen policajtova nosu a pošle mu mozek a úlomky lebky v překvapeném gejzíru k obloze. Vyrobí pár dalších sirotků. Ano. To bude ono. Ježíš mě miluje, tím jsem si jistý, můj močák mi to říká. Ježíši Kriste, copak to tam dělá, rve to sedadlo ven? Sheilo, já tě tak miluju. Jak dlouho ti vydrží šest táců? Rok, snad, pokud tě pro ně nezabijou. Pak zpátky na ulici, tam a zpět. Na rohu zastoupit cestu, zavlnit bokama, svůdně zakývat prázdnou kabelkou. Hej, mistře, libo doutníček? Tohle je čist'ouňká čiča, pojď, mládě, naučím tě jak –

Ruka lehce ťukla do víka kufru na cestě kolem. Richards zdusil výkřik. V nose měl prach, v krku ho šimralo. Střední škola, hodina biologie, sedí v zadní řadě a do desky staříčké školní lavice škrábe svůj a Sheilin monogram: Kýchání je samovolná reakce svalů. Mám pocit, že kejchnu, až mi uletí palice a bude to jasný, ale pořád mu ještě můžu prohnat řepou kulku a –

„Co máte v kufru, pane?“

Bradleyho hlas, úsměvný a trochu znuděný: „Náhradní válec, který zrovna nefunguje. Mám klíč na kroužku. Počkejte, přinesu ho.“

„Kdybych o něj stál, řekl bych si.“

Otevřely se zadní dveře a zase zavřely.

„Jed'te.“

„Držím vám palce. Doufám, že ho dostanete.“

„Jed'te, pane. Hněte prdelí.“

Válce se rozhýbaly. Vůz se zvedl a rozjel. Ještě jednou zpomalil a zřejmě dostal pokyn pokračovat. Jak se vůz zdvihl, trochu poposkočil a

zrychlil, s Richardsem to lehce hodilo. Dýchal vyčerpaně a tiše přitom sténal. Kýchat se mu už nechtělo.

...Zbývá 059 a ČAS BĚŽÍ...

Cesta se zdála mnohem delší než hodinu a půl, a ještě dvakrát byli zastaveni. Poprvé to vypadalo na běžnou kontrolu řidičských průkazů. Na dalším zátarasu policajt s přitroublým hlasem, líně protahující hlásky, zdržoval Bradleyho řečma o tom, jak ty zatracený komouši na motorkách pomáhají tomu chlápkovi Richardsovi a nejspíš i tomu druhému. Laughlin nezabil nikoho, proslýchalo se ale, že v Topece znásilnil nějakou ženu.

A pak už nebylo nic než monotónní skučení větru a kvílení jeho vlastních, křečí ztuhlých svalů. Richards nespál, ale zmučený mozek ho nakonec ukolébál do zmámeného polovědomí. Díky Bohu za to, že vozy na vzdušný pohon nechrlily kysličník uhelnatý.

Staletí po posledním silničním zátarasu přeřadil vůz na nižší rychlost a začal stoupat v oblouku výjezdu z autostrády. Richards netečně mžoural a nebyl si jistý, jestli nakonec nebude zvracet. Poprvé v životě se mu udělalo špatně z jízdy v autě.

Projížděli řadou nepřijemných smyček a prudkých klesání, až došel k závěru, že to bude mimoúrovňová křižovatka. Dalších pět minut jízdy a opět zaslechl zvuky města. Opakovaně se snažil přesunout tělo do jiné pozice, bylo to však neproveditelné. Nakonec to vzdal a otupěle čekal, až to skončí. Pravá ruka, kterou měl skrčenou pod hlavou, mu znečitlivěla už před hodinou. Teď měl pocit, že tam má kus dřeva. Dotkl se jí špičkou nosu a jedině, co cítil, byl tlak na nos.

Zahnuhli doprava, chvilku jeli rovně, pak opět odbočili. Vůz zamířil dolů po příkré rampě a Richardsovi se z toho sevřel žaludek. Ozvěna pulzujících válců mu prozradila, že jsou v uzavřeném prostoru. Byli v garáži.

Neubránil se tichému povzdechu úlevy.

„Kartu máš, brácho?“ zeptal se hlas.

„Tady je, kámo.“

„Rampa číslo pět.“

„Díky.“

Zahnuli doprava. Vůz vyjel vzhůru, zastavil, opět zahnul doprava a pak doleva. Zastavil a běžel naprázdno, pak motor ztichl a vůz s měkkým žuchnutím klesl. Konec cesty.

Chvilku se nic nedělo a pak se ozval dutý zvuk otvírání a zavírání dveří. Bradleyho kroky s klapáním zaměřily ke kufru. Štěrbinka světla před Richardsovými očima zmizela, jak do zámku vklouzl klíč.

„Jsi tam, Bennie?“

„Ne,“ zaskřehotal. „Zapomněl jsi mě na státovce. Otevři ten zatracenej krám.“

„Jenom vteřinku. Místo je teď prázdný. Tvoje auto je zaparkovaný vedle nás. Vpravo. Dokážeš vystoupit rychle?“

„Nevím.“

„Musíš se snažit. Jdem na to.“

Víko kufru vylétlo vzhůru a dovnitř vniklo tlumené světlo garáže. Richards se vzepřel na jedné ruce, přehodil jednu nohu přes okraj a dál to nešlo. Jeho ztuhlé tělo zaúpělo. Bradley ho popadl za ruku a vytáhl ho ven. Tak tak, že se mu nepodlomily nohy. Bradley ho chytil v podpaždí a napůl ho vedl, napůl postrkoval k ořískanému wintu napravo. Pak prudce otevřel dveře na straně řidiče, šoupl Richardse dovnitř a dveře zabouchl. Chvilku nato sám vklouzl dovnitř.

„Kristepane,“ zašeptal. „My jsme to dokázali, kamaráde. My jsme to dokázali.“

„Jo,“ řekl Richards. „Zpátky do Hry. Dvě stě dolarů na účet příjemce.“

Pokuřovali v šeru garáže, jejich cigarety svítily jako pár očí. Po nějakou dobu nikdo z nich nepromluvil.

...Zbývá 058 a ČAS BĚŽÍ...

„Málem jsme to schytali u toho prvního zátarasu,“ spustil Bradley, zatímco Richards si masíroval paži zpátky k životu. Měl pocit, jako by do ní měl natlučené neviditelné hřebíky. „Ten poliš to málem otevřel. Moc nezbejvalo.“ Vyfoukl ohromný oblak kouře. Richards mlčel.

„Jak se cejtíš?“ zeptal se po chvilce Bradley.

„Už je to lepší. Vyndej mi náprsní tašku. Já to s tou rukou ještě nezvládnou.“

Bradley jen mávl rukou. „To nespěchá. Chci ti říct, jak jsme to s Richem zaonačili.“

Od nedopalku první si Richards zapálil další cigaretu. Tucet kusadel obřích mravenců zvolna povolovalo stisk.

„Ve Winthrop Street máš v hotelu rezervovaný pokoj. Jmenuje se to Winthrop House. Zní to luxusně, ale není. Na jméno Ogden Grassner. Dokážeš si to zapamatovat?“

„Ano. Okamžitě mě poznají.“

Bradley sáhl na zadní sedačku, vzal krabici a pustil ji Richardsovi do klína. Byla dlouhá, hnědá, převázaná provázkem. Richardsovi připadala jako krabice, ve kterých chodí maturitní či promoční obleky z půjčovny. Pohlédl tázavě na Bradleyho.

„Otevři to.“

Otevřel ji. Na hromádce černého plátna ležely silné, modře zabarvené brýle. Richards položil brýle na palubní desku a vyndal oděv. Byla to kněžská róba. A pod ní, na dně krabice, růženec, bible a purpurová štola.

„Kněz?“ zeptal se Richards.

„Správně. Převlíkneš se hned. Já ti pomůžu. Na zadním sedadle je hůl. Nehraješ slepýho, ale máš k němu hodně blízko. Narážej do věcí. Jsi v Manchesteru, aby ses zúčastnil církevního koncilu na téma zneužívání drog. Jasný?“

„Ano,“ řekl Richards. Stále však váhal, prsty na knoflících košile. „Mám pod touhle maškarádou nosit vlastní spodky?“

Bradley vybuchl smíchy.

...Zbývá 057 a ČAS BĚŽÍ...

Zatímco Bradley vezl Richardse městem, rychle hovořil.

„V kabele máš krabičku s poštovníma samolepkama,“ řekl, „ta je vzadu v kufru. Je na nich napsáno: Po pěti dnech vraťte Brickhill Manufacturing Company, Manchester, N.H. Rich je natiskl ještě s jedním chlápkem. V hlavním stanu Rozparovačů na Boylston Street mají tiskárnu. Každý den mi pošleš své dva pásky v krabici označené jednou z těch samolepek. Já je pošlu do Paláce z Bostonu. Posílej to spěšně. Nikdy na to nemůžou přijít.“

Vůz pomalu zajel k obrubníku před hotelem Winthrop House. „Tenhle vůz zůstane v tý podzemní garáži. Nepokoušej se odjet z Manchesteru, ledaže změníš převlek. Musíš bejt chameleón, kamaráde.“

„Jak dlouho, myslíš, že to tu bude bezpečný?“ zeptal se Richards a pomyslel si: *Odevzdal jsem se do jeho rukou*. Zdálo se mu, že už není schopen sám rozumně uvažovat. Cítil na sobě duševní vyčerpání jako tělesný pach.

„Rezervace je na tejdén. Může to bejt v pořádku i nemusí. Hraj to podle citu. V kabele máš jméno a adresu. Je to kámoš v Portlandu v Mainu. Na den nebo dva tě schovají. Bude to něco stát, ale jsou bezpečný. Musím jít, kamaráde. Tohle je pětiminutová zóna. Čas vejplaty.“

„Kolik?“ zeptal se Richards.

„Šest set.“

„Hovno. To ani nepokreje výdaje.“

„Ale pokreje. A pár babek zbyde pro rodinu.“

„Vezmi si tisíc.“

„Sám budeš potřebovat prachy, kamaráde.“

Richards se na něj bezmocně podíval. „Proboha, Bradley –“

„Pošli víc, když to zmákneš. Pošli milion. Udělej z nás pracháče.“

„Ty myslíš, že se to podaří?“

Bradley se tiše, smutně zasmál a mlčel.

„Tak proč tedy?“ zeptal se Richards bez obalu. „Proč to všechno děláte? Pochopil bych, žes mě schoval. Udělal bych totéž. Jenže tohle vás muselo úplně zruinovat.“

„Těm to nevadí. Znají skóre.“

„Jaký skóre?“

„Nula nula. Tohle skóre. Pokud si nepůjdeme tvrdě za vlastní věci, nakonec nás dostanou. Nemá cenu čekat na vzduch. To si rovnou můžeme vrazit rouru od kamen do obývacího, zapnout VÉVÉ a čekat.“

„Někdo tě voddělá,“ řekl Richards. „Někdo tě vyhmátne a skončíš někde ve sklepe s rozkopanejma vnitřnostma. Nebo Stacey. Nebo máma.“

V Bradleyho očích se temně zablesklo. „Blíží se zlej čas, tak jako tak. Zlej čas pro parchanty s vnitřnostma naditejma biftekama. Vidím krvavej měsíc. Pušky a pochodně. Mojo, které kráčí a mluví.“

„Takovýhle věci lidi vidí už dva tisíce let.“

Zabzučení ohlásilo konec parkování a Richards sáhl po klice.

„Děkuju ti,“ řekl. „Nevím, jak jinak bych to měl říct –“

„Tak jdi,“ řekl Bradley, „než dostanu pokutu.“ Silná hnědá ruka pevně sevřela Richardsovu róbu. „A když tě dostanou, vem jich pár s sebou.“

Richards otevřel zadní dveře a odjistil zavazadlový prostor, aby vyndal černou kabelu. Bradley mu mlčky podal hůl barvy slonové kosti.

Vůz se hladce zařadil do provozu. Richards chvíli stál a díval se, jak se vzdaluje – díval se krátkozrace, jak aspoň doufal. Na rohu zadní světla krátce zazářila, pak vůz odbočil a zmizel z dohledu. Vracel se do garáže, kde ho Bradley nechá a druhým pojedje zpět do Bostonu.

Richardse zaplavil podivný pocit úlevy a uvědomil si, že cítí s Bradleyem – jak ten musí být rád, že mě má konečně z krku!

Richards se přiměl, aby minul první schod ve vstupním portále Winthrop House a portýr mu pomohl.

...Zbývá 056 a ČAS BĚŽÍ...

Uběhly dva dny.

Svou roli hrál Richards dobře – to znamená, jako když na ní závisí jeho život. Oba večery si nechal přinést večeri na pokoj.

Vstával v sedm, ve vestibulu si četl bibli, a pak odcházel na svá „setkání“. Hotelový personál se k němu choval s nenucenou, přezíravou srdečností – tou, která je vyhrazena poloslepým, tápajícím duchovním (kteří platí účty) v této době omezeně legalizované vraždy, rodičích se válečných konfliktů v Egyptě a Jižní Americe a nechvalně známého (jedno si nech, jedno zab) nevadského zákona o potratech. Papež je brebtající šestadevadesátiletý stařec a jeho uslintané edikty týkající se těchto témat jsou uváděny jako humorné zprávičky uzavírající zpravodajství v sedm hodin.

Svá jednočlenná „setkání“ uskutečňoval Richards v pronajatém boxu knihovny, kde si za uzamčenými dveřmi četl o znečišťování. Informace po roce 2002 byly velmi sporé, a jak se zdálo, to, co tam bylo, téměř neodpovídalo tomu, co bylo napsáno dříve. Vláda odváděla, jako obvykle, opožděnou, ale účinnou práci dvojího myšlení.

V poledne chodil do jídelny na rohu ulice, nepříliš vzdálené od hotelu. Cestou vrážel do lidí a omlouval se jim. Někteří mu řekli, že to je přece v pořádku, Otče. Většina prostě s nezájmem zaklela a odstrčila ho.

Odpoledne trávil ve svém pokoji, kde také večeřel a sledoval Běžce. Odeslal už celkem čtyři klipy, a to při svých dopoledních cestách do knihovny. Zdálo se, že bostonské zasilatelství funguje hladce.

Výrobci programu přišli s novou taktikou, jak znehodnocovat Richardsova sdělení o znečišťování ovzduší (držel se jich s jakousi sveřepou mánií – k těm, kteří odezírají ze rtů, bezpochyby proniká): dav přehlušoval jeho hlas v rostoucí bouři posměšků, ječení, oplzlostí a urážek. Jejich projevy byly stále zuřivější; odporné až na hranici demence.

Ve svých dlouhých odpolednech si Richards všiml, že se s ním během těch pěti dní na útěku stala změna. Způsobil to Bradley – Bradley a to malé děvčátko. Už nebyl jenom on sám, osamělý muž bojující za svou rodinu, odsouzený k smrti. Byli to všichni tamti lidé, udušení vlastním dýcháním – včetně jeho rodiny.

Nikdy nebyl společenským člověkem. Nad různými problémy mával opovržlivě a znechuceně rukou. Ty byly pro přihlouplé a důvěřivé kořeny a pro lidi se spoustou času a peněz, jako je ta tupě samolibá vysokoškolská mládež se svýma skvělýma odznakama a neorockovýma kapelama.

Richardsův otec zmizel do noci, když Richardsovi bylo pět. Byl příliš malý, aby si ho pamatoval víc než v krátkých záblescích. Nikdy ho nenapadlo, aby ho za to nenáviděl. Věděl moc dobře, že musí-li muž volit mezi hrdostí a zodpovědností, téměř vždy zvolí hrdost – pokud ho zodpovědnost připraví o jeho mužství. Muž se nemůže jen tak poplakovat a přitom se dívat, jak jeho žena vydělává na večeři na zádech. Pokud muž nemá možnost dokázat víc, než dělat ženě, kterou si vzal, pasáka, může stejně tak vypočodovat z hodně vysokého okna, usoudil Richards.

Roky mezi pěti a šestnácti strávil spolu s bratrem Toddem krádežemi a podfuky. Jejich matka zemřela na syfilis, když jemu bylo deset a Toddovi sedm. O pět let později Todd zahynul, když nákladáku na vzdušný pohon na rozvážení novin selhaly na kopci brzdy, zrovna

když ho Todd nakládal. Matku i syna šoupl do Městského krematoria. Děti z ulice ho nazývaly buďto Továrna na popel nebo Krémárna; byly zatrpklé, ale bezmocné, věděly, že samy nejspíš vyletí komínem do městského ovzduší. V šestnácti byl Richards sám a po škole chodil pracovat na plný, osmihodinový pracovní úvazek jako čistič strojů. A i přes vyčerpávající celodenní harmonogram ho neopouštěla panika pramenící z vědomí, že je sám, neznámý, volný. Někdy se probouzel ve tři hodiny ráno do pachu shnilého zelí jednopokojového nájemního bytu, s hrůzou usazenou v nejhlubším zákoutí duše. Byl svým vlastním pánem.

A tak se oženil a Sheila strávila první rok v hrdé mlčenlivosti, zatímco její přátelé (a Richardsovi nepřátelé; nadělal si jich mnoho, neboť odmítal zúčastňovat se masových vandalských výprav a vstoupit do místního gangu) čekali, zda se neukáže, že se museli brát. A když se nedočkali, zájem opadl. Byli pak zanecháni v onom zapomnění, které je vyhrazeno pro novomanžele v Družstevním městě. Pár přátel a hrstka známých, kteří se přiblížili nejdál ke vchodu jejich vlastního domu. Richardsovi to nevadilo; vyhovovalo mu to. Se zaťatými zuby se vrhl do práce, bral přesčasy, seč mohl. Mzda byla ubohá, neexistovala šance na postup a inflace řádila jako zběsilá – měli se však rádi. Nepřestali se milovat, a proč taky? Richards byl ten typ samotáře, který si může dovolit spotřebovat na ženu svého srdce gigantické množství lásky, citu a, možná, psychické nadvlády. Až do tohoto okamžiku zůstaly jeho emoce téměř nedotčené. Za jedenáct let manželství se nikdy výrazně nehádali.

Z práce odešel v roce 2018, protože šance, že někdy budou mít děti, se zmenšovala s každou šichtou, kterou strávil za nevyhovujícími zastaralými olovenými štíty. Všechno mohlo být v pořádku, kdyby na dotčenou předákovu otázku „Proč odcházíš?“ odpověděl lží. Jenže Richards mu řekl prostě a jasně, co si o General Atomics myslí, včetně toho, aby si vzal všechny svoje gama štíty a nacpal si je do prdele. Skončilo to krátkou, divokou rvačkou. Předák byl udělanej a vypadal houževnatě, ale v Richardsových rukách vřískal jak baba.

A pak už to šlo ráz na ráz.

Je nebezpečnej. Pozor na něj. Když chcete mít z chlapa darebáka, tejdén to na něj hrajte, a pak ho vyrazte. V hantýrce G-A byl Richards Nebezpečný Element.

V příštích pěti letech strávil hodně času nakládáním a rozvážením novin, práce však bylo stále méně a nakonec odumřela úplně. VÉVÉ zadusila tištěné slovo velice účinně. Richards neúnavně hledal práci. Řekli mu, aby nevokouněl. Občas pracoval jako nádeník v pracovních čtách.

Velké změny, které dekáda přinesla, přešly kolem něj bez povšimnutí, jako duchové kolem toho, kdo na ně nevěří. Nevěděl nic o Masakru hospodyněk ve čtyřicetých, dokud mu o tom o tři týdny později manželka neřekla – dvě stovky policistů ozbrojených samopalama a speciálníma obuškama zahaly na útěk armádu žen pochodujících k Jihozápadnímu skladu potravin. Šedesát jich bylo zabito. Matně si vzpomínal, že na Středovýchodě byl použit nervový plyn. Nic z toho ho však nijak nezasáhlo. Protest nefungoval. Násilí nefungovalo. Svět byl, jaký byl a Ben Richards se jím prodíral jako tenká antická kosa, o nic nežádal, hledal prostě práci. Vyčenichal stovku mizerných denních a půldenních kšeftů. Odstraňoval rosolu podobný sliz ze spodků mostních pilířů, pracoval v odkalovacích jímkách; zatímco ostatní, upřímně přesvědčení, že hledají práci, nedělali nic.

Jdi jinam, vobejdo. Zmiz. Práce není. Vypadni. Dej si vodchod. Že ti urazím tu tvoji pitomou palici, taťko. Tak pohni.

Potom nebylo ani to. Vyloučeno cokoli sehnat. Jednou večer, když se Richards vlekl domů po neplodném dni, zastavil ho na ulici nějaký nalitej pracháč a řekl mu, že mu dá deset nových dolarů, když si stáhne kalhoty, aby viděl, jestli pouliční vometači skutečně mají ptáky stopu dlouhý. Richards ho srazil k zemi a utekl.

A pak, po devíti letech snažení, Sheila konečně počala. Byl čistíčem, říkali lidi v baráku. Věřili byste tomu, že byl šest let čistíčem a přitom ji zbouchnul? Bude to zrůda, říkali lidi v baráku. Bude to mít dvě hlavy a žádné oči. Záření, záření, vaše děti budou zrůdy –

Místo toho to však byla Cathy. Kulatoučká, dokonalá, vriskající. Odrozená porodní bábou ze sousedního bloku, která si vzala padesát centů a čtyři plechovky bobů.

A teď, poprvé od doby, kdy mu umřel bratr, se opět vznášel. Všechno, co ho tížilo (dokonce, dočasně, i stres ze štvance) ustoupilo.

Jeho rozum a vztek se obrátily proti Federaci her a jejímu rozsáhlému a účinnému propojení s celým světem prostřednictvím

sdělovacích prostředků. Proti vykrmeným lidem s nosními filtry, kteří tráví večery s panenkama v hedvábných kalhotkách. Jen ať gilotina sjede. A znovu. A znovu. Nebyl však způsob, jak se na ně dostat. Tyčili se kdesi vysoko nade všemi jako samotný Palác her.

Přesto, protože byl tím, kým byl, a protože byl sám a měnil se, o tom přemýšlel. Vůbec si přitom neuvědomoval, že zatímco o tom všem v té prázdné místnosti přemýšlí, na tváři se mu usazuje vlčí škleb, který se sám o sobě zdá dostatečně hrozivý, aby se pod ním hroutily ulice a tavily budovy. Stejný škleb, který měl v onen téměř zapomenutý den, kdy srazil na zem toho boháče a utekl s prázdnými kapsami a planoucí myslí.

...Zbývá 055 a ČAS BĚŽÍ...

Pondělí se od neděle v ničem nelišilo – pracující svět si už nedával pohov ani jeden den – až do šesti třiceti.

Otec Ogden Grassner si nechal nahoru poslat lahůdkovou masovou šišku (hotelová kuchyně, která by se mohla zdát mizerná člověku odchovanému na něčem lepším než hamburgrech a koncentrovaných pilulkách, chutnala Richardsovi skvěle) a k tomu láhev vína Thunderbird a pohodlně se usadil, aby sledoval Běžce. První část, týkající se samotného Richardse, proběhla podobně jako předchozí dva večery. Zvuk byl přehlušen diváky ve studiu. Bobby Thompson byl uhlazený a nebezpečně útočný. V Bostonu prohlíželi dům od domu. Kdo bude přistižen při přechovávání uprchlíka, bude odsouzen k smrti. Richards se usmíval prázdným úsměvem a na obrazovce se objevil reklamní šot Systému. Nebyl tak špatný; jistým omezeným způsobem byl dokonce zábavný. Snesl by cokoli, jen kdyby už neukazovali ty policajty.

Druhá polovina programu byla výrazně odlišná. Thompson se usmíval od ucha k uchu. „Po posledních kazetách, které nám poslal netvor, vystupující pod jménem Ben Richards, mám to potěšení oznámit vám jistou dobrou zprávu –“

Dostali Laughlina.

V pátek byl spatřen v Topece, avšak důkladná prohlídka města v sobotu a neděli byla bezvysledná. Richards došel k závěru, že Laughlin

proklouzl policejním kordonem stejně jako on. Avšak dnes odpoledne Laughlina zahlédly dvě děti. Krčil se v jednom skladišti u silnice. Měl ruku zlomenou v zápěstí.

Ukázali obě děti, Bobbyho a Mary Cowlesovy, jak se šklebí do kamery. Bobbymu Cowlesovi chyběl jeden zub. *Zajímalo by mě, jestli za to dostane od Mikuláše nověj*, pomyslel si Richards s pocitem hnusu.

Pak Thompson pyšně oznámil, že Bobby a Mary, topečtí občané číslo jedna, se zúčastní zítřejšího Běžce, kdy obdrží diplom za zásluhy, doživotní přiděl obilninových vloček FunTwinks a každý šek na tisíc nových dolarů z rukou guvernéra Kansasu Hizzonera. To vyvolalo v hledišti bouřlivé ovace.

Následovaly záběry, kdy ze skladiště vynášeli Laughlinovo bezvládné tělo, rozstřílené soustředěnou palbou na cimprcampr. Z hlediště ve studiu zazněla směsice radostných výkřiků, pískání a syčení.

Richards se rychle odvrátil, bylo mu na zvracení. Cítil, jako by mu tenké, neviditelné prsty stiskly spánky.

Slova k němu přicházela z velké dálky.

Tělo bylo vystaveno v salonu kansaského justičního paláce. Kolem těla mezitím už přecházela dlouhá procesí občanů. Dotazovaný policista, který se podílel na zabití Laughlina, řekl, že se nijak zvlášť nebránil.

To je od tebe pěkné, pomyslel si Richards a vzpomínal na Laughlina, jeho zatrpklý hlas a přímý, posměšný pohled v očích.

Kamarád z branže.

Teď už byla jenom jedna velkolepá podívaná. Jmenovala se Ben Richards. Na lahůdkovou masovou šišku už neměl chuť.

...Zbývá 054 a ČAS BĚŽÍ...

Tu noc měl hrozný sen, což bylo neobvyklé. Starej dobrák Ben Richards sny nikdy nemíval.

A ještě zvláštnější na tom bylo, že on tam jako postava neexistoval. On jenom pozoroval, neviděn.

Místoprostor byla neurčitá, ztrácela se v temné prázdnotě za hranicí zorného úhlu. Zdálo se, že někde kape voda. Richards měl pocit, že je hluboko v podzemí.

Uprostřed místnosti seděl na dřevěné židli s rovným opěradlem Bradley, paže a nohy měl připoutané koženými řemeny. Hlavu měl oholenou jako kající. Kolem stály postavy v černých kápích. *Lovci*, pomyslel si Richards s probouzejícím se děsem. *Dobry Bože, to jsou přece lovci.*

„Já to nejsem,“ řekl Bradley.

„Ale ano, jsi, bráško,“ promluvila měkce jedna ze zakuklených postav a propíchla Bradleymu tvář jehlou.

Bradley zaječel.

„Jsi to ty?“

„Zkuř buřt.“

Jehla hladce vklouzla do Bradleyho oční bulvy a zase vyklouzla; odkápěla z ní bezbarvá tekutina. Bradleyho oko splasklo.

„Jsi to ty?“

„Polib si prdel.“

Elektrický obušek dopadl na Bradleyho šiji. Znovu zaječel a naježily se mu vlasy. Vypadal jako komická karikatura černocha, jako futuristický Udělejprinespodej.

„Jsi to ty, bráško?“

„Z nosních filtrů dostanete raka,“ řekl Bradley. „Všichni jste uvnitř rozežraný, běloušové.“

Jehla propíchla druhé oko.

„Jsi to ty?“

Bradley, oslepený, se jim začal smát.

Jedna z postav mávla rukou a z temnoty rozmarně přihopsali Bobby a Mary Cowlesovi. Začali kolem Bradleyho poskakovat a přitom zpívali: „Kdo se bojí velkého zlého vlka, zlého vlka, zlého vlka?“

Bradley začal ječet a svíjel se na židli. Zdálo se, že se snaží zvednout ruce v zažehnavajícím gestu. Písnička byla čím dál hlasitější a znásobená ozvěnou. Děti se začaly měnit. Prodlužovaly se jim hlavy a temněly krví. Pusy měly otevřené a v ústních dutinách, připomínajících jeskyně, zářily tesáky jak břitvy.

„Řeknu všechno!“ zaječel Bradley. „Řeknu! Řeknu! Řeknu! Já to nejsem! Je to Ben Richards! Řeknu všechno! Bože... ó... B-B-Bože...“

„A kde že je ten člověk, bráško?“

„Řeknu všechno! Všchno řeknu! Je v –“

Slova však zanikla ve zpívajících hlasech. Právě se vrhli na Bradleyho vyšponovaný krk, když se Richards probudil, zalitý potem.

...Zbývá 053 a ČAS BĚŽÍ

Manchester přestal být bezpečný.

Richards nevěděl, jestli to bylo tou zprávou o brutálním konci Laughlina na Středozápadě, nebo tím snem, či pouze předtuchou.

V úterý ráno však zůstal ve svém pokoji, do knihovny nešel. Měl pocit, že každá minuta, kterou tu zůstává, je pozvánkou do rychlé záhuby. Při pohledu z okna viděl lovce v černé kápi v každém vobejdovi a za volantem skrčeném taxikáři. Mučily ho představy střelců plížících se neslyšně chodbou k jeho pokoji. Zdálo se mu, že mu v hlavě tikají obrovské hodiny.

Okamžik nerozhodnosti překročil krátce po jedenácté hodině úterního dopoledne. Zůstat dál bylo vyloučené. Věděl, že vědí.

Sebral hůl, neohrabaně dotápal k výtahům a sjel dolů do vestibulu.

„Tak zase ven, Otče Grassnere?“ zeptal se ho recepční s obvyklým přezíravým úsměvem.

„Dneska mám volno,“ oslovil Richards mužovo rameno. „Je tu ve městě kino?“

Věděl, že jich tu je přinejmenším deset a osm z nich promítá 3-D perverzo programy.

„Tedy,“ začal recepční opatrně, „je tu Centrum. Myslím, že tam běží disneyovky –“

„To bude ono,“ řekl Richards rychle a na cestě ven vrazil do květináče s jakousi rostlinou.

O dva bloky dál vešel do dragstóru a koupil si velikou roli obvazu a pár levných hliníkových berlí. Prodavač vložil berle do dlouhého, laminátového pouzdra. Na příštím rohu Richards zastavil taxi.

Vůz byl přesně na stejném místě a pokud tam byl špicl, Richards ho nezahlédl. Nastoupil a nastartoval. Náhle v něm hrklo, neboť si uvědomil, že nemá řidičák na žádné jméno, pod kterým po něm nepasou. Pak nad tím mávl rukou. Bylo mu jasné, že při bedlivé prohlídce jeho nový převlek stejně neobstojí. Pokud narazí na silniční

zátarasy, pokusí se projet. Bude to jeho smrt, ta ho však stejně čeká, jestli ho poznají.

Brýle Ogdena Grassnera hodil do přihrádky na rukavice a vyjel ven, službě u brány neurčitě pokynul. Chlapec stěží zvedl oči od časopisu s nahotinama, ve kterém listoval.

V jedné rychle se rozrůstající čtvrti severního předměstí se zastavil pro plnou dávku stlačeného vzduchu. Obsluhující mladík byl uprostřed vulkanické erupce akné a zdálo se, že se přímo s patetickou úzkostlivostí snaží na Richardse nehledět. Zatím to vychází. Z jedenadevadesátky přešel na sedmnáctku a z té pak na asfaltovou silnici, která neměla jméno ani číslo. O tři míle dál zajel na vyježděnou, zaprášenou otočku a chcipl motor.

Zpětné zrcátko sklopil do pravého úhlu, a jak nejrychleji to dokázal, omotal si obvaz kolem hlavy, přidržel konec a stáhl ho svorkou. V sešle vyhlížejícím jilmu neúnavně cvrlikal jakýsi pták.

Nebylo to špatné. Bude-li mít v Portlandu čas na oddech, může přidat krční dlahu.

Na sedadlo vedle sebe položil berle a nastartoval. O čtyřicet minut později vjel na křižovatku obchvatu Portsmouthu. Zatímco se držel silnice číslo devadesát pět, sáhl do kapsy a vytáhl zmuchlaný kousek linkovaného papíru, který mu dal Bradley. Pečlivým písmem samovzdělance na něj napsal měkkou tužkou:

94 State Street, Portland

PENSION MODRÉ DVEŘE Elton Parrakis (& Virginia Parrakis)

Richards na něj chvíli podmračeně hleděl, pak zvedl pohled. Nad provozem autostrády se pomalu vznášel černožlutý policejní vrtulník a stejnou rychlostí ho dole po silnici doprovázel pozemní oddíl. Na okamžik se ocitl sevřený mezi nimi, pak přešli a v půvabném baletu křižovali přes všech šest jízdních pruhů. Běžná dálniční patrola.

S ubíhajícími mílemi cítil, jak v něm narůstá podivný, téměř zdráhavý pocit úlevy. Měl chuť se smát a zároveň zvracet.

...Zbývá 052 a ČAS BĚŽÍ...

Jízda do Portlandu proběhla bez incidentu.

Avšak v době, kdy dosáhl hranice města a projížděl okrajovými čtvrtěmi Scarborough (výstavní domy, výstavní ulice, výstavní soukromé školy obehnané elektrickými ploty), pocit úlevy se opět začal vytrácet. Můžou být kdekoli. Můžou být všude kolem něj. Ale taky nemusí být nikde.

State Street byla oblast oprýskaných, starodávných budov z hnědého pískovce nedaleko přerostlého, džungli připomínajícího parku – zapadá, napadlo Richardse, pro místní maloměstské úchyláky, milence, feťáky a chmatáky. Nikdo by se po setmění neodvážil na State Street bez psa s policejním výcvikem na vodítku, nebo s tuctem kamarádů z gangu.

Číslo 94 byl chátrající dům obalený vrstvou sazí se staženými starodávnými zelenými roletami v oknech. Richardsovi připomínal starce, který zemřel s očima potaženýma zákalem.

Zajel k obrubníku a vystoupil. Ulice byla posetá opuštěnými vozy na vzdušný pohon, z nichž některé mezitím zrezly v téměř beztvare masu. Na okraji parku ležel studebaker, na boku jako mrtvý pes. Tahle oblast očividně nepatřila policajtům. Jestliže tu ponecháte vůz bez dohledu, v patnácti minutách je obklopený hejnem zevlujících, plivajících kluků s břidlicovými očima. Během půl hodiny se v rukách některých těch zevlounů objeví montpáky, klíče a šroubováky. Budou si s nimi pohrávat, vzájemně je porovnávat, různé pohazovat, budou s nimi šermovat jako meči. Budou je zvedat do vzduchu, zamyšleně, jako by sondovali počasí, či jejich prostřednictvím přijímali tajemné rádiové vlny. Během hodiny zbyde z vozu vrak, zbavený všeho, od vzduchových čepiček a válců až po samotný volant.

Zatímco si Richards pod sebe soukal berle, přiběhl k němu malý chlapec. Jedna strana chlapcova obličeje byla sraštělá lesklými jizvami po spáleninách, přeměněná v hrůznou tvář Frankensteinova.

„Háčko, mistře? Dobrej matroš. Dopraví vás na Měsíc.“ Tajemně se zahihňal a krabatá, hrbolatá kůže spálené tváře se při tom groteskně zkroutila a zacukala.

„Vodprejskni,“ řekl Richards stručně.

Chlapec se pokusil podkoptout mu berli, Richards však druhou opsal nízký oblouk a přetáhl ho přes zadek. Kluk se dal s hlasitým nadáváním na útěk.

Pomalou vystoupal po prošlapaných kamenných schodech a pohlédl na dveře. Kdysi bývaly modré, nyní však barva vybledla a oprýskala do omšelé barvy pouštní oblohy. Kdysi tam býval zvonek, nějaký vandal se však o něj pomocí sekáče postaral.

Richards zaklepal a čekal. Nic. Znovu zaklepal. Bylo pozdní odpoledne a ulicí se zvolna plížil chlad. Z parku na konci bloku přicházelo slabé, rozhořčené chrastění větví ztrácejících říjnové listí.

Nikdo tam nebyl. Byl čas odejít.

Přesto však ještě jednou zaklepal. Z jakéhosi nepochopitelného důvodu byl přesvědčen, že tam někdo přece jenom je.

A tentokrát byl odměněn pomalým šouráním pantoflí. U dveří se zastavily. A pak:

„Kdo je tam? Nic nekupuju. Běžte pryč.“

„Bylo mi řečeno, že sem mám zajít,“ řekl Richards.

S tichoukým kvíknutím se otevřela špehýrka a ven juklo hnědé oko. Pak se s prásknutím zavřela.

„Neznám vás,“ jasné zamítnutí.

„Měl jsem se ptát po Eltonu Parrakisovi.“

Neochotně:

„Jo tak. Vy jste jeden z těch –“

Uvnitř zarochotily zámky, jeden po druhém se vyháklly a zachřestily řetězy. Pak cvakla stavítka v jednom Yale zámku a hned nato ve druhém. Zaduněla uvolňovaná zajišťovací závora. A nakonec hlasité odšoupanutí masivní bezpečnostní zástrčky.

Dveře se otevřely a Richards hleděl na vychrtlou ženu bez ňader a s ohromnými sukovitými rukama. Obličej měla hladký, téměř cherubínský, vypadal však, jako by dostal stovky neviditelných háků, direktů a zvedáků v zápase bez pravidel se samotným časem. Čas možná vítězil, ona však nebyla žádná nicka. I ve svých plochých, rozšláplých pantoflích měřila téměř šest stop, kolena oteklá z artritidy připomínala sukovité kmeny. Vlasy měla smotané do turbanu z ručníku. Její hnědé oči, které ho upřeně sledovaly zpod hlubokého převisu čela (samo obočí se drželo nad propastí jako zoufalé skalní křoviny, zápasící s vyprahlostí a výškou), byly inteligentní a sálalo z nich něco, co mohlo být strachem či vztekem. Později pochopil, že je prostě zmatená, vyděšená, potácející se na hranici šílenství.

„Jsem Virginia Parrakisová,“ řekla rázně. „Eltonova matka. Pojd'te dál.“

...Zbývá 051 a ČAS BĚŽÍ

Nepoznala ho, dokud ho neodvedla do kuchyně, aby spařila čaj.

Dům byl starý, tmavý a chátrající, vybavený ve stylu, který Richards okamžitě poznal ze svého vlastního prostředí: moderní vetešnictví.

„Elton tu zrovna není,“ promluvila zadumaně nad otlučenou hliníkovou konvicí na plotně. Bylo zde víc světla, které odhalovalo tapety zastříkané hnědavými skvrnami od vody, na okenních parapetech mrtvé mouchy jako suvenýry uplynulého léta, staré pomuchlané linoleum s černými rýhami, hromadu vlhkého balícího papíru pod prosakující odpadní rourou. Ve vzduchu bylo cítit dezinfekci, která Richardsovi připomněla noci strávené v nemocničních pokojích.

Přešla místnost a oteklými prsty namáhavě pátrala v hromadě krámů na polici, dokud nenašla dva čajové sáčky, z nichž jeden byl už jednou použitý. Ten použitý dostal Richards. Nepřekvapilo ho to.

„On pracuje,“ řekla s lehkým důrazem na prvním slově a z konstatování se tak stalo obvinění. „Vy jste od toho chlápka z Bostonu, kterému Eltie píše o znečišťování, že jo?“

„Ano, paní Parrakisová.“

„Potkali se v Bostonu. Můj Elton opravuje prodejní automaty.“ Na okamžik se zapýřila, a pak se pomalu vydala přes duny na linoleu ke kamnům. „Řekla jsem Eltiemu, že to, co ten Bradley dělá, je nezákonný. Řekla jsem mu, že to znamená vězení, nebo ještě něco horšího. Ale mě on neposlechne. Svou starou mámu on neposlechne.“ S pochmurnou vlídností se nad tou pomluvou usmála. „Elton vždycky něco stavěl, víte... Když byl ještě chlapec, postavil si v koruně stromu domeček se čtyřma místnostma. To bylo předtím, než ten jilm porazili, víte. To byl ale nápad toho negra, aby tady v Portlandu postavil měřící stanici.“

Hodila sáčky do šálků a zády k Richardsovi si nad plynovým hořákem nahřívala ruce. „Oni si píšou. Řekla jsem mu, že dopisy nejsou bezpečný. Skončíš ve vězení, nebo ještě hůř, jsem mu řekla. Na to on,

ale mamí, to je zakódovaný. Chce na mně tučet jablek, já mu odpovídám, že můj strýček je na tom trochu hůř. A já na to: Eltie, copak si myslíš, že tyhle ty tajný špiónský nesmysly nerozluštěj? Ale on neposlouchá. Ach ano, kdysi ano. Byla jsem jeho nejlepší kamarádka. Jenže věci se změnily. Co byl v tý pubertě se věci změnily. Ty hnusný časopisy pod postelí a všechny tyhle věci. A teď ten negr. Řekla bych, že vás chytily při testování smogu nebo karcinogenů nebo něčeho jinýho a tak jste na útěku.“

„Já –“

„Na tom nesejde!“ přerušila ho zuřivě od okna. Vedlo na zadní dvorek plný zrezavělého harampádí a okrajů plášťů pneumatik, a taky tam byla bedna, která kdysi sloužila jako dětské pískoviště, a teď, po mnoha letech, byla naložená starým dřívím.

„Na tom nesejde!“ opakovala. „To ty negři.“ Obrátila se na Richardse, oči měla zastřené, divoké a zmatené. „Je mi šedesát pět, ale když to začalo, byla jsem svěží, devatenáctileté děvče. Bylo to v roce 1979 a negři byli všude! Úplně všude! Jo, přesně tak!“ téměř zaječela, jako by se s ní Richards přel. „Všude! Poslali negry do školy s bílejšma. Dali je vysoko do vlády. Radikálové, demagogie a rebelie. Nejsm tak –“

Náhle zmlkla, jako by jí další slova byla vyrvána přímo z úst. Zírala na Richardse. Teprve teď si uvědomila, koho vidí.

„Óbožeslitujse,“ zašeptala.

„Paní Parrakisová –“

„Žádný takový!“ promluvila strachy ochraptělým hlasem. „Žádný takový! Ne, ne. Žádný takový!“ Pomalu se k němu blížila, u pracovní desky se na okamžik zastavila, aby z té změti vytáhla dlouhý, třpytivý, řeznický nůž. „Ven! Ven! Ven!“ Vstal a pomalu couval, nejprve krátkou chodbičkou mezi kuchyní a šerým obývacím, potom přímo samotným obývacím.

Všiml si, že na zdi visí starodávný veřejný telefon z doby, kdy zde býval penzion. Modré dveře. Kdy to vůbec bylo? napadlo ho. Před dvaceti lety? Před čtyřiceti? Před tím, než se negři vymkli zpod kontroly, nebo potom?

Začal zrovna couvat chodbou mezi obývacím pokojem a hlavním vchodem, když náhle v zámku zarachotil klíč. Oba ztuhli, jako kdyby nějaká božská ruka zastavila film, než rozhodne, co dál.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Elton Parrakis. Byl neuvěřitelně tlustý. Pod groteskními vlnami dozadu sčesaných matných, blondatých vlasů byl kulatý, dětský obličej s výrazem věčných rozpaků. Na sobě měl modrozlatou uniformu Společnosti Prodej-Dodej. Zamyšleně se zahleděl na Virginii Parrakisovou.

„Polož ten nůž, mami.“

„Žádný takový!“ vykřikla, ale ve tváři se jí už objevily první stopy nadcházející porážky.

Parrakis zavřel dveře a zamířil k ní. Všechno se na něm třásl.

Odtáhla se od něj. „Musíš mu říct, aby odešel, chlapče. To je ten darebák. Ten Richards. Za to je vězení nebo něco horšího. A já nechci, abys odešel!“ zakvílela a pustila nůž a sesula se mu do náručí. Objal ji a zatímco vzlykala, něžně ji kolébal. „Vždyť já do vězení nejdu,“ řekl. „No tak, mami, neplač. Prosím tě, neplač.“ Přes její svěšené, otrásající se rameno se na Richardse usmál, byl to rozpačitý, omluvný úsměv. Richards čekal.

„Táák,“ řekl Parrakis, když vzlyky přešly v popotahování. „Pan Richards je dobrý přítel Bradleye Throckmorta a pár dní tu s námi bude, mami.“

Začala vrískat a on jí rázně přikryl pusou dlaní. Opět se na něm všechno roztrásl.

„Ano, mami, pár dní. Zavezu teď jeho vůz do parku a zajistím ho. A ty zítra dopoledne půjdeš poslat balíček do Clevelandu.“

„Bostonu,“ řekl Richards automaticky. „Ty pásky chodí do Bostonu.“

„Teď budou chodit do Clevelandu,“ řekl na to Parrakis, ve tváři trpělivý úsměv. „Bradley je na útěku.“

„Kristepane.“

„I ty budeš brzy na útěku!“ zaječela paní Parrakisová na syna. „A tebe taky chytí, jsi moc tlustej!“

„Jdu vyprovodit pana Richardse nahoru a ukázat mu jeho pokoj, mami.“

„Pana Richardse? Ty říkáš pana Richardse? Proč mu neříkáš jeho pravým jménem? Pan Zhouba!“

S velkou dávkou něhy se vyprostil a Richards ho poslušně následoval po zšeřelém schodišti. „Tady nahoře je spousta pokojů,“ řekl s lehkým supěním, jak se jeho ohromná zadnice střídavě zatínala a

ochabovala. „Tohle byl řadu let penzion – to jsem byl ještě malý. Budete mít možnost pozorovat ulici.“

„Asi bych měl jít,“ řekl Richards. „Pokud Bradley vybuchl, vaše matka může mít pravdu.“

„Tohle je váš pokoj,“ řekl a prudce otevřel dveře do zaprášeného, vlhkého pokoje, zatíženého vahou let. Zdálo se, že Richardsovu poznámku nezaslechl. „Obávám se, že to není nic extra, ale –“ dodal a obrátil se na Richardse s tím svým „doufám, že se nezlobíte“ úsměvem. „Můžete zůstat, jak dlouho budete chtít. Bradley Throckmorton je nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl.“ Úsměv trochu zaváhal. „Jediný přítel, jakého jsem kdy měl. O maminku se postarám. Nedělejte si starosti.“

Richards jen opakoval: „Měl bych jít.“

„To nemůžete, vždyť to sám víte. Ten obvaz neoklamal nadlouho ani mou maminku. Zavezu váš vůz na bezpečné místo, pane Richardsi. Promluvíme si později.“

Odešel rychle a těžkopádně. Richards si všiml, že kalhoty od uniformy má na zadku oblýskané. Zdálo se, že v místnosti zanechal slabý odér sebeospravedlnění.

Richards trochu odsunul staříčkou roletu a zahlédl ho, jak se objevil dole na popraskaném chodníku a nastoupil do vozu. Pak opět vystoupil a spěšně se vrátil do domu. Richards pocítil bodnutí strachu.

S dupotem vyšplhal po schodech. Dveře se otevřely a Elton se na Richardse usmál. „Maminka má pravdu,“ řekl. „Nejsem zrovna dobrý tajný agent. Zapomněl jsem klíčky.“

Richards mu je podal, pak se pokusil o vtip: „Lepší poloviční tajný než žádný agent.“

Zahrál na trpkou strunu nebo možná vůbec žádnou; Elton Parrakis totiž nosil svůj kříž příliš očividně a Richards téměř slyšel onu ozvěnu posměšných hlasů dětí, které se za ním navždy povlečou jako malé remorkéry za zaoceánským parníkem.

„Děkuji vám,“ řekl Richards tiše.

Parrakis odešel a ten malý vůz, ve kterém Richards přijel z New Hampshiru, odjel směrem k parku.

Richards stáhl s postele přehoz proti prachu a pomalu se natáhl. Dýchal povrchně a civěl do stropu. I skrz příkrývku a vlastní oděv se

mu zdálo, jako by ho postel sevřela v perverzně vlhkém objetí. Nosními kanálky mu pulsovala příchut' plesniviny jako nesmyslný rým.

Dole v přízemí plakala Eltonova matka.

...Zbývá 050 a ČAS BĚŽÍ...

Trochu si zdříml, ale spát se mu nepodařilo. Byla už úplná tma, když na schodišti opět zaslechl těžké kroky. S úlevou spustil nohy na podlahu. Když Elton zaklepal a vstoupil, Richards si všiml, že se převlékl do sportovní košile, připomínající šapitó, a džín.

„Hotovo,“ řekl. „Je v parku.“

„Neočesají ho?“

„Ne,“ odpověděl Elton. „Mám na to takový forrichtung. Baterii a dvě krokosvorky. Když na něj někdo sáhne rukou nebo montpákou, dostane ránu a krátce to zatroubí. Je to spolehlivé. Sám jsem to sestrojil.“ S hlubokým povzdechem se posadil.

„Jak je to s tím Clevelandem?“ naléhal Richards (zjistil, že naléhat na Eltona je snadné).

Parrakis pokrčil rameny. „Ach ano, je to člověk jako já. Potkal jsem se s ním v Bostonu, v knihovně, byl tam Bradley. Náš malý antiexhalační klub. Řekl bych, že se o tom maminka už zmínila.“ Přejel dlaněmi o sebe a nešťastně se usmál.

„Něco říkala,“ souhlasil Richards.

„Ona je... má to trochu popletené,“ řekl Parrakis. „Z toho, co se děje zhruba posledních dvacet let, moc nepochopila. Pořád je vystrašená. Má jenom mě.“

„Chytí Bradleyho?“

„Nevím. Má docela slušnou... ehm, výzvědnou službu.“ Jeho oči však uhnuly.

„Vy –“

Dveře se otevřely a v nich stála paní Parrakisová. Ruce měla zkřížené na prsou a usmívala se, ale v jejích očích sídlil strach.

„Zavolala jsem na policii,“ řekla. „Teď už konečně budete muset jít.“

Eltonův obličej získal perleťově bíložlutý odstín.

„Ty lžeš.“

Richards vyskočil, a pak se zarazil a nehnutě naslouchal.

V dálce zvolna sílilo ječení sirén.

„Nelže,“ řekl. Z pocitu marnosti, který ho rázem zaplavil, se mu udělalo téměř nevolno. Zpátky na startovní políčko. „Odved'te mě k autu.“

„Ona lže,“ trval na svém Elton.

Vstal a téměř se dotkl Richardsovy paže, pak však ruku odtáhl, jako by se obával, že Richards bude na dotyk horký.

„To jsou hasiči.“

„Odved'te mě k autu. Rychle.“

Sirény byly stále hlasitější, jejich kvílení stoupalo a klesalo. Ten zvuk naplnil Richardse hrůzou jako ze sna, polapen uvnitř s těmito dvěma šilenci, zatímco –

„Matko –“ obličej měl zkrivený, prosebný.

„Zavolala jsem je!“ vykřikla a uchopila synovu odulou ruku, jako by mu jí chtěla potřást. „Musela jsem! Kvůli tobě! Ten negr vás všechny do něčeho zaplet! Řekneme, že vtrhl dovnitř a dostaneme odměnu –“

„Pojďme,“ zavrčel Elton a snažil se ji setřást.

Ona se ho však zarputile držela jako psík, který obtěžuje peršerona.

„Musela jsem. Musíš s těmahle radikálama skončit, Eltie! Musíš –“

„Eltie!“ Zaječel. „Eltie!“ Odstrčil ji stranou. Přeletěla místnost a padla přes postel.

„Rychle,“ řekl Elton, tvář plnou hrůzy a zoufalství. „Pojďte, rychle.“

Hnali se a klopýtali ze schodů a hlavním vchodem ven, Elton přešel v gigantický, třaslavý klus. Opět začal supět.

A v patře křik paní Parrakisové narůstal až do jekotu, dral se jak zavřeným oknem, tak otevřenými dveřmi v přízemí, aby se nakonec setkal, smísil a splynul s blížícími se sirénami: „UDEĽALA JSEM TO PRO TEBEÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ –“

...Zbývá 049 a ČAS BĚŽÍ...

Jejich vlastní stíny je pronásledovaly z kopce dolů k parku a střídavě tmavly a bledly podle toho, jak se blížili a pak zase vzdalovali

od jednotlivých, pletivem chráněných pouličních lamp firmy G.A. Elton Parrakis oddychoval jako lokomotiva v mocných svištivých poryvech a se sykotem.

Přeběhli ulici na druhý chodník, když vtom je náhle vyhmátly světlomety a dokonale je ozářily. S kvičením a škubáním se policejní vůz prudce zastavil ve vzdálenosti sto yardů, modré přerušované světlo nepřestávalo blikat.

„RICHARDSI! BENE RICHARDSI!“

Hromové zaburácení hlasu v megafonu.

„Váš vůz... támhle vpředu... vidíte?“ sípěl Elton.

Richards auto zahlédl. Elton ho zaparkoval dobře, v nízkém březovém porostu vedle jezírka. Hlídkový vůz s kvílením opět ožil, akcelerující zadní kola vtiskla do povrchu vozovky šmouhy rozpálené gumy, benzinový motor vyl ve stoupajících otáčkách. Vůz vyrazil proti obrubníku, světla vylétla k obloze, a když opět klesla, mířila přímo na ně.

Richards se k vozu otočil, náhle se cítil naprosto klidný, téměř otupělý. Z kapsy vytáhl Bradleyho revolver, stále však couval. Zbytek policejních vozů nebylo nikde vidět, jen tenhle jediný. Přes pustou říjnovou půdu parku se vůz s jekotem vrhl proti nim, samopřisavné pneumatiky vrhaly do vzduchu ohromné hroudy vyrvané zeminy.

Dvakrát vystřelil do čelního skla. Udělaly se na něm hvězdičky, ale nevysypalo se. V poslední vteřině uskočil a odkutálel se. Na tváři ucítil suchou trávu. Zvedl se na kolena a vystřelil ještě dvakrát zezadu, a pak už se auto řítilo do ostrého obratu a jeho modré světlo změnilo noc v šílenou noční můru poskakujících stínů. Bylo teď mezi ním a jeho vozem, ale Elton předtím uskočil na opačnou stranu než on, a právě se horečně činil na odstranění svého elektrického zařízení ze dveří vozu.

Z místa spolujezdce hlídkového vozu, který byl opět v akci, byl někdo napůl vykloněný. Temnotou se ozval tupý, štekavý zvuk. Do trávy kolem něj bušily projektily v bláznivém tanci. Do tváří mu létala hlína, pleskala ho do čela.

Poklekl jako při modlitbě a znovu vystřelil proti čelnímu sklu. Tentokrát v něm kule prorazila díru.

Auto už bylo téměř nad ním –

Uskočil vlevo a zpevněný ocelový nárazník ho udeřil do levé nohy, zlomil mu kotník a srazil ho tváří k zemi.

Hlídkový vůz burácel řevem přetíženého motoru a prohrabával se do dalšího ostrého obratu. Opět se do něj opřely světlometry a všechno kolem bylo rázem ostře jednobarevné. Richards se snažil vstát, ale zlomený kotník mu vypověděl poslušnost.

V hlubokých vzlycích lapal po dechu a pozoroval, jak se policejní vůz blíží. Všechno bylo intenzivnější, neskutečné. Nacházel se v adrenalinovém deliriu, všechno se zdálo pomalé, rozvážené, jako klidně režírované představení. Najíždějící policejní auto bylo jako ohromný zaslepený bizon.

Opět zaštěkal samopal a tentokrát mu levou paží proletěla kulka a srazila ho stranou. Mohutný vůz se pokusil stočit se na něj, a tak měl na krátký okamžik výhled na postavu za volantem. Vystřelil a sklo explodovalo dovnitř. Vůz se dostal do prudkého smyku, pak se zdvihl, převrátil, dopadl na střechu a převálil se na bok. Motor chcipl a v náhlém překvapivém tichu bylo zřetelně slyšet praskání v policejním rádiu.

Richards se stále nemohl zvednout na nohy, tak se začal k svému vozu plazit.

Parrakis v něm už seděl a snažil se ho nastartovat, ale v zaslepené panice nejspíš zapomněl otevřít bezpečnostní ventily; při každém otočení klíčku se ozvalo pouze dunivé zakašlání vzduchu v komorách.

Noc se plnila blížícími se sirénami.

Richardsovi zbývalo k vozu ještě asi padesát yardů, když si Elton uvědomil, kde je chyba a škulbl dolů páčkou na ovládání ventilů. Při dalším otočení klíčkem motor váhavě škytl a rozeběhl se. Vůz se přičítal k Richardsovi.

Ten se napůl vztyčil, trhnutím otevřel dveře spolujezdce a zhroutil se dovnitř. Parrakis zahrnul doleva na silnici číslo sedmdesát sedm protínající State Street nad parkem, spodek vozu ne víc než palec nad vozovkou, téměř dost nízko na to, aby o ni zavadili a převrátili se.

Elton ztěžka lapal po dechu a každý výdech mu rozevlál rty jako křídla okenic.

Zpoza rohu se s jekotem vyřítila další dvě policejní auta s rozzářenými modrými majáky a začala je pronásledovat.

„Nejsme dost rychlí!“ ječel Elton. „Nejsme dost –“

„Mají kola!“ zařval Richards v odpověď. „Vemte to přes tohle prázdný parkoviště!“

Vůz zahrnul doleva a prudce vyskočil, jak se ocitli nad obrubníkem. Bouřící stlačený vzduch je hnal vpřed.

Policejní auta za nimi se přiblížila a začala střílet. Richards slyšel, jak jim ocelové prsty prorážejí do karoserie vozu otvory. Zadní okno explodovalo do vnitřku vozu a zasypaly je úlomky bezpečnostního skla.

Elton zaječel a začal s autem kličkovat. Jeden z policejních vozů, jedoucí víc než šedesát mil v hodině³, skončil v okamžiku, kdy vjel na obrubník. Vůz dostal hodiny, rotující světlo majáku prořalo temnotu bláznivými modrými blesky, pak se převrátil na bok arazil si cestu vrstvou nahromaděných odpadků prázdného parkoviště a nechával za sebou rozpálenou rýhu. Nakonec si jedna z jisker našla cestu k prodřenému nádrži na benzin v zadní části vozu. Explodoval bílým plamenem jako signální pochodeň.

Druhý vůz se opět držel silnice, ale Elton jej předstihl. Získali před hlídkovým vozem náskok, ten však ztrátu během chvilky dožene. Benzinové pozemní vozy byly téměř třikrát rychlejší než vzdušný pohon. A pokud se takový vůz snažil příliš vzdálit od silnice, nerovný povrch pod tryskami mohl vozidlo převrátit, což se Parrakisovi málem podařilo při přejíždění obrubníku.

„Doprava!“ vykřikl Richards.

Parrakis strhl vůz do další krkolomné zatáčky a Richardsovi se rozhoupal žaludek. Byli na silnici číslo jedna; vpředu Richards zahlédl, že brzy budou přinuceni vjet na nájezd na pobřežní dálnici. Tam už žádný úhybný manévr možný nebude; tam bude možné pouze zemřít.

„Zahněte! Zahněte, sakra! Táhle do té uličky!“ Na okamžik zůstalo policejní auto o zatáčku za nimi, mimo dohled.

„NE! To ne!“ drmolil Parrakis. „Tam budeme v pasti jako krysy!“

Richards se naklonil a stočil volant a současně Eltonovi srazil ruku z regulátoru. Vůz šel smykem do téměř devadesátistupňové zatáčky. Odrazili se od betonové zdi budovy na levé straně ústí uličky a pod křivolakým úhlem byli vrženi do jejího nitra. Tupý čumák vozu vlétl do hromady navršeného smetí, plechovek a rozštípaných přepravek. A za ní byla už jen masivní cihlová zeď.

Náraz vrhl Richardse proti palubní desce, v nose mu křuplo a začala se z něj valit krev.

³ cca 100 km/h

Vůz ležel nakloněný v uličce, jeden válec stále trochu pokašlával. Parrakis byl ztichlou beztvárovou hmotou visící přes volant. Teď na něj nebyl čas.

Richards vrazil ramenem do zprohýbaných dveří na své straně. Rozlétly se a on na jedné noze doskákal k ústí uličky. Z pomuchlané krabičky patron, kterou ho Bradley vybavil, doplnil zásobník. Na dotyk byly mastné a chladivé. Pár mu jich popadalo kolem nohou. V paži mu pulsovalo jako ve zhnisaném zubu, bolesti se mu dělalo mdlo a bylo mu na zvracení.

Světlomety změnilly noc na opuštěné výpadovce v jasný den. Hlídkový vůz vjel smykem do zatáčky, prokluzující zadní kola zápasila o oporu tření a naplnila vzduch příchutí spálené gumy. Do makadamu zůstaly vydržené paraboly černých kolejí. Pak se znovu vrhlo vpřed. Richards, opřený o budovu po levé straně, držel revolver oběma rukama. V příštím okamžiku zjistí, že koncová světla před nimi zmizela. Všimnou si téhle uličky, dojde jim –

Popotáhl přeraženým, krvácejícím nosem a začal střílet. Měl je přímo před sebou a na tuhle vzdálenost prolétly střely s vysokou průrazností neprůstřelným sklem jako by to byl papír. Při každém zpětném rázu té těžké zbraně mu projela poraněnou paží tak prudká bolest, že se neubráníl zaúpení.

Vůz se vrátil na obrubník, přeletěl nevelkou vzdálenost a narazil do plné cihlové stěny na opačné straně silnice. ECHO-OPRAVY VÉVÉ, informovala vybledlá písmena. PROTOŽE JI MÁTE RÁDI, MY JSME VAŠI KAMARÁDI.

Policejní auto udeřilo do zdi stopu nad zemí a explodovalo.

Přijížděla však další; vždycky byla nějaká další.

Richards se vydal zpět k jejich vozu. Zdravou nohu měl unavenou, těžce oddechoval.

„Jsem zraněný,“ úpěl Parrakis dutým hlasem. „Jsem strašně zraněný. Kde je maminka? Kde je moje maminka?“

Richards klesl na kolena, po zádech se vecpal pod vůz a jako šílený rval smetí a suť ze vzduchových komor. Z přeraženého nosu mu po tvářích stékala krev a vedle uší mu tvořila jezírka.

...Zbývá 048 a ČAS BĚŽÍ...

Vůz, nakloněný jako opilec k jedné straně, jel pouze na pět ze svých šesti válců a nedosáhl větší rychlosti než čtyřicet mil.

Z místa pro spolujezdce, kam ho Richards vlastními silami dopravil, Parrakis navigoval. Sloupek řízení mu pronikl do břicha jako kolejnicový hřeb a Richards se domníval, že umírá. Krev na polámaném volantu byla teplá a lepkavá.

„Je mi to hrozně líto,“ říkal Parrakis. „Tady doleva... Je to skutečně moje chyba. Mohlo mě to napadnout. Ona... neuvažuje normálně. Ona ne...“ vykašlal chuchvalec černé krve a vyplivl si ho apaticky do klína. Nocí zněly sirény, byly však daleko za nimi a mířily na západ. Projeli okrajovou Marginal Way a odtamtud ho Parrakis směřoval k okreskám. Teď jeli po silnici číslo devět na sever a předměstí Portlandu zvolna přecházela do říjnově jednotvárné křovinaté krajiny. Dřevorubci si tu zařídili jako kobyly a výsledkem byla bláznivá změť sekundárních porostů a močál.

„Víte, kam jedeme?“ zeptal se Richards. Celé tělo byla jedna ohromná bolest. Byl si naprosto jistý, že kotník je zlomený a pokud šlo o nos, nebylo o čem pochybovat. Vzduch se jím prodíral jen s obtížemi.

„Na místo, které znám,“ odpověděl Elton Parrakis a vykašlal další krev. „Říkávala mi, že nejlepším přítelem chlapce je jeho maminka. Věříte tomu? Já jsem tomu věřil. Myslíte, že jí ublíží? Že ji zavřou do vězení?“

„Ne,“ řekl Richards stručně, aniž věděl, jestli ji zavřou či ne. Do osmi zbývalo dvacet minut. Modré dveře opustili deset minut po sedmé. Zdálo se mu, že mezitím uběhly celé roky.

Kdesi daleko se k všeobecnému chóru přidávaly další sirény. *Nepopsatelní stíhají nepoživatelné*, uvažoval Richards nesouvisle. *Když ti vadí hic, nemotej se v kuchyni*. Už vyřídil dva policejní vozy. Další prémie pro Sheilu. Krvavé peníze. A pro Cathy. Neudělá se Cathy špatně a neumře z mléka koupeného za prémiové peníze? *Jak se máte, lásky moje. Miluju vás. Tady na tý šílený okresce, dobrý akorát tak pro pytláky a páry hledající vhodné místočko, vás miluju a přeju vám sladké sny. Přeju –*

„Doleva,“ zaskřehotal Elton.

Richards zahrnul doleva, vzhůru po hladké asfaltové cestě nořící se do spleti holých jilmů, borovic a smrků, ubohý, zakrslý sekundární porost. Do nosu ho prudce udeřil pach řeky, sirnaté a řádně nasycené průmyslovým odpadem. Nízko rostoucí větve zaskřípaly po střeše vozu jako prsty kostlivců. Minuli nápis, na kterém stálo: BOROVICE – OBCHODNÍ SUPERCENTRUM – VE VÝSTAVBĚ – CIZÍM VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN!!

Zdolali poslední stoupání a na vrcholku bylo ono obchodní supercentrum. Práce na něm musely skončit alespoň před dvěma lety, napadlo Richardse, a když k tomu došlo, výstavba ani pořádně nezačala. Celé místo bylo bludištěm, krysami zamořeným terénem s rozestavěnými skladišti a obchody, s poházeným potrubím, s hromadami tvárnic a prken, boudami a zrezivělými buňkami z vlnitého plechu, všechno zarostlé jalovcem, rododendrony, ostřicí a modrým smrkem, ostružinami a trnkami, černým bezem a celíkem zlatobýlem. A to všechno se táhlo na míle. Zející obdélníkové základové jámy jako hroby vykopané pro antické bohy. Zrezavělé ocelové konstrukce. Betonové zdi s armaturami trčícími jako přízračné kryptogramy. Buldozery srovnané obdélníkové plochy, které měly být parkovišti, teď však zarostlé trávou.

Někde nad hlavou jim na nehybných, bezhlučných křídlech proletěla sova, pátrající po kořisti.

„Pomozte mi... k volantu.“

„Nejste ve stavu, abyste mohl řídit,“ řekl Richards a prudce zatlačil proti dveřím na své straně.

„To je poslední, co mohu udělat,“ řekl Elton Parrakis s krvavou, smrtelně vážnou absurdností. „Budu hrát lišku... pojedu, dokud to půjde.“

„Ne,“ řekl Richards.

„Nechte mě jet!“ zaječel na Richardse, tlustý dětský obličej děsivý a groteskní. „Umírám, a vy byste mě prostě měl gah-gah-gah,“ zachvátil ho velice ošklivý, tichý kašel, se kterým se objevily nové chuchvalce krve. Vzduch ve voze byl vlhký; jako na jatkách. „Pomozte mi,“ šeptal. „Jsem příliš tlustý, abych to dokázal sám. Ach bože, prosím, pomozte mi.“

Richards mu pomohl. Tlačil ho a přizvedával a ruce mu klouzaly a čvachtaly v Eltonově krvi. A Elton (koho by napadlo, že člověk může mít v sobě tolik krve) krvácet nepřestával.

Pak zůstal zaklíněn za volantem a vůz se začal trhaně zvedat a otáčet. Zazářila brzdová světla a opět zhasla, zazářila a zhasla, a než Elton našel cestu ven, vůz několikrát lehce drel do stromů.

Richards si myslel, že uslyší prudký náraz, nic takového však nepřišlo. Nepravidelné bušení vzduchových válců sláblo. Pulsovaly ve smrtelném, o jeden válec chudším rytmu, který přibližně za hodinu umlčí i ty ostatní. A pak už nebylo slyšet vůbec nic, až na vzdálené hučení letadla. Richards si dodatečně uvědomil, že berle, které si pořídil jako součást převleku, zapomněl vzadu ve voze.

Vysoko nad ním se lhostejně otáčela souhvězdí.

Viděl, že jeho dech tvoří nevelké zmrzlé obláčky; dnešní noc je chladnější.

Sešel ze silnice a ponořil se do džungle staveniště.

...Zbývá 047 a ČAS BĚŽÍ...

Na dně jedné sklepní jámy si všiml haldy vyházené izolace a slezl dolů. Přidržel se přitom volných drátů armatur. Našel kus latě a zabušil s ním do izolace, aby zahnal krysy. Jediné, čeho dosáhl, byl mrak skelného prachu, který ho vydráždil ke kýchnutí a zaúpení, když mu zle pohmožděným nosem pronikla prudká bolest. Žádné krysy. Všechny krysy se zdržovaly ve městě. Krátce a pronikavě se zasmál a jeho smích zněl v absolutní temnotě chraplavě a nakřáple.

Zabalil se do pásů izolace, že vypadal jako živé iglů – bylo v tom však teplo. Opřel se o zeď a upadl do polospánku.

Když se probudil, nad východním obzorem visel opožděný měsíc nebo spíš ždibec studeného světla. Stále byl sám. Nikde žádné sirény. Mohly být tak tři hodiny.

V paži mu nepříjemně pulsovalo, krvácení však ustalo samo od sebe; poznal to, když ji vytáhl z vrstvy izolace a opatrně setřel skelná vlákna ze sraženiny. Kulka samopalu zjevně odtrhla slušně velký trojúhelníkový kus masa přímo nad loktem. Uvědomil si, že měl štěstí, že mu kulka neroztříštila kost. Jeho kotník však pulsoval vytrvalou,

intenzivní bolestí. Měl v noze divný, nehmotný pocit, skoro jako by mu nepatřila. Napadlo ho, že by to měl dát do dlah.

A s myšlenkou na dlahy upadl opět do dřímoty.

Když se probudil, hlavu měl jasnější. Měsíc byl v púlce oblohy, dosud se však neobjevily známky svítání, skutečného, ani ... *Co jsem to jenom chtěl* –

Náhle mu došla ona nechutná, burcující skutečnost.

Ještě před polednem musí odeslat dva klipy, pokud se mají dostat do Paláce her do šesti třiceti vysílacího času. To znamená vyrazit na cestu nebo přijít o peníze.

Ale Bradley byl na útěku nebo dopadený.

A Elton Parrakis mu nedal to jméno v Clevelandu.

A měl zlomený kotník.

Náhle se prudce napřímil. Na pravé straně zapraštil porost, jako když se jím prodírá něco velkého (*že by vysoká? copak na východě nebyla vyhubena?*). Izolace z něj sklouzla jako smyčky hadů a on si ji přes sebe opět zbědovaně přetáhl, pofrkáváje přeraženým nosem.

Byl městským stvořením sedícím na opuštěném staveništi, navrácený divočině uprostřed neznáma. Noc se náhle zdála živá a zlověstná, děsivá svou podstatou, plná bláznivého dusání a šramocení.

Zatímco dýchal ústy, dal se do zvažování možností a jejich následků.

1. *Nedělat nic.* Prostě tu sedět a čekat, až situace vychladne.

Následek: Peníze, které hromadí, sto dolarů za hodinu, přijdou dneska v šest vniveč. Bude prchat gratis, ale lov neskončí, a to ani když se mu podaří unikat celých třicet dní. Lov bude pokračovat, dokud nebude na prkně.

2. *Poslat klipy do Bostonu.* Nepoškodí to ani Bradleye ani rodinu, protože jejich zástěrka už stejně vybuchla.

Následky: (1) pásky budou bezpochyby zaslány do Hardingu samotnými lovci, kteří hlídají Bradleyho poštu, ale (2) budou tak schopni vystopovat ho přímo na místo, odkud pásky poslal, protože zprostředkující bostonské poštovní razítko je mimo hru.

3. *Poslat pásky přímo do Paláce her v Hardingu.*

Následky: lov bude pokračovat, avšak v každém městě, dost velkém, aby mělo poštovní schránku, ho poznají. Samý všivý možnosti.

Děkuji vám, paní Parrakisová. Skutečně vám děkuji.

Vstal, oprášil vlákna izolace a z hlavy shodil nepotřebný obvaz. Dodatečně ho pak zahrabal do izolace.

Začal slídit kolem po něčem, co by mohl použít jako berli (opět si uvědomil tu ironii, že skutečné berle zapomněl ve voze) a když našel prkno, které mu sahalo přibližně do podpaždí, přehodil ho přes okraj základů sklepa a těžkopádně šplhal vzhůru po drátech armatur.

Když zpocený a roztřesený dosáhl vrcholu, zjistil, že si vidí na ruce. Temnotou se šířily první bledé, šedavé paprsky svítání. Toužebně se zahleděl na opuštěné staveniště. A takovej fajnovej úkryt by to byl –

Nedá se nic dělat.

Nechtějí, aby se ukryval; je přece běžec. A nedrží snad právě tohle zájem diváků na požadované úrovni?

Mezi holými stromy se pomalu, jako šedý zákal, plížila přízemní mlha. Richards se zastavil, aby nabral správný směr, a pak vyrazil k lesíku, který lemoval opuštěné Supercentrum na jeho severním okraji.

Zastavil se pouze jednou, aby si omotal plášť kolem vršku berle, a šel zase dál.

...Zbývá 046 a ČAS BĚŽÍ...

Už po dvě hodiny bylo plné denní světlo a Richards téměř přesvědčil sám sebe, že chodí ve velkých kruzích, když vpředu, za přebujelým ostružiním a nízkými křovisky, zaslechl kvílení aut na vzdušný pohon.

Opatrně se přiblížil a pak vykoukl na makadamovou silnici o dvou jízdnicích pružích. Auta se hnala v obou směrech víceméně pravidelně. O půl míle dál rozeznal shluk domů a něco, co bylo buďto vzduchovou čerpací stanicí, nebo starým obchodem se smíšeným zbožím, vpředu s pumpami.

Vydal se podél silnice; občas zakopl a upadl. Obličej a ruce měl do krve rozedrané od ostružiní a planých růží a oděv měl posetý hnědými kuličkami bodláků. Snahy zbavit se jich se už vzdal. S obou ramen se mu však snášely chumáčky vatočnicku, takže vypadal, jako by se vracel z polštářové bitvy. Byl mokrá od hlavy až k patě; první dva potoky překonal bez nehody, ve třetím mu však jeho „berle“ ujela na zrádném

dně a on spadl po hlavě do vody. Kamera samozřejmě zůstala nepoškozená. Byla vodotěsná a nárazuvzdorná. Jak jinak.

Křoviska a stromy řídly. Richards klesl na kolena a lezl po čtyřech. Když se dostal na vzdálenost, kterou považoval za ještě bezpečnou, pozorně zkoumal situaci.

Nacházel se na mírně zvýšeném terénu, výběžku země porostlé křovinatou vegetací a plevelem, kterými se prodíral. Pod ním byla silnice, několik rančům podobných stavení, obchod a před obchodem vzduchové čerpací stojany. U nich zrovna stálo auto a jeho řidič, muž ve švédské kožené bundě s páskem, si povídal s pumpařem, který ho obsluhoval. Vedle obchodu, spolu se třemi či čtyřmi automaty na žvýkačky, stála modročervená poštovní schránka. Nebyla dál než dvě stě yardů. Při pohledu na ni si Richards s trpkostí uvědomil, že kdyby dorazil před prvními paprsky svítání, pravděpodobně by to, co ho teď čekalo, provedl nepozorovaně.

No jo, rozlité mlíko, a tak dál. Vždycky je všechno jinak.

Stáhl se dostatečně daleko, aby si mohl nachystat kameru a natočit se, aniž by ho někdo spatřil.

„Ahoj vám všem skvělejm lidem ve světě VěVé,“ začal. „Opět je tu váš bodrý Ben Richards, tentokrát aby vás vzal na každoroční procházku přírodou. Když se pozorně podíváte, můžete vidět neohroženou šarlatovou tangaru či velkého kropenatého špačka. Možná dokonce jednoho nebo dva žlutobřiché slavíky.“ Na okamžik se odmlčel, a pak pokračoval. „Tuhle část zřejmě pustí, zbytek ale ne. Jste-li hluší a umíte číst ze rtů, pamatujte si, co vám řeknu. Sdělte to sousedovi nebo příteli. Předejte to dál.“

Systém zamožuje vzduch, který dýcháte, a upírá vám právo na levnou ochranu, protože –“

Nahrál oba pásky a dal si je do kapes kalhot. Dobrá. A co dál? Jediný možný způsob znamenalo sejít dolů s revolverem v ruce, hodit pásky do schránky a utéct. Mohl by ukrást auto. Tak jako tak zjistí, že tu byl.

Z ničeho nic ho napadlo, jak daleko se asi Parrakis dostal, než ho zabili. Vytáhl revolver a pevně ho sevřel, když náhle zaslechl hlas, děsivě blízko, téměř jako by mu promluvil rovnou do levého ucha: „Tak pojď, Rolfe!“

Pak následovalo hlasité zaštekání, při kterém sebou Richards prudce trhl a měl akorát čas pomyslet si: Policejní psi, kristepane, nasadili policejní psy, když se na něj nečekaná vyřítilo něco ohromného a černého.

Revolver odlétl do křoví a Richards se ocitl na zádech, pes na něm. Byl to veliký německý ovčák, štědře stříknutý ostatními rasami, a právě mu olizoval obličej a slintal na košili. Ocas mu energicky kmital ze strany na stranu na znamení nesmírné radosti.

„Rolf! Hej, Rolfe! Rol – jéžišmarjá!“ Richards matně zahlédl běžící nohy v modrých džínách, a pak byl pes odveden malým chlapcem. „Ty bláho, promiňte, pane. Ty bláho, von nekouše, na to je moc hloupej, von je přátelskej, von... Jéžiši, vy ste zřízenej! Vy ste zabloudil?“

Chlapec držel Rolfa za obojek a civěl na Richardse s upřímným zájmem. Byl to pohledný, urostlý chlapec, snad jedenáctiletý, a v jeho tváři nebylo nic z té bledosti a flekaté vycmrndlosti typické pro chudinské čtvrti vnitřních měst. V jeho rysech bylo něco podezřelého, až cizího, zároveň však povědomého. Po chvílce to Richards identifikoval. Byla to nevinnost.

„Ano,“ řekl suše. „Zabloudil jsem.“

„Ty bláho, vy ste tu někde musel drobet padat.“

„To teda jo, příteli. Nepodíváš se mi zblízka na obličej, jestli není moc poškrábanej? Víš, já si na něj nevidím.“

Chlapec se poslušně předklonil a zkoumal Richardsův obličej. Ani jiskřička poznání. To Richardse uspokojilo.

„Je samá ta ostnatá bobulka,“ konstatoval chlapec (v jeho hlase byl jemný přízvuk lidí z oblasti Nové Anglie; ne přímo z Mainu, ale tak trochu protáhlý, sardonický), „ale to přežijete.“ Svraštil čelo. „Vy ste utek z Thomastonu? Víím, že nejste z Pinelandu, protože nevypadáte jako pako.“

„Neutek jsem odnikud,“ řekl Richards a napadlo ho, jestli je to pravda nebo lež. „Stopoval jsem. Zlej zvyk, příteli. To ty nikdy nedělaš, že ne?“

„Ani za nic,“ řekl chlapec vážně. „Dneska jezděj po silnicích samý prdlý paka. To říká můj taťka.“

„Má pravdu,“ řekl Richards. „Jenže já jsem se potřeboval dostat do... eh...“ Luskl prsty v pantomimickém gestu: právě mi to vypadlo z paměti. „Však víš, tryskový letiště.“

„Tak to myslíte Voigt Field.“

„Jo, to je ono.“

„Ty bláho, to je odtud víc než sto mil, pane. V Derry.“

„Já vím,“ řekl Richards žalostně a podrbal Rolfů. Pes se poslušně svalil a dělal mrtvého. Richards potlačil nutkání morbidně se uchechtnout. „Na hranici New Hampshiru jsem chytil stopa s těma třema darebákama. Vopravdový kruťáci. Ztloukli mě, sebrali mi peněženku a vyhodili mě v nějakým opuštěným nákupním centru –“

„Jo, já vím kde to je. Kruciš, nechcete jít k nám a dát si něco ke snídani?“

„Rád bych, chlapče, ale čas běží. Musím se na to letiště dostat do půlnoci.“

„To budete zase stopovat?“ zeptal se chlapec nevěřicně.

„Nezbejvá nic jinýho.“ Richards se začal zvedat, a pak se zase posadil, jako když právě dostal bezva nápad. „Poslyš, uděláš pro mě něco?“

„To bych snad moh,“ odpověděl chlapec opatrně.

Richards vyndal oba exponované klipy. „Tohle jsou karty k výplatě hotovosti z konta,“ řekl nenuceně. „Když je pro mě hodíš do schránky, zařídí mi moje společnost, že na mě bude v Derry čekat větší částka peněz. Pak se mi to zase bude cestovat.“

„A to dokonce bez adresy?“

„Tyhle jdou rovnou,“ řekl Richards.

„Dobře, tak jo. Schránka je u Jarroldova krámu.“ Vstal a jeho nezkušený obličej nedokázal skrýt fakt, že si myslí, že mu Richards lže do očí. „Pojď, Rolfe, jdeme.“

Nechal chlapce ujít asi tři yardy a pak řekl: „Anebo ne. Pojď zpátky.“

Chlapec se otočil a pomalu se vracel, nohy vlekl za sebou. Ve tváři měl strach. Jak taky jinak. V Richardsově historce byly mezery, že by jimi projel náklad'ák.

„Zdá se, že ti budu muset říct všechno,“ řekl Richards. „Většina z toho, co jsem ti řekl, je pravda, příteli. Nechci ale riskovat, že to vybrebentíš.“

Do zad a šíje ho nádherně hrálo dopolední říjnové slunce a on zatoužil, aby na tomhle výběžku mohl zůstat celý den a v tomhle podzimním prchavém teple usnout. Vytáhl revolver z místa, kam zapadl, a položil ho jen tak na trávu. Chlapci se rozšířily oči.

„Ve vládních službách,“ řekl Richards tiše.

„Kriste, ty bláho!“ zašeptal chlapec. Rolf seděl vedle něj a růžový jazyk mu furianty visel po straně z huby.

„Jdu po několika sakramentsky tvrdých chlápčích, hochu. Sám vidíš, že mě slušně zpracovali. Ty klipy, který jsou uvnitř, se musí dostat na místo určení.“

„Já je pošlu,“ vydechl chlapec. „Ty bláho, počkejte, já řeknu –“

„Ani slovo,“ přerušil ho Richards. „Nikommu ani slovo po příštích čtyřiaadvacet hodin. Mohlo by se to obrátit proti tobě,“ dodal zlověstně.

„Takže do zítřka touhle dobou jsi mě nikdy neviděl. Jasný?“

„Jo! Jasný!“

„Tak se do toho dej. A díky, příteli.“ Natáhl ruku a chlapec ji s posvátnou hrůzou stiskl.

Richards pozoroval, jak běží ze svahu, chlapec v červené, kostkované košili a vedle něj pes, radostně rozrážející porost zlatobýlu. Proč něco takového nemůže mít moje Cathy?

Obličej se mu zkřivil do děsivé a naprosto nepříčetné grimasy vzteku a nenávisti a byl by proklel samotného Boha, kdyby se mu na zatmělém pozadí mysli neobjevila lepší oběť: Federace her. A za ní, jako stín ještě temnějšího boha, Systém.

Díval se, dokud neviděl, že chlapec, na tu vzdálenost maličká postavička, nevhodil pásky do schránky.

Potom se strnule zvedl, opřel se o berli a s praskotem vyrazil podrostem šikmo k silnici.

Takže letiště. A možná, že než to všechno skončí, ještě někdo další splatí svůj dluh.

...Zbývá 045 a ČAS BĚŽÍ...

Asi o míli zpět zahlédl křižovatku a tam taky opustil porost a nemotorně sestoupil dolů po štěrkovém břehu k silnici.

Ted' tu seděl jako člověk, který se vzdal snahy chytit stopa a místo toho se rozhodl těšit se z teplého podzimního slunce. První dva vozy nechal minout; v obou seděli dva muži a Richards došel k závěru, že riziko je příliš velké. Když se však ke stopce blížil třetí vůz, vstal. Pocit, že kruh se uzavírá, se vrátil. Celá tato oblast musí být nebezpečná, bez ohledu na to, jak daleko se Parrakis dostal. Příští vůz může být policejní a to by měl po ptákách.

Ve voze seděla žena a byla sama. Nedívala se na něj; stopaři byli odporní a tudíž bylo třeba je ignorovat. Ve stejném okamžiku, kdy vůz na stopce opět zaakceleroval, otevřel trhnutím dveře na straně spolujezdce a cpal se dovnitř. Strhlo ho to a hodilo do strany, jednou rukou se zoufale držel dveřního sloupku, zdravou nohu vláčel za sebou.

Temné zasyčení brzd a vůz na vzdušný pohon sebou divoce hodil.

„Co si – kdo – to přece nemůžete –“

Richards na ni namířil revolver; byl si vědom, že zblízka musí vypadat groteskně, jako člověk, který prošel mlýnkem na maso. Divoké vzezření mu pomůže. Vtáhl nohu dovnitř a zabouchl dveře, revolver se přitom ani nepohnul. Byla oblečená do města, na očích měla panoramatické sluneční brýle. Pohledná, soudě z toho, co viděl.

„Šlápnete na to,“ řekl.

Udělala přesně to, co se dalo očekávat; oběma nohama dupla na brzdu a zaječela. Richardse to mrštilo vpřed, poraněný kotník se mu bolestivě zkroutil. Vibrující vůz zastavil na krajnici, padesát stop za křižovatkou.

„Vy jste ten... vy jste... R-R-R-“

„Ben Richards. Sundejte ruce z volantu a položte si je do klína.“

Udělala to. Třásla se přitom jako osika. Nepodívala se na něj. *Má strach, napadlo Richardse, že zkamení.*

„Jak se jmenujete, madam?“

„A-Amelia Williamsová. Nestřílejte. Nezapíjejte mě. Já... já... dám vám peníze, jenom mě proboha nezapíjejtééééé –“

„Šššššš,“ chlácholil ji Richards. „Šššššš, ššššš.“ Když se trochu zklidnila, řekl:

„Nebudu se pokoušet změnit váš názor na mě, paní Williamsová. Jste paní?“

„Ano,“ řekla automaticky.

„A naprosto nemám v úmyslu vám ubližovat. Rozumíte tomu?“

„Ano,“ odpověděla, náhle celá horlivá. „Vy chcete moje auto. Dostali vašeho kamaráda a vy teď potřebujete auto. Můžete si ho vzít – je pojištěné – já to dokonce neřeknu. Přísahám, že ne. Řeknu, že ho někdo ukradl z parkoviště –“

„Pohovoříme si o tom,“ řekl Richards. „Teď jed'te. Jed'te po silnici číslo jedna a můžeme o tom hovořit. Viděla jste zátarasy?“

„N- ano. Stovky. Chytí vás.“

„A nebudete lhát, paní Williamsová, ano?“

Nastartovala a jela, nejdřív trhavě, potom plynuleji. Zdálo se, že ji ten pohyb uklidňuje. Richards zopakoval otázku o zátarasech.

„Kolem Lewistonu,“ řekla se směsicí strachu a zoufalství. „Tam, kde dostali toho druhého dar- chláпка.“

„Jak je to daleko?“

„Něco přes třicet mil.“

Parrakis se dostal dál, než by si Richards dokázal vůbec představit.

„Znásilníte mě?“ zeptala se Amelia Williamsová tak náhle, že Richards téměř vybuchl smíchy.

„Ne,“ řekl; a pak věcně dodal: „Jsem ženatý.“

„Viděla jsem ji,“ řekla s jakousi samolibou neurčitostí, že Richards dostal chuť ji srazit.

Nejdřív jez odpadky, čubko. Zabíjej krysy, co se skrývají v bedně na chleba, zabíjej je smetákem, a pak uvidíme, jak budeš mluvit o mý ženě.

„Můžu tady vystoupit?“ zeptala se prosebně a on k ní opět pocítil špetku soucitu.

„Ne,“ řekl. „Jste moje ochrana, paní Williamsová. Musím se dostat do Voigt Field ve městě, které se jmenuje Derry. Vy se postaráte o to, abych se tam dostal.“

„Ale to je sto padesát mil!“ zakňourala.

„Někdo mi řekl, že sto.“

„Tak to se spletl. Tam se nikdy nedostanete.“

„Třeba jo,“ řekl Richards a pohlédl na ni. „A snad i vy, když budete hrát poctivě.“

Opět se roztrásla, neřekla však nic. Nacházela se ve stavu člověka, který čeká, až přijde probuzení.

...Zbývá 044 a ČAS BĚŽÍ...

Jeli na sever podzimní krajinou planoucí jako pochodeň.

Takhle daleko na severu stromy neumíraly, vražděné jedovatými dýmy Portlandu, Manchesteru a Bostonu; zářily všemi odstíny žluté a červené, třpytily se jasným purpurem. Richardsem zmítaly bolestné pocity melancholie. Byly to pocity, o kterých ještě před dvěma týdny neměl tušení, že je jich schopen. Za měsíc napadne sníh a všechno překryje.

Život končí na podzim.

Zdálo se, že vycítila jeho rozpoložení a mlčela. Jízda vyplnila ticho mezi nimi, kolébala je. V Yarmouthu přešli vodu, a pak nebylo nic než stromy, obytné přívěsy a ubohé, zchátralé barabizny oblepené kůlnami a venkovními záchody (přesto se vždy dala zpozorovat kabelová přípojka VÉVÉ, přišroubovaná pod zborcený, nenatřený okenní parapet či vedle dveří vyvrácených z pantů, mrkající a vrhající prasátka v paprscích slunce), dokud nevjeli do Freeportu.

Hned na okraji města byly zaparkovány tři hlídkové vozy, vobuchové tam pořádali něco jako silniční konferenci. Žena ztuhla jako kus dřeva, obličej bílý jako stěna, Richards se však cítil klidný.

Policajty minuli bez povšimnutí a pak se sesula.

„Kdyby sledovali provoz, vyjeli by po nás jako vzteklí,“ konstatoval Richards nenuceně. „To jste si rovnou mohla napsat na čelo zářivou fixkou V TOMTO VOZE JEDE BEN RICHARDS.“

„Proč mě nepustíte?“ vyhrkla a stejným dechem dodala: „Nemáte marku?“

Fetky zazobanců retky. Smíchy mu zabublalo v hrdle a zavrtěl hlavou.

„Vy se mi posmíváte?“ vyjela, jako když ji uštkne. „No jo, vy máte nervy, že jo, vy zbabělý vrahounku! Nejdřív mě vyděsíte skoro k smrti a teď pravděpodobně plánujete, že mě zamordujete, stejně jako ty ubohé chlapce v Bostonu –“

„Těch vašich ubohých chlapců byl celej veletucet,“ řekl Richards. „Připravenejch zabíjet. Je to jejich práce.“

„Zabíjíte za peníze. Jste schopný udělat za ně cokoli. Chcete rozvrátit zemi. Proč si nenajdete slušnou práci? Protože jste příliš líný! Na všechno slušné kašlete.“

„A vy jste slušná?“ zeptal se Richards.

„No ano!“ vybuchla. „Copak jste si právě proto nevybral mne? Protože jsem bezbranná a... a slušná? Abyste mě mohl zneužít, stáhnout mě dolů na svou úroveň, a pak se posmívat?“

„Jestliže jste tak slušná, jak je možné, že máte šest tisíc nových dolarů na takovejhle bourák, zatímco moje holčička umírá na chřipku?“

„Cože –“ zdála se zaskočená. Otevřela pusu, a pak ji hlasitě sklapla. „Vy jste nepřítel Systému,“ pokračovala. „Říkají to na VěVé. Viděla jsem některé z těch odporných věcí, které jste udělal.“

„A vy víte, co je odporné?“ zeptal se Richards, zatímco si zapaloval cigaretu z palubní desky. „Já vám to řeknu. Odporné je, když vás existenčně vyřídí za to, že nechcete dělat v General Atomics práci, ze které budete sterilní. Odporné je sedět doma a dívat se, jak vaše manželka vydělává peníze na jídlo vlastním tělem. Odporné je vědět, že Systém zabíjí každý rok miliony lidí exhalacemi, když může vyrábět nosní filtry, kus za šest babek.“

„Lžete,“ řekla. Její klouby na volantu zbělely.

„Až tohle skončí,“ pokračoval Richards, „můžete se vrátit do svého dvoupodlažního domečku, zapálit si fetku a náležitě se zbourat a rozplývat se nad tím, jak se vaše nové stříbrné serepetičky za sklem krásně třpytí. Ve vašem sousedství nikdo nemlátí křisy násadou od smetáku ani nesere u zadního vchodu do domu, protože záchod nefunguje. Viděl jsem pětileté děvčátko s rakovinou plic. Tak co je vlastně odporné? Co si –“

„Mlčte!“ zaječela na něj. „Mluvíte tak nechutně!“

„To souhlasí,“ odpověděl, zatímco sledoval kolem ubíhající krajinu. Zaplavila ho beznaděj jako ledová voda. S těmito krásnými, vybranými jedinci neexistovala společná základna pro komunikaci. Pohybovali se někde vysoko, kde byl řídký vzduch. Náhle ho popadlo zuřivé nutkání přinutit tu ženu zajet ke kraji, srazit ty její sluneční brýle do šterku, protáhnout ji špínou a blátem, přimět ji spolknout kámen, znásilnit ji, šlapat po ní, vyrazit jí zuby do vzduchu jako vyděšené klávesy, svléknout ji donaha a zeptat se jí, jestli už začíná vidět ten fantastickéj obraz, ten, který běží čtyřiaadvacet hodin denně na kanálu jedna, kde nikdy nehrajou národní hymnu před koncem vysílání.

„To souhlasí,“ zamumlal. „Mluvit nechutně, to bylo vždycky moje.“

...Zbývá 043 a ČAS BĚŽÍ...

Dostali se dál, než měl právo žádat, pomyslel si Richards. Dostali se až do pěkného města na pobřeží, nazvaného Camden, víc než sto mil od místa, kde stopl Amelii Williamsovou.

„Teď mě poslouchejte,“ řekl, když vjížděli do Augusty, hlavního města státu. „Tady je velký riziko, že nás vyčenicahají. Není v mém zájmu vás zabíjet. Jasný?“

„Ano,“ řekla. A pak s nezastřenou nenávisí dodala: „Potřebujete rukojmí.“

„Správně. Takže, když se na nás přilepí policajti, vy zastavíte. Okamžitě. Otevřete dveře a vykloníte se. Nic než vykloníte. Vaše prdýlka neopustí sedadlo. Rozuměla?“

„Ano.“

„A potom odříkáte: Benjamin Richards mě drží jako rukojmí. Když mu neumožníte volný průjezd, zabije mě.“

„A vy si myslíte, že tohle vyjde?“

„Mělo by,“ řekl posměšně. „V sázce je vaše prdel.“

Kousla se do rtu a mlčela.

„Myslím, že to vyjde. Během chvilky tam bude tucet nezávislých kameramanů, doufajících, že jim to něco hodí nebo dokonce, že získají přímo Zapruderovu cenu. S takovouhle publicitou budou muset hrát podle pravidel. Je mi líto, že neskončíme v krupobití kulek, aby vás pak mohli opěvovat jako poslední oběť Bena Richardse.“

„Proč vůbec říkáte takové věci,“ vybuchla.

Neodpověděl, pouze sklouzl co nejnižší, že mu koukalo jen temeno hlavy, a čekal, až se ve zpětném zrcátku objeví modré světlo.

V Augustě se však žádné modré světlo neobjevilo. Pokračovali v cestě další hodinu a půl, dostali se k oceánu, kde slunce, které již překročilo zenit, vrhalo jasné odlesky na hladině a hřbetech vln, míjeli pole, přejížděli mosty, nořili se do hustých jedlových porostů.

Bylo již po druhé hodině, když vyjeli ze zatáčky nepříliš vzdálené od hranice města Camden a spatřili silniční zátaras. Dva policajti kontrolovali farmáře ve starém pickupu a gestikulovali, aby s ním už odjel.

„Jedťe ještě dvě stě stop a pak zastavte,“ řekl Richards. „Udělejte to přesně, jak jsem vám řekl.“

Byla bledá, ale zdálo se, že se ovládá. Možná rezignovala. Rovnoměrně začala brzdit a vůz se měkce zastavil uprostřed silnice, padesát stop od zátarasu.

Policista se záznamníkem na ni velitelsky mával, aby pokračovala. Když se tak nestalo, pohlédl tázavě na svého kolegu. Třetí policajt, který seděl s nohama nahoře v jednom z hlídkových vozů, náhle hrábl po mikrofonu pod palubní deskou a začal do něj rychle něco říkat.

A je to tady, pomyslel si Richards. Bože můj, už je to tady.

...Zbývá 042 a ČAS BĚŽÍ...

Den byl velmi jasný (vytrvalý déšť v Hardingu se zdál být vzdálený tisíce světelných let) a všechno bylo velmi ostré a zřetelné. Obrysy policistů jako by byly obtažené černým uhlím. Právě si odepínali úzké řemínky, jistící pažbičky pistolí.

Paní Williamsová otevřela dveře a vyklonila se. „Nestřílejte, prosím,“ řekla a Richards si poprvé uvědomil, jak kultivovaný a sytý je její hlas. Klidně se mohla nacházet na společenském večírku, nebýt těch bílých kloubů a rychlého, jakoby ptačího pulzu na hrdle. Otevřenými dveřmi dovnitř pronikla svěží, povzbudivá vůně borovic a bojínku lučního.

„Vystupte z vozu s rukama nad hlavou,“ řekl vobuch se záznamníkem. Mluvil jako dobře naprogramovaný stroj. General Atomics, model 6925-A9, napadlo Richardse. Dopravní policista z Balíkova. Včetně šestnáctičládkových iridiových baterií. Pouze v bílém provedení. „Vy i váš spolucestující, madam. Vidíme ho.“

„Jmenuji se Amelia Williamsová,“ řekla velmi zřetelně. „Nemohu vystoupit, jak po mně žádáte. Benjamin Richards mě drží jako rukojmí. Jestliže mu neumožníte volný průjezd, říká, že mě zabije.“

Oba policajti se po sobě podívali. Vmžiku mezi nimi proběhlo něco téměř nepostřehnutelného. Richards, s nervy vyšponovanými až na hranici, kde jako by fungoval jeho sedmý smysl, to zachytil.

„Jed'te!“ zařval.

Zmateně se na něj podívala. „Vždyť oni ne-“

Záznamník zarachotil na silnici. Oba policajti zaujali téměř současně pozice klečících střelců, v pravé ruce pistoli, levá podepírala pravé zápěstí. Každý po jedné straně bílé čáry.

Listy záznamníku poletovaly bludně kolem.

Richards přišlápl svou poraněnou nohou pravou botu Amelie Williamsově, až se mu tvář zkrivila do tragické masky bolesti. Vůz se vyřítit vpřed.

V příštím okamžiku zasáhly karosérii dva duté údery, pod kterými se vůz zachvěl. Vzápětí explodovalo čelní sklo a zasypalo je oba drobnými úlomky. Vymrštila obě ruce, aby si chránila obličej, zatímco se Richards vrhl divoce k ní a strhl volant.

S téměř neznatelným smykem prolétli mezerou mezi vozy postavenými do V. Na okamžik zahlédl bláznivý obraz policajtů otáčejících se za nimi, aby znovu vystřelili, a pak už věnoval veškerou pozornost silnici.

Následovalo stoupání, a pak se ozval další dutý úder, to když střela prorazila otvor do kufru vozidla. Auto začalo kličkovat. Lehkými záškuby volantu Richards pohyby postupně vyrovnal. Matně si uvědomil, že Williamsová ječí.

„Řid'te!“ křikl na ni. „Sakra, řid'te! Tak dělejte! Dělejte!“

Ruce se jí reflexivně natáhly po volantu a uchopily ho. Pustil ho a úderem otevřené ruky jí srazil z očí sluneční brýle. Na okamžik jí zůstaly viset na jednom uchu, pak spadly.

„Zajed'te ke straně!“

„Oni na nás stříleli.“ Hlas jí začal stoupat. „Oni na nás stříleli. Oni na nás –“

„Sakra, zajed'te k tý straně!“

Ječení sirén za nimi sílilo.

Neobratně zajela ke straně a vůz se s otřesy zastavil v prudkém půlobratu, který poslal do vzduchu spršku šterku.

„Já jsem jim to řekla a oni nás chtěli zabít,“ řekla celá užaslá. „Chtěli nás zabít.“

On však už vyskočil a těžkopádně skákal zpět ve směru, kterým přijeli, v ruce revolver. Ztratil rovnováhu, těžce dopadl a sedřel si obě kolena.

Když se na obzoru objevil první hlídkový vůz, seděl Richards na krajnici, revolver pevně držel v úrovni ramene. Vůz snadno udržoval

osmdesátku a ještě zrychloval; za volantem pirát místních okresek, pod sebou sílu koní, v očích víze nekonečné slávy. Možná, že ho zahlédli, možná chtěli zastavit. Co na tom záleží. Tyhle vozy neměly neprůstřelné pneumatiky. Ten blíže k Richardsovi explodoval, jako by vezl dynamit. Vůz se odlepil od země jako nějaký prdelatý pták a v nekontrolovatelném letu přeletěl s hukotem krajnicí. Narazil do kmene obrovského jilmu. Dveře na straně řidiče se rozlétly, zatímco řidič vystřelil předním oknem jako torpédo a uletěl nějakých třicet yardů, než s praštěním přistál v houštině.

Druhý vůz se přiřítíl téměř stejnou rychlostí, a než Richards trefil pneumatiku, stálo ho to čtyři rány. Dvě kulky zvířily prach nedaleko místa, kde seděl. Vozu se zakouřilo zpod kol, dostal poloviční hodiny a ve smršti skla a kovových součástek se třikrát převrátil.

Richards se vyškřábal na nohy a všiml si, že mu zvolna tmavne košile přímo pod opaskem. Dorskákal zpět k vozu a vzápětí se vrhl k zemi, neboť explodoval druhý hlídkový vůz a kolem se přehnalo krupobití šrapnelů.

Vstal, ztěžka lapal po dechu a z úst mu unikaly podivné kňouravé zvuky. V boku mu začalo tepat v pomalém, bolestivém rytmu.

Mohla ujet, o nic takového se však nepokusila. Jen civěla jako přimrazená na hořící policejní auto na silnici. Když Richards nasedl, rychle se od něj odtáhla.

„Vy jste je zabil. Vy jste ty muže zabil.“

„Oni chtěli zabít mě. Vás taky. Jeďte. Rychle.“

„MĚ ZABÍT NECHTĚLI!“

„Jeďte, sakra!“

Jela.

Maska zámožné mladé paničky vracející se z nákupů byla na cimprcampr. Pod ní bylo něco jeskynního, něco se zkřivenými rty a vypoulenýma očima. Nejspíš to tam bylo celou dobu.

Jeli asi pět mil, až přijeli k obchodu a vzduchové čerpací stanici u silnice.

„Zajeďte tam,“ řekl Richards.

...Zbývá 041 a ČAS BĚŽÍ...

„Vystupte.“

„Ne.“

Vrazil jí revolver pod pravý prs a ona zakňourala. „To ne. Prosím.“

„Je mi líto, ale není čas, abyste si dál hrála na primadonu.

Vystupte.“

Vystoupila a on za ní.

„Dovolte, abych se o vás opřel.“

Vzal ji kolem ramen a revolverem ukázal na telefonní budku vedle zmrzlinového automatu. Šourali se k němu, groteskní dvoučlenný estrádní tým. Richards skákal na zdravé noze. Cítil se unavený. Před sebou viděl ty havarující vozy, tělo letící jako torpédo, exploze. Ty scény se odehrávaly pořád dokola, jako uzavřená smyčka filmu.

Majitel krámu, starší chlápek s bílými vlasy a vychrtlýma nohama ukrytýma za špinavou řeznickou zástěrou, vyšel ven a znepokojeně na ně civěl.

„Hej,“ řekl mírně. „Já vás tu nechci. Mám rodinu. Jeďte dál. Prosím vás. Nestojím o žádné problémy.“

„Běž dovnitř, taťko,“ řekl Richards a muž šel.

Richards vlezl do kabiny, zhluboka dýchal a nemotorně cpal mince do přístroje. Pistoli a sluchátko v jedné ruce, stiskl 0.

„Jaká jste centrála?“ oslovil spojovatelku.

„Rocklandská, pane.“

„Spojte mě s místní zpravodajskou pobočkou, prosím.“

„Můžete si ji vytočit sám, pane. Číslo je –“

„Vytočte to vy.“

„Přejete si, abych –“

„Tak už to, sakra, vytočte!“

„Ano, pane,“ řekla nevzrušeně. Následovalo cvakání a praskání. Krev na jeho košili ztmavla do temně rudého fleku. Odvrátil zrak. Dělal se mu z toho mdlo.

„Rocklandské zpravodajství,“ promluvil hlas v Richardsově uchu. „Pobočka VÉVÉ číslo 6943.“

„Tady je Ben Richards.“

Dlouho bylo ticho a pak se ozvalo: „Podívej, vole, mám rád vtipy jako každéj druhej, ale tohle je starej –“

„Sklapni. Maximálně během deseti minut se o tom přesvědčíte. Můžete ale hned, pokud máte rádio s policejním pásmem.“

„Já... vteřinku, ano?“ Na druhém konci se ozvalo bouchnutí upuštěného sluchátka a vzdálené kvílení. Ten, kdo ho opět zvedl, měl tvrdý, věčný hlas. „Tak kdepak jste, příteli? Rocklandem právě projela půlka policajtů z východního Mainu... nějakých sto deset.“

Richards natáhl krk, aby viděl na nápis nad obchodem. „Jmenuje se to tu Gillyho obchod & Vzduchová čerpací stanice na U.S. 1. Znáte to?“

„Jasně. Zrovna –“

„Tak mě poslouchej, ty hňupe. Nevolám, abych ti vyprávěl svůj životní příběh. Vemte sem nějaký fotografie. Rychle. A hodte to do éteru. Přerušete program. Nejnovější zprávy. Mám rukojmí. Jmenuje se Amelia Williamsová. Je z –“ Podíval se na ni.

„Falmouthu,“ řekla zničeně.

„Z Falmouthu. Chci bezpečnej průjezd, nebo ji zabiju.“

„Ježíši, už cítím Pulitzerovu cenu!“

„Omyl, to sis jen nasral do kalhot, nic víc,“ řekl Richards. Cítil se jako omámený. „Ať to všichni vědí. Chci, aby ty prasata v uniformách věděly, že každé ví, že nejsem sám. Tři z nich se nás snažili voddělat u zátarasu.“

„Co se jim stalo?“

„Je po nich.“

„Po všech třech? Proboha!“ Hlas se odtáhl od sluchátka a zdálky zařval: „Dicky, otevři celonárodní kabel!“

„Zabiju ji, jestli budou střílet,“ pokračoval Richards a současně se snažil vložit do hlasu opravdovost a vybavit si všechny gangsterky, které viděl na Tévě jako chlapec. „Jestli to děvče chtějí zachránit, nezbyvá jim, než mě nechat projet.“

„Kdy –“

Richards zavěsil a neohrabaně vyskákal z budky. „Pomozte mi.“

Objala ho kolem pasu a při pohledu na krvavý flek se zašklebila. „Vidíte, do čeho jste se dostal?“

„Ano.“

„To je šílenství. Zabijou vás.“

„Jedte na sever,“ mumlal. „Jedte prostě na sever.“

Lapaje po dechu se vsoukal do auta. Svět trval na věčném pohybu. V uších mu řinčela pronikavá atonální hudba. Rozjela se a odbočila na

silnici. Na své elegantní zelené halence s černými pruhy měla rozmazanou jeho krev. Starouš Gilly pootevřel o zlomeček dveře a vysunul prastarý polaroid. Zmáčkl spoušť, vytáhl snímek a čekal. Ve tváři se mu odrážela hrůza, vzrušení a radost.

V dálce bylo slyšet sílící zvuk sirén.

...Zbývá 040 a ČAS BĚŽÍ...

Ujeli pět mil, když lidé začínali vybíhat na trávníky před svými domy, aby se podívali, jak jedou kolem. Mnozí měli kamery a Richards si oddechl.

„U toho zátarasu stříleli na vzduchové uzávěry,“ řekla tiše. „Byla to chyba. Tak je to. Chyba.“

„Jestli ten blbec mířil na vzduchový uzávěr a přitom vystřelil přední okno, pak musel mít hledí na tý pistoli tři stopy vysoký.“

„Já říkám, že to byla chyba!“

Vjížděli do obytné čtvrti města, která, domníval se Richards, patřila Rocklandu. Letní sídla, prašné cesty sbíhající k chatám na pobřeží. Hotel Bríza. Soukromá cesta. Jen já a Patty. Nevstupovat. Hotel u Alžběty. Nevstupujte – budete zastřeleni! V sedmém nebi. 5000 voltů. Čurymuryfuk. Stěženo psy.

Zpoza stromů na ně čučely morbidní oči v dychtivých, rozšklebených tvářích. Rozbitým čelním sklem k nim doléhalo vřeštění přenosných VÉVÉ.

Nad vším se vznášela zvláštní bláznivá karnevalová atmosféra.

„Tyhle lidi,“ řekl Richards, „chtějí jenom vidět, jak teče krev. Čím víc, tím líp. Nejradši by byli, abysme to schytali oba. Věříte tomu?“

„Ne.“

„Pak před váma smekám.“

K okraji silnice se přihnál starší muž se stříbřitým, zřejmě vlastnoručně vyrobeným účesem a v proužkovaných kraťasech pod kolena. Přinesl si ohromný fotoaparát s teleobjektivem. Začal zběsile cvakat obrázek za obrázkem a přitom se všelijak předkláněl a natáčel. Nohy měl bílé jako rybí břicho. Náhle se Richards hlasitě rozřehtal, až sebou Amelia trhla.

„Čemu –“

„Nesundal si z objektivu krytku,“ říčel Richards. „Von si nesundal –“ přemohl ho nový záchvat smíchu.

Vyjeli na vrcholek mírného stoupání a začali sjíždět k samotnému Rocklandu. Krajnice byly přeplněné vozidly. Snad to kdysi bývala malebná pobřežní rybářská vesnička, plná hrdinů Winslowa Homera ve žlutých nepromokavých gumákách, kteří vyjížděli na moře v malých loďkách, aby políčili na prohnaného humra. Bylo-li tomu tak, patřilo to dávné minulosti. Minuli obrovské nákupní centrum rozkládající se po obou stranách silnice. Jednu hlavní ulici s putykami, bary a hernami s automaty. Na hlavní tah z úbočí shlížely úhledné domy střední vrstvy a od zatuchlého okraje vody vzhlížela rozrůstající se chudinská čtvrť. Moře na obzoru však zůstávalo beze změny. Třpytilo se modře, bylo plné tancujících zrcátek a obrazců slunečního světla pozdního odpoledne.

Začali sjíždět s kopce, když se před nimi objevila dvě policejní auta postavená napříč silnice. *Blik-blik* blikala modrá světla bláznivě, každé v jiném rytmu. Na levém břehu silnice byl zaparkovaný pancéřový vůz s krátkým, useknutým kanónem, který sledoval pohyb jejich vozu.

„Jste vyřízený,“ řekla tiše, téměř lítostivě. „To musím zemřít i já?“

„Zastavte padesát yardů od zátarasu a odříkejte svůj part,“ odpověděl Richards a svezl se dolů na sedadle. Ve tváři mu začal cukat nervózní tik.

Zastavila a otevřela dveře vozu, avšak nevyklonila se. Všude kolem panovalo mrtvé ticho. *A dav ovládlo mlčení*, pomyslel si Richards ironicky.

„Mám hrozný strach,“ řekla. „Prosím. Hrozně se bojím.“

„Oni vás nezastřelí,“ řekl. „Je tu příliš mnoho lidí. Nemůžou zabít rukojmí v přítomnosti svědků. Taková jsou pravidla hry.“

Na okamžik se na něj zahleděla a on náhle zatoužil, aby si spolu mohli zajít na kafe. Pozorně by jí naslouchal a přitom by si do svého šálku s horkou kávou rozmíchal pravou šlehačku – na její účet, samozřejmě. Pak by mohli probrat problémy sociální nespravedlnosti, proč a jak se vám v galoších shrnují ponožky a důležitost serióznosti.

„Jen do toho, paní Willamsová,“ řekl s tichým, nervózním posměchem. „Hledí na vás oči celého světa.“

Vyklonila se.

Třicet stop za nimi se zastavilo šest policejních vozů a další pancéřový vůz a zablokovaly jim únikovou cestu.

Jediná cesta odtud vede přímo do nebe, pomyslel si Richards.

...Zbývá 039 a ČAS BĚŽÍ...

„Jmenuji Amelia Williamsová. Benjamin Richards mě drží jako rukojmí. Jestliže nám neumožníte volný průjezd, říká, že mě zabije.“

Na okamžik zavládlo ticho, tak absolutní, že Richards zaslechl zakvilení sirény vzdálené jachty.

Pak zavřeštěl zesílený bezpohlavní hlas: „CHCEME MLUVIT S BENEM RICHARDSEM.“

„Ne,“ řekl Richards rychle.

„Říká, že ne.“

„VYSTUPTÉ Z VOZU, MADAM.“

„Vždyť mě zabije!“ vykřikla divoce. „Copak neposloucháte, co vám říkám? Už nás málem zabili tam vzadu! Říká, že je vám jedno, koho zabijete. Můj Bože, má tedy pravdu?“

Jakýsi chraplavý hlas v davu zařval: „Nechte ji projet!“

„VYSTUPTÉ Z VOZU, NEBO BUDEME STRÍLET.“

„Nechte ji projet! Nechte ji projet!“ začal dav skandovat jako dychtiví fanoušci při zápasu killballu.

„VYSTUPTÉ –“

Dav ten hlas přehlušil. Odněkud přilétl kámen. Čelní sklo policejního auta pokryla pavučina prasklin.

Náhle se ozvalo túrování motorů a oba hlídkové vozy začaly couvat a otevřely úzký průjezd. Dav vesele zajásal, pak ztichl a čekal na další dějství.

„VŠICHNI CIVILISTÉ OPUSTÍ PROSTOR,“ deklamoval megafon. „MŮŽE DOJÍT KE STŘELBĚ. VŠICHNI CIVILISTÉ OPUSTÍ PROSTOR, NEBO BUDOU OBŽALOVÁNI Z MAŘENÍ ÚŘEDNÍHO VÝKONU A NEZÁKONNÉHO SROCOVÁNÍ. TREST ZA MAŘENÍ ÚŘEDNÍHO VÝKONU A NEZÁKONNÉ SROCOVÁNÍ JE DESET LET VĚZENÍ NEBO POKUTA DESET TISÍC DOLARŮ NEBO OBOJÍ. VYKLIĎTE PROSTOR. VYKLIĎTE PROSTOR.“

„Tovížejo, aby nikdo neviděl, jak to děvče zastřelíte!“ zaječel hysterický hlas. „Do hajzlu s fízlama!“

Dav se nepohnul. S pronikavým zakvičením se přihnul žlutočerný přenosový vůz VÉVÉ. Vyskočili dva muži a začali chystat kameru. Přiběhli k nim dva vobuchové a následovala krátká divoká tahanice o kameru. Potom se jí jeden vobuch zmocnil, popadl ji za trojnožku stativu a třískl s ní o silnici. Jeden z redaktorů chtěl po vobuchovi, co to udělal, skočit a byl sražen obuškem.

Z davu se vyřítíl malý chlapec a mrštil kámen policajtovi rovnou do týla. Vobuch se sesul a na silnici se objevily krvavé skvrny. Na chlapce se sesypalo půl tuctu dalších a odnesli ho pryč. Mezi nastrojenými občany města a odrbanými obyvateli slumů kupodivu propukly krátké a zuřivé pěstní šarvátky. Jakási žena v potrhaných a vybledlých domácích šatech se náhle vrhla na kyprou matronu a začala ji rvát za vlasy. Žuchly na silnici a s vřískáním a kopáním se kutálely po makadamu.

„Můj Bože,“ hlesla Amelia znechuceně.

„Co se děje?“ zeptal se Richards. Neodvažoval se pohlédnout výš než k hodinám na palubní desce.

„Rvačky. Policie mlátí lidi. Někdo rozbil redaktorům kameru.“

„VZDEJTE SE, RICHARDSI. VYSTUPTE Z VOZU.“

„Jeďte,“ řekl Richards tiše.

Vůz se trhaně rozjel. „Budou střílet na vzduchové uzávěry,“ řekla. „Pak počkají, až budete muset vystoupit.“

„Nebudou,“ řekl Richards.

„Proč?“

„Na to jsou moc blbí.“

Nestříleli.

Pomalou projeli kolem rozestavěných policejních vozidel a vyvalených diváků. Ti se podvědomě rozdělili do dvou oddělených skupin. Na jedné straně silnice byli občané středních a vyšších vrstev, dámy s účesy ze salonů krásy, muži v hedvábných košilích a mokasínech. Chlápci v kombinézách se jmény podniků na zádech a vlastními jmény zlatě vyšitými na náprsních kapsičkách. Ženy typu Amelie Williamsové, oblečené na nákupy. Jejich tváře se všemožně lišily, jednu věc však měly společnou: vypadaly podivně nedokončeně, jako obrázky s dírami pro oči nebo skládačky s chybějícím dílem. Je to nepřítomnost beznaděje, napadlo Richardse. V těchhle panděrech vlci

neskučí. Tyhle mozky nejsou plné degenerovaných šílených snů či bláznivých nadějí.

Tihle lidé byli na pravé straně silnice, na straně s veřejnou jachtařskou a společenskou klubovnou, kolem kterých zrovna šli.

Na druhé straně, levé, byli chudáci. Červené nosy s popraskanými žilkami. Plochá, zplihlá ňadra. Mastné provázky vlasů. Bílé onuce. Opary. Uhry. Nicneřikající, ochablá ústa, znak idiotství.

Na téhle straně byla policie zastoupena hustěji a celou dobu přicházeli další vobuchové. I přestože se tu Richards objevil z ničeho nic, rychlost a mohutnost jejich zákroku ho nepřekvapila. Dokonce i tady, v místě, kde lišky dávají dobrou noc, byly obušky a pistole stále po ruce. U boudy byli drženi hladoví psi. Nuzáci vnikali do letních sídel na podzim a v zimě opuštěných. Tlupy mladistvých nuzáků se vloupávaly do samoobsluh. O nuzácích se vědělo, že mýdlem píšou oplzlosti plné hrubek na okna obchodů. Nuzáky vždycky svrběly dlaně a pohled na Naugahyde a chrom a obleky za dvě stě dolarů a vypasená panděra, jak známo, plnil ústa nuzáků zlobou a hořkostí. I nuzáci musí mít svého Jacka Johnsona, svého Muhammada Aliho, svého Clyda Barrowa. Stáli a dívali se.

Zde napravo, vážení přátelé, máme letňáky, honilo se Richardsovi hlavou. Tlusté a rozbředlé, ale s těžkou výzbrojí. Nalevo – ne těžší než nějakých sto třicet liber, zato bojechtivý, mrzké oko poulicí soupeř – máme hladové bělouše. Jejich politikou je hladovění; pro libru salámu by okradli samotného Krista. Do Horní Dolní přichází polarizace. Sledujte však tyto dva soutěžící. Nenacházejí se v ringu; mají tendenci bojovat v křeslech za deset dolarů. Dokážeme najít obětního beránka, dost dobrého pro oba?

Pomalů, rychlostí třiceti mil, mezi nimi Richards projel.

...Zbývá 038 a ČAS BĚŽÍ...

Uběhla hodina. Byly čtyři odpoledne. Na silnici se vplížily stíny.

Richards, sesutý na sedadle pod úrovní palubní desky, nenásilně proplouval stavy vědomí a bezvědomí. Netaktně si vytáhl košili z kalhot, aby se podíval na nové zranění. Střela mu v boku prorazila hluboký a ošklivý průchod, který silně krvácel. Pak se krev srazila,

velice neochotně. Vždycky, když se musel rychle pohnout, rána se otevřela a znovu silně krvácela. Bylo to jedno. Stejně ho smetou. Tváří v tvář této velevýzbroji byl jeho plán pouhým žertíkem. Bude se ho však držet dál, vyplňovat jednotlivé mezery, dokud nedojde k „nehodě“ a z jejich vozu zbudou zohýbané šrouby a cáry plechu („...ošklivá nehoda... policista byl suspendován, dokud neproběhne podrobné vyšetřování... nesmírná lítost nad ztrátou nevinného života...“ – tohle všechno pohřbeno v posledním denním zpravodajství mezi burzovními zprávami a nejčerstvějším papežovým prohlášením), byl to však jen záblesk v mysli. Stále více si dělal starosti s Amelií Williamsovou, jejíž velkou chybou bylo, že si na nákupy vybrala právě středeční dopoledne.

„Támhle jsou tanky,“ řekla náhle. Její hlas byl slabý, vyděšený, hysterický. „Dokážete si to představit? Dokážete si to –“ rozplakala se.

Richards čekal. Nakonec se zeptal: „Co je to za město?“

„W-W-Winterport tam bylo n-napsáno. Ach bože, já už nemůžu! Já nedokážu čekat, až to udělají! Prostě nedokážu!“

„Tak dobrá,“ řekl.

Pomalou zámrkala a nekonečně malým pohybem zavrtěla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit. „Cože?“

„Zastavte a vystupte.“

„Ale oni vás z-“

„Ano. Ale nepoteče krev. Neuvidíte žádnou krev. Mají s sebou dostatečně účinný střelivo, abych se vypořádal i s autem.“

„Lžete. Zabijete mě.“

Zbraň se mu pohupovala mezi koleny. Pustil ji na podlahu. Neškodně žuchla na gumovou rohožku.

„Já si potřebuju prásknout,“ řekla bezmyšlenkovitě. „Ach Bože, potřebuju z toho pryč. To jste si nemohl počkat na další auto? Ach Bože! Bože můj!“

Richards se začal smát. Smál se mělkým, hvízdavým smíchem, jehož záchvěvy mu drásaly bok. Zavřel oči a nepřestával se smát, až se mu zpod víček začaly řinout slzy.

„S tím rozbitým sklem tu je zima,“ řekla nesouvisle. „Pusťte topení.“

Její obličej byl bledou skvrnou na pozadí stínů pozdního odpoledne.

...Zbývá 037 a ČAS BĚŽÍ...

„Jsme v Derry,“ řekla.

Ulice se černaly lidmi. Nakláněli se přes okraje střech, seděli na verandách a balkonech, ze kterých odstranili zahradní nábytek. Ze zamaštěných jídelních přepravek pojídali sendviče a pečená kuřata.

„Jsou tu letištní ukazatele?“

„Ano, jedu podle nich. Stejně před náma jenom zavřou bránu.“

„A já zas jenom pohrozím, že vás zabiju, udělají-li to.“

„To jako chcete unést letadlo?“

„Chci se o to pokusit.“

„To nedokážete.“

„V tom jsem s vámi zajedno.“

Zahnuli doprava, pak doleva. Megafony monotónně vyzývaly dav, aby ustoupil a rozešel se.

„Je to opravdu vaše manželka? Ta žena, co ji ukazují?“

„Ano. Jmenuje se Sheila. Naší holčičce, Cathy, je rok a půl. Měla chřipku. Teď už je jí snad líp. To je důvod, proč jsem tady.“

Nad nimi zahučela helikoptéra a chraplavě zesílený hlas vyzýval Richardse, aby ženu propustil. Vrhala na silnici před nimi obrovský, pavoukovci podobný stín. Když se vzdálila a oni mohli opět hovořit, řekla: „Vaše žena vypadá tak trochu jako vandračka. Mohla by o sebe lépe pečovat.“

„Trochu si s tou fotkou pohráli,“ řekl Richards bezbarvě.

„To že by udělali?“

„To by tedy udělali.“

„Letiště. Přijíždíme k němu.“

„Je brána zavřená?“

„Nevidím... počkejte... otevřená, ale zablokovaná. Tankem. Míří na nás.“

„Jedte a zastavte třicet stop od něj.“

Vůz se pomalu plazil po čtyřproudové příjezdové cestě mezi zaparkovanými policejními vozy, mezi nepolevujícím křikem a vřením davu. Nad nimi se vynořil nápis LETIŠTĚ VOIGT. Zahlédla elektrickou bariéru táhnoucí se přes bažinatou, bezcennou půdu po obou stranách silnice. Přímo před nimi byla na dopravním ostrůvku kombinace informační budky a odbavovacího stanoviště. Za ní byla

hlavní brána, zablokovaná tankem A-62 schopným vystřelit granáty o síle čtvrt megatuny. Dál pak změť cest a stojánek směřujících ke komplexu terminálů tryskových linek, který bránil výhledu na startovací dráhy. A nad tím vším čněla ohromná kontrolní věž jako Mart'an z knihy H.G.Wellse, v jejíchž polarizovaných oknech se odrážela záře klesajícího slunce a měnila je v požár. Jak zaměstnanci tak i cestující se shlukli dole na nejbližší stojánce, kde je policie držela v bezpečné vzdálenosti. Do uší jim dolehl pulzující, pronikavý jekot a Amelia zahlédla, jak se z jedné ranveje za hlavní budovou zdvihá v přímočarém strmém stoupání ocelově šedý Lockheed/G-A Superbird.

„RICHARDSI!“

Trhla sebou a vrhla na něj poděšený pohled. Mávl nenuceně rukou. To je v pořádku, mamčo. Vždyť já už umírám.

„DOVNITŘ NEBUDETE VPUŠTĚN,“ upozorňoval ho mohutný, zesílený hlas. „PROPUŠŤTE TU ŽENU A VYSTUPTĚ.“

„Co teď?“ zeptala se. „Je to jen zdržovačka. Oni prostě čekají, dokud –“

„Tak je trochu postrčíme,“ řekl Richards. „Budou blufovat dál. Vykloňte se. Řekněte jim, že jsem zraněný a napůl šílený. Řekněte jim, že se chci vzdát letištní policii.“

„Že se chcete co?“

„Letištní policie nepodléhá státu ani federaci. Ta je mezinárodní už od dohody Spojených národů z roku 1995. Říkalo se něco, jako že když se vzdáte jim, budete amnestována. Něco jako volné parkování v Monopolech. Nic než kecy, samozřejmě. Předají vás lovcům a lovci vás vyvlečou zadním vchodem.“

Trhla sebou.

„Třeba si ale budou myslet, že tomu věřím. Nebo že jsem zblblnul a přesvědčil o tom sám sebe. Tak jděte na to, povězte jim to.“

Vyklonila se a Richards strnul. Pokud má dojít k „nešťastné náhodě“, která odstraní Amelii ze hry, stane se to pravděpodobně teď. Hlavu a horní část těla právě vystavila tisícovce hlavní. Jediné zmáčknutí jedině spouště a celá fraška rázem skončí.

„Ben Richards se chce vzdát letištní policii!“ vykřikla. „Je na dvou místech postřelený!“ Vrhla přes rameno vyděšený pohled a hlas se jí zlomil. V náhlém tichu vzdalujícího se tryskáče byl její hlas pronikavý

a jasný. „Chvílema je úplně vyšinitý a já mám takový strach, bože můj... prosím... prosím... PROSÍM!“

Kamery to všechno braly a předávaly dál a v několika minutách to oběhne celou Severní Ameriku včetně půlky světa. To bylo dobře. To bylo fajn. Richards cítil, že mu opět napětím tuhnou končetiny a poznal, že znovu začíná doufat.

Na okamžik zavládlo ticho; za odbavovací budkou probíhala porada.

„Bezvadný,“ řekl Richards tiše.

Vrhla na něj pohled. „Myslíte si, že je obtížné vypadat vystrašeně? Nejedeme v tom společně, myslíte si, co chcete. Chci jen, abyste zmizel.“

Vůbec poprvé si Richards všiml, jak perfektně se její ňadra vyjímají pod zakrvácenou zelenočernou blůzkou. Jak dokonalá a jak prvotřídní.

Náhle se ozvalo zaburácení, až leknutím zaječela.

„To je ten tank,“ řekl. „To je v pohodě. To je jen ten tank.“

„Dal se do pohybu,“ řekla. „Rozhodli se, že nás pustí.“

„RICHARDSI! POJEDETE NA STOJÁNKU ČÍSLO ŠESTNÁCT. LETIŠTNÍ POLICIE VÁS VEZME DO VAZBY!“

„V pořádku,“ zašeptal. „Jeďte. Až budete půl míle za branou, zastavte.“

„Kvůli vám mě zabijou,“ konstatovala se zoufalstvím v hlase. „Jediné, co potřebuju, je jít na toaletu a oni mě kvůli vám zabijou.“

Vůz se zvedl čtyři palce nad vozovku a s tichým hučením se rozjel. Při průjezdu branou se Richards skrčil v očekávání možného útoku, žádný se však nekonal. Hladký povrch se stácel k hlavním budovám. Uklidňovalo ho to. Nápis se šipkou je informoval, že tato cesta vede ke stojánkům 16 – 20.

Policie tam stála a klečela za žlutými barikádami.

Richards si byl vědom, že při sebemenším podezřelém pohybu rozstřílí vůz na kusy.

„Teď zastavte,“ řekl a ona poslechla.

Reakce byla okamžitá. „RICHARDSI! OKAMŽITĚ POKRAČUJTE DO PROSTORU 16!“

„Řekněte jim, že chci megafon,“ promluvil tiše Richards. „Nechají ho dvacet yardů před námi. Chci jim něco říct.“

Zavolala vzkaz a pak čekali. O chvílku později přiklusal na cestu muž v modré uniformě a položil tam elektrický megafon. Na okamžik zůstal stát, aby vychutnal skutečnost, že ho pozoruje pět set milionů lidí, pak se opět stáhl do anonymity za barikádou.

„Tak jed'te,“ poručil jí.

Pomalou se sunuli k megafonu, a když se ocitl v úrovni dveří na straně řidiče, otevřela dveře a vtáhla ho dovnitř.

Byl červenobílý. Na straně byla přes symbol blesku vyražena písmena G a A.

„V pořádku,“ řekl. „Jak daleko jsme od hlavní budovy?“

Přimhouřila oči. „Čtvrt míle, řekla bych.“

„A jak daleko jsme od stojánky číslo 16?“

„O polovinu blíž.“

„Fajn. To je dobře. To jo.“ Uvědomil si, že se nutí kousat se do rtů a snažil se přestat. Třeštila mu hlava, celé tělo ho bolelo od záplavy adrenalinu. „Jed'te dál až k vjezdu do prostoru 16 a tam zastavte.“

„A co pak?“

Na tváři se mu objevil napjatý, sklíčený úsměv.

„To,“ řekl, „bude místo posledního pobytu Bena Richardse.“

...Zbývá 036 a ČAS BĚŽÍ...

Když zastavila ve vjezdu do prostoru číslo 16, následovala rychlá a okamžitá reakce. „POKRAČUJTE V JÍZDĚ,“ poháněl je megafon. „LETIŠTNÍ POLICIE JE UVNITŘ, JAK BYLO UPŘESNĚNO.“

Poprvé zvedl Richards vlastní megafon. „DESET MINUT,“ řekl „MUSÍM PŘEMÝŠLET.“

Opět zavládlo ticho.

„Copak si neuvědomujete, že je sám tlačíte k tomu, aby to udělali?“ zeptala se ho chladným, ovládaným hlasem.

Uchechl se zvláštním přiškrceným smíchem, který zazněl, jako když z čajové konvice unikne pod tlakem pára. „Vědí, že se chystám vzít jim roha. Ale nevědí jak.“

„To nedokážete,“ řekla. „Copak to nevidíte?“

„Třeba dokážu,“ odpověděl.

...Zbývá 035 a ČAS BĚŽÍ...

„Teď mě poslouchejte:

Když tyhle hry poprvé začaly, lidi říkali, že to je nejúžasnější zábava na světě, protože něco takového nikdy nebylo. To ovšem není pravda. Řím měl gladiátory, a ti dělali totéž. A je tu ještě jedna hra. Poker. V pokeru je nejvyšší hra piková královská postupka. A nejhorší je stud poker s pěti kartama. Čtyři karty na stole, pátá v díře. Za nikláky a desetáky si to může zahrát každý. Vidět soupeřovu pátou kartu vás přijde asi tak na půldolar. Když ale začnete přísazovat, pátá karta se zdá být čím dál větší. Po tuctu kol, kdy postupně přísazujete, kdy na stole leží vaše životní úspory, auto a dům, je ta pátá karta vyšší než Mount Everest. Běžec je něco podobného. Ovšem s tím, že já nemám mít žádný peníze na přísazování. Oni mají lidi, střelivo a čas. Hraje se s jejich kartama, s jejich hracíma známkama a v jejich kasinu. Když mě nachytají, předpokládá se, že to zabalím. Třeba jsem si ale drobet namíchal karty. Zavolal jsem totiž zpravodajství v Rocklandu. Zpravodajství je moje piková desítka. Museli mě nechat projet, protože se každý díval. Po tom prvním silničním zátarasu už nedostali další příležitost k elegantní likvidaci. Je to švanda, jistě, protože je to právě VÉVÉ, co Systému umožňuje vliv, který má. Vidíte-li to na VÉVÉ, musí to být pravda. Takže, jestliže celá země uvidí, jak policie zavraždí moje rukojmí – zámožnou ženu ze střední vrstvy – budou tomu muset věřit. Nemůžou to risknout; celý Systém se teď lopotí s příliš velkým tlakem nedůvěry. Švanda, co? Dále tu jsou lidi, ke kterým sám patřím. Na silnici už došlo k nepokojům. Jestli policajti a lovci proti nám použijou zbraně, může dojít k něčemu moc ošklivému. Jeden člověk mi řekl, abych se držel vlastních lidí. Je na tom víc pravdy, než si myslel. Jeden z důvodů, proč se mnou jednájí v rukavičkách, je to, že je tu můj lid.

Můj lid je pikovej kluk.

Královna, dáma ve hře, jste vy.

Já jsem král; černá postava s mečem.

To jsou moje karty. Média, možnost vážných potíží, vy, já. Dohromady nic neznamenají. Obyčejná dvojka je vezme. Bez pikového esa nic než smetí. S esem jsou neporazitelný.“

Náhle sáhl po její kabelce. Byla to imitace krokodýlí kůže s drobným, stříbrným řetízkiem. Nacpal si ji do kapsy pláště, kde mu udělala výraznou bouli.

„Nemám eso,“ řekl tiše. „Kdybych myslel trochu víc dopředu, mohl jsem ho mít. Co ale mám, je pátá karta – ta, kterou nevidí. Takže budu blufovat.“

„Nemáte žádnou šanci,“ konstatovala dutým hlasem. „Co zmůžete s mou kabelkou? Zastřelíte je rtěnkou?“

„Myslím, že hrajou falešně už tak dlouho, že to zabalí. Myslím, že jsou podělaný odshora dolů.“

„RICHARDSI! DESET MINUT UBĚHLO!“

Richards přiložil k ústům megafon.

...Zbývá 034 a ČAS BĚŽÍ...

„POZORNĚ MĚ POSLOUCHEJTE!“ zaduněl jeho hlas a převalil se přes rovnou plochu letiště. Policie napjatě vyčkávala. Dav nervózně přešlapoval.

„V KAPSE PLÁŠTĚ MÁM DVANÁCT LIBER DYNACOROVÉ VYSOCE ÚČINNÉ PLASTICKÉ VÝBUŠNINY – DRUH NAZÝVANÝ ČERNÝ IRČAN. DVANÁCT LIBER STAČÍ VYMAZAT VŠECHNO A VŠECHNY V OKRUHU ČTVRT MÍLE A PRAVDĚPODOBNĚ I VYHODIT DO VZDUCHU LETIŠTNÍ ZÁSOBNÍKY S PALIVEM. NEBUDETE-LI SE DRŽET MÝCH INSTRUKCÍ DO POSLEDNÍHO DETAILU, SEJDEME SE V PEKLE. DO VÝBUŠNINY JE VSAZEN KROUŽEK ROZNĚTKY FIRMY GENERAL ATOMICS. SPOUŠTĚČ JE NAPŮL VYTAŽENÝ. JEDINÝ POHYB, A MŮŽETE SI VRAZIT HLAVY MEZI NOHY A DÁT SVÝ PRDELI SBOHEM.“

Z davu zaznělo ječení a po něm následoval pohyb připomínající vzdmutou vlnu. Policie u bariér náhle zjistila, že nemá, koho by tlačila zpět. Muži i ženy prchali po cestách i přes travnaté plochy, v proudech se hrnuli branami ven, šplhali po protismršťové bariéře kolem letiště. Tváře měli zachvácené a zaslepené panikou.

Policie neklidně přešlapovala. Na žádné tváři nezahlédla Amelia Williamsová náznak pochyb.

„RICHARDSI?“ zaburácel mocný hlas. „TO JE LEŽ. VYSTUPTTE.“

„TAKY ŽE VYSTOUPÍM,“ zaburácel v odpověď. „ALE JEŠTĚ PŘEDTÍM VÁM ŘEKNU, JAKÉ JSOU MOJE POŽADAVKY. CHCI PLNĚ NATANKOVANÉ LETADLO PŘIPRAVENÉ ODSTARTOVAT S NEJNUTNĚJŠÍ POSÁDKOU. TÍM LETADLEM BUDE LOCKHEED/GA NEBO DELTA SUPERSONIC. MUSÍ MÍT MINIMÁLNÍ DOLET DVA TISÍCE MIL. BUDE PŘIPRAVENÉ DO DEVADESÁTI MINUT.“

Kamery točily a ujížděly jako zběsilé. Blesk stíhal blesk. I tisk vypadal stíněně. Ovšem, samozřejmě, byl zde psychologický tlak těch pěti set milionů diváků, které bylo třeba vzít v úvahu. Ti byli skuteční. Celá věc byla skutečná. A Richardsových dvanáct liber Černýho Irčana možná byl jen výtvar jeho obdivuhodné, zločinecké mentality.

„RICHARDSI?“ Zpoza shluku vozů bez firemního označení, padesát yardů za stojánkou číslo 16, vyšel muž oblečený jen v kalhotách a bílé košili s rukávy vyhrnutými k loktům, bez ohledu na podzimní chlad. V ruce držel megafon ještě větší, než měl Richards. Na tu vzdálenost Amelia jenom poznala, že má malé brýle; blýskaly se v zapadajícím slunci.

„JSEM EVAN McCONE.“

Znal to jméno, jistě. Šlo o to, vyvolat v něm strach. A nebyl ani překvapený, když zjistil, že v něm skutečně strach vyvolalo. Evan McCone byl šéf lovců. *Přímý potomek J. Edgara Hoovera a Heinricha Himmlera*, napadlo ho. Zosobněná živá ocel uvnitř katodové rukavičky Systému. Bubák. Jméno, kterým se straší malé děti. Jendo, jestli si nepřestaneš hrát s těma sirkama, pustím na tebe z kumbálu Evana McConea.

Jen tak letmo se mu v paměti vybavil hlas ze sna. *Jsi to ty, bráško?*

„VÍME, ŽE LŽETE, RICHARDSI. ČLOVĚK BEZ FUNKČNÍHO ZAŘAZENÍ V G-A NEMÁ ŽÁDNOU MOŽNOST OPATŘIT SI DYNACOR. NECHTE TU ŽENU JÍT A VYSTUPTTE. NECHCEME BÝT NUCENI ZABÍT I JI.“

Amelia slabě a zoufale popotáhla.

Richards zahřměl:

„TO SE MOŽNÁ TRADUJE NA KOKTEILOVÝCH MEJDANECH, ZMETKU. NA ULICI MŮŽEŠ KOUPIIT DYNACOR

NA KAŽDÝM DRUHÝM ROHU, POKUD PLATÍŠ V HOTOVOSTI. A TO JÁ ZASE PLATÍM. PENĚZMA FEDERACE HER. ZBÝVÁ OSMDESÁT ŠEST MINUT.“

„Z TOHO NIC NEBUDE.“

„McCONE?“

„POSLOUCHÁM.“

„PROPOUŠTÍM TU ŽENU. TA IRČANA VIDĚLA.“ Amelia něj zírала zkoprnělá hrůzou. „A MEZITÍM BYSTE TO MĚLI ROZJET. OSMDESÁT PĚT MINUT. NEBLUFUJU, TY SRÁČI. JEDINÝ VÝSTŘEL A VŠICHNI LETÍME NA MĚSÍC.“

„Ne,“ zašeptala a její obličej byla jedna velká, nevěřičně otevřená ústa. „Přece nemůžete věřit, že kvůli vám budu lhát.“

„Když nebudete, jsem mrtvej. Jsem sice zraněnej a vyřízenej a jen tak tak při vědomí, abych věděl, co říkám, vím ale, že tohle je nejlepší způsob. Ať tak nebo tak. A teď poslouchejte: dynacor je bílý a pevný, na dotyk lehce mastný. Vypadá –“

„Ne, ne! Ne!“ Rychle si připlácla dlaně na uši.

„Vypadá jako mýdlo Slonovina. Velice hutný, tuhý. A teď vám popíšu kroužek roznětky. Vypadá –“

Rozplakala se. „Nemůžu, copak to nechápete? Jako občanka této země mám svou povinnost. Své svědomí. Mám své –“

„Jo, a mohli by zjistit, že jste lhala,“ dodal suše. „Jenže to oni nezjistí. A když mě podpoříte, zkolabujou. A já odletím jako velký, prdelatý pták.“

„Já nemůžu!“

„RICHARDSI! NECHTE TU ŽENU JÍT!“

„Kroužek roznětky je zlatý,“ pokračoval. „Má v průměru asi dva palce^{*4}. Vypadá jako kroužek na klíče. Na něj je napojená tenká tyčka, vypadá jako mikrotužka, a k ní je připevněný spouštěč. Ten vypadá jako guma na tý tužce.“

Kývala se vpřed a vzad a tiše sténala. Rukama si svírala tváře a hnětla je, jako kdyby to bylo těsto.

„Řekl jsem jim, že spouštěč je napůl vytažený. To znamená, že těsně nad povrchem hmoty je vidět jeden malý zoubek. Jasný?“

Žádná odpověď; nařikala, úpěla a nepřestávala se kývat.

⁴5 cm

„Vy to jistě zvládnete,“ řekl tiše. „Jste bystré děvče, nemám pravdu?“

„Já nebudu lhát,“ řekla.

„Zeptají-li se vás na něco jiného, vůbec nic nevíte. Nic jste neviděla. Byla jste příliš vyděšená. Až na jednu věc: ten kroužek jsem držel v ruce už od toho prvního zátarasu. Nevěděla jste, co to je, ale měl jsem to pořád v ruce.“

„Lepší bude, když mě hned zabijete.“

„Jděte na to,“ řekl. „Vystupte.“

Zírala na něj a křečovitě se třásla, ústa se jí naprázdno pohybovala, oči jako temné důlky. Ta půvabná, sebejistá žena v panoramatických slunečních brýlích zmizela. Richardse napadlo, jestli se ještě vůbec někdy objeví. Nevěřil tomu. Ne úplně.

„Tak běžte,“ řekl. „Běžte. Běžte.“

„Já – já – Ach, Bože –“

Vrhla se ke dveřím a napůl vyskočila, napůl vypadla. Okamžitě byla na nohou a utíkala. Vlasy za ní vlály a zdála se velice krásná, téměř jako bohyně. Utíkala do lhostejné exploze milionů blesků.

Zaleskly se karabiny, jen vystřelit, a pak poklesly, když ji pohltil dav. Richards to riskl a jukl jedním okem bočním oknem na straně řidiče, nic však neviděl.

Svezl se zpět, mrkl na hodinky a čekal na smrt.

...Zbývá 033 a ČAS BĚŽÍ...

Červená ručička na jeho hodinkách oběhla dvakrát dokola.

A ještě dvakrát a ještě.

„RICHARDSI!“

Zvedl ke rtům megafon.

„SEDMDESÁT DEVĚT MINUT, McCONE.“

Hraj to až do konce. Jediným způsobem, jakým se to hrát dá. Až do okamžiku, kdy McCone dá rozkaz střílet. Bude to rychlý. A vůbec, vždyť na tom prd sejde.

Po dlouhé a nevraživé, téměř nekonečné pauze opět hlas: „POTŘEBUJEME VÍC ČASU. ALESPŇ TŘÍ HODINY. NA

TOMHLE LETIŠTI TEĎ NENÍ ŽÁDNÝ L/G-A ANI DELTA. BUDE SE MUSET PŘIVOLAT.“

Dokázala to. Ó, svatá dobroto. Ta žena nahlédla do propasti, a pak přes ni přešla. Dole žádná síť. Žádná cesta zpět. Úžasné.

Samozřejmě, že jí nevěří. Mají to v popisu práce; nikomu nic nevěřit. Právě teď ji ženou do jednoho ze soukromých pokojů v některém z terminálů, kde čeká půl tuctu McConeových speciálně vybraných vyšetřovatelů. A až tam dorazí, začne celá ta litanie. Samozřejmě, že jste rozrušená, paní Williamsová, ale jen tak pro přesnost... vadilo by vám, kdybyste nám ještě jednou řekla... tady nás máte jedna drobnost... jste si jistá, že to nebylo právě opačně... a jak můžete vědět... proč... a co řekl potom...

Takže tím jediným správným krokem teď je získat čas. Odbývat Richardse jednou výmluvou za druhou. Máme problémy s pohonnými látkama, potřebujeme víc času. Na letišti není momentálně žádná posádka, potřebujeme víc času. Nad ranvejí nula sedm je létající talíř, potřebujeme víc času. A taky jsme ji ještě nezlomili. Ještě jsme ji tak úplně nepřinutili přiznat, že vaši vysoce účinnou výbušninu tvoří aligátoří kabelka, nacpaná směsicí osvěžujících ubrousků, drobných, kosmetiky a kreditních karet. Potřebujeme víc času.

Ještě to nemůžeme risknout a zabít vás. Potřebujeme víc času.

„RICHARDSI?“

„POSLOUCHEJTE MĚ,“ přerušil je vlastním megafonem. „MÁTE SEDMDESÁT PĚT MINUT. PAK TO VŠECHNO VYLETÍ.“

Žádná odpověď.

I přes hrozbu Armageddonu se čumilové začínali plížit zpět. Jejich oči byly rozšířené, vlhké a sexuálně hladové. Bylo zrekvírováno několik přenosných světlometů a soustředěno na jeho malý vůz, aby ho zaplavilo nekonečnou září a zdůraznilo rozbité čelní sklo.

Richards se pokusil představit si tu místnůstku, kde ji drží a pitvají její pravdomluvnost, ale nešlo to. Tisk bude samozřejmě vyloučen. McConeovi muži se jí snaží zastrašit nemožným a nepochybně se jim to daří. Avšak jak daleko se odváží jít v případě ženy, která nepatří do společnosti nuzáků z ghetta, kde lidé nemají tváře? Drogy. Richards věděl, že existují drogy, které McCone může mít k dispozici okamžitě, drogy, které přinutí Indiána z kmene Yaqui vybrebentit celý svůj životní

příběh jako dítě v mamčině náručí. Drogy, po kterých kněz vychrlí zповědi kajčníků jako stenografův diktafon.

A co takhle troška násilí? Modifikované elektrické obušky, které se tak osvědčily při nepokojích v Seattlu v roce 2005? Nebo jen nepřetržité bombardování otázkami?

Ty představy k ničemu nevedly, nedokázal je však zahnat nebo se od nich oprostít. Za terminály bylo slyšet nezaměnitelné kvílení zahřívajícího Lockheedu. Jeho Lockheedu. Zvuk přicházel ve stoupavých a klesavých vlnách. A když pak náhle ztichl, poznal, že začalo čerpání pohonných hmot. Dvacet minut, když si pospíší. Richards si však nemyslel, že by pospíchali.

Tak tedy dobrá. Jdeme na to. Všechny karty jsou na stole – až na jednu.

Tak co, McCone? Už do toho vidíš? Už jsi pronikl do jejího mozku?

Po letištní ploše se prodlužovaly stíny a všichni vyčkávali.

...Zbývá 032 a ČAS BĚŽÍ...

Richards zjistil, že staré klišé je lež. Čas se nezastavil. V několika směrech by bylo lepší, kdyby tomu tak bylo. Pak by byl alespoň konec nadějí.

Dvakrát oznámil hlas z megafonu Richardsovi, že lže. Na to jim řekl, že pokud si to myslí, ať to tedy spustí. Pět minut poté mu jiný hlas v megafonu oznámil, že u jeho Lockheedu jsou zamrzlé klapky a budou muset začít čerpat pohonné hmoty do jiného letadla. Na to jim Richards odpověděl, že to je v pohodě. Pokud ovšem bude letadlo připraveno ve stanoveném limitu.

Minuty se plížily jedna za druhou. Dvacet šest, dvacet pět, dvacet dva, dvacet (Bože můj, ještě nezkolabovala, třeba –), osmnáct, patnáct (a opět zvuk motorů, sílící až do burácivého řevu, jak si pozemní personál prověřoval palivový systém a prováděl předletové testy), deset minut, pak osm.

„RICHARDSI?“

„POSLOUCHÁM.“

„MY ZKRÁTKA A DOBRĚ POTŘEBUJEME VÍČ ČASU. TY Klapky jsou totálně zamrzlé. Budeme je proplachovat tekutým vodíkem, ale prostě potřebujeme víc času.“

„MÁTE HO. SEDM MINUT. POTOM POJEDU NA LETIŠTNÍ PLOCHU SERVISNÍ KOMUNIKACÍ. POJEDU S JEDNOU RUKOU NA VOLANTU A DRUHOU NA KROUŽKU ROZNĚTKY. VŠECHNY BRÁNY BUDOU OTEVŘENÉ. A UVĚDOMTE SI, ŽE SE CELOU TU DOBU BUDU PŘIBLIŽOVAT K NÁDRŽÍM S PALIVEM.“

„ZDÁ SE, ŽE SI NEUVĚDOMUJETE, ŽE MY –“

„DOST ŘEČÍ, HOŠI. ŠEST MINUT.“

Vteřinová ručička systematicky putovala po své kruhové dráze. Tři minuty, dvě, jedna. V té místnůstce, kterou si nedokázal představit, teď vsadil všechno na jednu kartu. Pokoušel se vybavit si tvář Amelie, ale nepodařilo se mu to. Už mu splývala s jinými obličejí. Viděl Staceyho, Bradleyho, Eltona, Virginii Parrakisovou a chlapce se psem jako jedinou složenou tvář. Pamatoval si pouze, že byla hezká a jemná oním způsobem bez fantazie, jakým dokáže být půvabnými tolik žen; hlavně díky pojmům jako Max Factor a Revlon a plastickým chirurgům, kteří vycpávají a podvazují, vyhlazují a vyrovnávají. Jemná. Ale někde hluboko pěkně tvrdá. V čem tkví tvoje tvrdost, VOSÍ ženo? Jsi dost tvrdá? Nezačala jsi už zpívat?

Cítil, že mu něco teplého stéká po bradě a zjistil, že si prokousl ret, a to ne jednou, ale hned několikrát.

Nepřítomně si utřel ústa a nastartoval vůz. Na rukávu mu zůstala rozmázlá krvavá skvrna ve tvaru slzy. Vůz se s tichým hučením poslušně zvedl.

„RICHARDSI! JESTLI JENOM O KOUSEK POPOJEDETE, BUDEME STRÍLET! TA DÍVKA PROMLUVILA! VÍME VŠECHNO!“

Neozval se jediný výstřel.

Jistým způsobem to byl téměř antiklimax.

...Zbývá 031 a ČAS BĚŽÍ...

Servisní komunikace opisovala oblouk kolem skleněné futuristické stavby Northern States Terminalu. Cesta byla lemována policisty vybavenými všim od dávivého a slzného plynu až po těžký, protipancéřový arzenál. Jejich obličejové byly fádny, prázdné, uniformní. Richards, teď už sedící vzpřímeně, jel pomalu a oni ho sledovali s tupou, telecí bázni. *Stejným způsobem, pomyslel si Richards, musí hledět dobytek na farmáře, který zešilel, leží na podlaze chlíva, ječí, mlátí sebou a kope kolem sebe nohama.*

Brána do servisního prostoru (UPOZORNĚNÍ – POUZE PRO ZAMĚSTNANCE – ZÁKAZ KOUŘENÍ – NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN) byla otevřená dokořán a Richards jí pomalu a klidně projel. Míjel přitom řady zaparkovaných cisteren s vysokooktanovým palivem a malá soukromá letadla zajištěná klíny. Za nimi byla pojižděcí dráha, vedoucí k ranvejím. Byla široká, betonová, s dilatačními spárami a tmavými skvrnami od oleje. Tam čekal jeho Lockheed, ohromný bílý veletryskáč s tuctem tiše pobrukuujících turbínových motorů. A za ním ranveje ubíhaly přímo do houstnoucího soumraku a zdánlivě se sbíhaly ve společném bodu na horizontu. Čtyři muži v overalech právě k bílému trupu přistavovali vysouvací schůdky. Richardsovi to připomínalo schůdky na popraviště.

A aby byl obraz úplný, ze stínu, který vrhalo ohromné břicho letadla, elegantně vystoupil popravčí. Evan McCone.

Richards na něj pohlédl se zvědavostí člověka, který se poprvé setkává s významnou osobností – bez ohledu na to, kolikrát vidíte její obrázek v magazínech 3-D, nedokážete uvěřit v její opravdovost, dokud se neobjeví živá a skutečná – a pak ta opravdovost získá nádech halucinace, jako by sama bytost neměla právo existovat odděleně od představy.

Byl to malý člověk v brýlích bez obrouček, s nepatrným náznakem břicha pod dobře padnoucím oblekem.

Šuškal se, že McCone nosí boty s vysokými podpatky, ale pokud to byla pravda, byly nenápadné. V klopě měl malý stříbrný odznak ve tvaru vlaječky. Celkem vzato, vůbec nevypadal jako zrůda, jako dědic takových hrůzostrašných slátanin z písmen jako FBI a CIA. Nevypadal jako člověk, který ovládá techniku černého vozu v noční tmě,

gumového obušku i mazaných otázek o příbuzných doma. Ani jako člověk, který ovládá celé spektrum hrůzy.

„Bene Richardsi?“ Nepoužil megafon a bez něj byl jeho hlas jemný a kultivovaný, aniž by byl v nejmenším zženštilý.

„Poslouchám.“

„Mám oficiální zplnomocnění Federace her, akreditovaného orgánu Komise hromadných sdělovacích prostředků Systému, k vašemu zatčení a popravení. Berete to na vědomí?“

„K čemu ty fanfáry?“

„Ach tak,“ pronesl McCone potěšeně. „Formality tedy máme za sebou. Já v ně věřím, vy ne? Ne, vy ne, samozřejmě. Vy jste velice neformální soutěžící. Proto jste stále ještě naživu. Víte, že jste zhruba před dvěma hodinami překročil dosavadní rekord Běžce, který byl osm dní a pět hodin? Samozřejmě, že nevíte. Ale je to tak. Ano. A ten váš únik z Ymcy v Bostonu. Skvělý výkon. Pokud vím, ohlas u diváků vylétl podle Nielsena o dvanáct bodů.“

„To je bezvadný.“

„Samozřejmě, v té portlandské mezihře jsme vás málem dostali. Smůla. Parrakis odpřisáhl umírajícím dechem, že jste skočil na loď v Auburnu. Uvěřili jsme mu; byl to tak očividně vystrašený človíček.“

„Očividně,“ opakoval Richards v tiché ozvěně.

„Ale tenhle poslední tah je jednoznačně brilantní. Smekám před vámi. Jistým způsobem je mi téměř líto, že naše hra musí skončit. Obávám se, že už nikdy nebudu stát proti vynalézavějšímu soupeři.“

„To je zlé,“ Richards na to.

„To je konec, víte,“ řekl McCone. „Nevydržela. Použili jsme na ni pentotal sodný. Starý, ale spolehlivý.“ Vytáhl malou automatickou pistoli. „Vystupte, pane Richardsi. Udělím vám poslední poctu. Udělám to přímo tady, kde to nikdo nemůže nafilmovat. Vaše smrt proběhne v relativním soukromí.“

„Pak se tedy připravte,“ zazubil se na něj Richards.

Otevřel dveře a vystoupil. Stáli proti sobě a přes prázdnou betonovou plochu servisního prostoru si hleděli do očí.

...Zbývá 030 a ČAS BĚŽÍ...

Byl to McCone, kdo první přerušil patovou situaci. Zaklonil hlavu a rozesmál se.

Byl to velice kultivovaný, jemný a sametový smích. „Ach, jste skutečně dobrý, pane Richardsi. Par excellence. Přisadit, dorovnat a opět prisadit. Na mou čest, smekám před vámi. Ta žena nepromluvila. Trvá tvrdošíjně na tom, že ta boule, kterou vám vidím v kapse, je Černý Irčan. S pentotalem na ni nemůžeme, protože zanechává zjistitelné stopy. Stačí jeden elektroencefalogram a tajemství je venku. Z New Yorku jsou na cestě tři ampule Canogynu. Ten stopy nezanechává. Čekáme ho do čtyřiceti minut. Bohužel ne včas, abychom vás zastavili.

Ona skutečně lže. Je to evidentní. Pokud mi prominete náznak toho, co lidé jako vy rádi nazývají elitářstvím, nabídnu vám svůj poznatek, a sice, že střední vrstva lže dobře, pouze co se týče sexu. Mohu nabídnout jiný poznatek? Samozřejmě, že mohu.“ McCone se usmál. „Tuším, že to bude její kabelka. Všimli jsme si, že žádnou nemá, přestože byla nakupovat. Jsme docela všímaví. Co se stalo s její kabelkou, pokud není ve vaší kapse, Richardsi?“

Richards tu hozenou rukavici nezvedl. „Zastřelte mě, když jste si tak jistý.“

McCone rozpráhl lítostivě ruce. „Jak rád bych! Ale člověk nemůže riskovat lidské životy, i když šance jsou padesát ku jedné v jeho prospěch. Příliš se to podobá ruské ruletě. Lidský život má jistou posvátnou hodnotu. Vláda – naše vláda – si to uvědomuje. Nejsme nelidští.“

„Jistě, jistě,“ řekl Richards s ponurým úsměvem. McCone zamrkal.

„Takže vidíte –“

Richards sebou trhl. Ten člověk ho hypnotizoval. Minuty utíkaly a z Bostonu se blížila helikoptéra se třemi ampulkami přípravku, který tu ženu obrátí naruby (a jestli McCone řekl čtyřicet minut, myslel tím dvacet), a on tu teď stál a naslouchal jeho užvaněné kantátě. Bože, to je zrůda.

„Poslouchej mě, zmetku,“ přerušil ho Richards drsně. „Budu stručnej. Až jí to píchnete, bude zpívat stejnou písničku. Aby bylo jasno, všechno je to tady. Jasný?“

Jejich upřené pohledy se do sebe zaklesly a Richards vykročil.

„Ještě se uvidíme, sráči.“

McCone ustoupil. Když ho Richards mýjel, ani se neobtěžoval na něj pohlédnout. Otřeli se o sebe rukávy pláštěů.

„Aby bylo jasno. Bylo mi řečeno, že potřebný tah na polovytaženou roznětku jsou tři libry. Teď tam mám dvě a půl. Ber nebo nech ležet.“

Zaslechl, jak se McConeův hvízdavý dech nepatrně zrychlil a měl z toho pocit zadostiučinění.

„Richardsi?“

Pohlédl od schodů zpět. McCone hleděl vzhůru na něj a zlaté rámečky jeho brýlí se blyštily a odrážely paprsky světla. „Až budete ve vzduchu, sestřelíme vás řízenou střelou země vzduch. Historika pro veřejnost bude, že Richardse trochu svrběla ruka na roznětce. Odpočívejte v pokoji.“

„To ovšem neuděláte.“

„Že ne?“

Richards se usmál a hned uvedl důvod. „Poletíme velice nízko a nad hustě osídlenými oblastmi. Ke dvanácti librám Irčana si dodejte dvanáct nádrží s palivem a dostanete docela slušnou šlupku. Řek bych až moc. Udělal byste to, kdybyste věděl, že vám to projde. Takže nemůžete.“ Odmlčel se. „Jste tak bystrý. Napadl vás padák?“

„Ano, jistě,“ odpověděl McCone chladně. „Nachází se v předním oddělení pro cestující. To je otřepaný fór, pane Richardsi. Nebo snad máte ve svém klobouku nějaký jiný trik?“

„Vsadím se, že nejste tak stupidní, abyste si hráli s padákem.“

„Ach, to jistě ne. To je příliš nápadné. A jak to vidím, vy byste těsně před dopadem zatáhl za tu neexistující roznětku. Takový malý efektní nadzemní výbuch.“

„Sbohem, zmetku.“

„Sbohem, pane Richardsi. A bon voyage.“ Uchechl se. „Ano, skutečně si zasloužíte otevřenost. Takže vám odhalím ještě jednu kartu. Jenom jednu. Než něco podnikneme, počkáme si na Canogyn. Pokud jde o to sestřelení, máte naprostou pravdu. Nic než bluf, pro tentokrát. Hlásit a opět přisadit, eh? Já si však mohu dovolit čekat. Jak vidíte, nikdy se nemýlím. Nikdy. A já vím, že blufujete. Takže si můžeme dovolit čekat. Jste ale můj. 'Voir, pane Richards.“

Zamával.

„Na brzku,“ řekl Richards, ale ne tak hlasitě, aby to McCone zaslechl, a ušklíbl se.

...Zbývá 029 a ČAS BĚŽÍ...

Oddělení první třídy bylo dlouhé, se třemi uličkami, obložené panely ze skutečné, letité sekvoje. Podlahu pokrýval koberec barvy červeného vína; budil dojem, že je několik stop hluboký. Na vzdálené stěně mezi první třídou a kuchyňkou bylo srolované filmové plátno pro program 3-D. Na sedadle číslo 100 si hověl objemný balík padáku. Richards ho krátce poplácal a vstoupil do kuchyňky. Někdo dokonce postavil na kávu.

Prošel dalšími dveřmi a ocitl se v krátké chodbičce, která ústila do pilotní kabiny. Napravo radista, muž asi třicetiletý, se starostlivými vráskami ve tváři. Pohlédl trpce na Richardse, pak zpět na přístroje. O pár schůdků výš a nalevo seděl u svých panelů, souřadnic a do plastiku uzavřených map navigátor.

„Právě přichází chlápek, co nás chce nechat všechny zabít, hoši,“ oznámil do hrdelního mikrofonu. Ledovým pohledem si Richardse změřil.

Ten nic neřekl. Ten muž nebyl, konec konců, daleko od pravdy. Odkulhal do předku kabiny.

Pilotovi bylo padesát, ne-li více, byl to starý harcovník s červeným nosem vytrvalého pijáka a jasnýma, bystrýma očima muže, který se ještě nepřiblížil alkoholické špičce. Druhý pilot byl o deset let mladší, s bohatou hřívou zrzavých vlasů, které se mu draly ven zpod čapky.

„Zdravíčko, pane Richardsi,“ řekl pilot a ještě než mu pohlédl do obličeje, přejel očima bouli na jeho kapse. „Omluvte mě, že si s vámi nepotřesu rukou. Jmenuji se Don Holloway, jsem kapitán letu. Tohle je druhý pilot Wayne Duninger.“

„Za těchto okolností mě nijak zvlášť netěší, že vás potkávám,“ řekl Duninger.

V koutcích Richardsových úst zacukalo. „Ve stejném duchu dovolte, abych dodal, že je mi líto, že tu jsem. Kapitáne Hollowayi, vy jste v kontaktu s McConem, nemám pravdu?“

„Samozřejmě, že jsme. Prostřednictvím Kippa Friedmana, našeho spojaře.“

„Dejte mi něco, do čeho můžu mluvit.“

S nekonečnou opatrností mu Holloway podal mikrofon. „Pokračujte s přípravami ke startu,“ řekl Richards. „Pět minut.“

„Budete chtít odjistit výbušné západky na zadních dveřích?“ zeptal se Duninger s přehnanou dychtivostí.

„Hleď si svých hejblat,“ odpověděl Richards chladně. Byl čas skončit to, čas na poslední sázku. Měl pocit, že má rozpálený, přehřátý mozek na hranici kolapsu. Dorovnat a přisadit, taková byla hra.

Právě se to chystám vyhnat až do stropu, McCone.

„Pan Friedman?“

„Poslouchám.“

„Tady je Richards. Chci mluvit s McConem,“

Půl minuty bylo mrtvé ticho. Holloway ani Duninger si ho už nevšimli; věnovali se přípravám ke startu, sledovali ukazatele, tlaky, kontrolovali klapky, dveře, motory. Opět se ozval kolísavý hukot obrovských G-A turbín, tentokrát však byl mnohem hlasitější, pronikavější. Když McCone konečně promluvil, byl jeho hlas proti tomu burácení slabounký.

„Tady je McCone.“

„Nastup si, zmetku. Ty a ta žena si uděláte výlet. Za tři minuty budete u dveří, jinak to odpálím.“

Duninger ztuhl na sedadle, jako by byl střelen do týla. Když se vrátil ke svým číslům, jeho hlas byl roztřesený a vyděšený.

Jestli není posera, přišel čas, aby se ukázal. Tím, že žádá o tu ženu, je všechno venku. Jestli ovšem není posera.

Richards čekal.

V hlavě mu tikaly hodiny.

...Zbývá 028 a ČAS BĚŽÍ...

Když se ozval McConeův hlas, byl v něm cizí, zuřivý tón. Že by strach? Je to možné. Richardsovi skákalo srdce v hrudi. Třeba se to všechno zhroutí. Je to možné.

„Vy jste magor, Richardsi. Já nehodlám –“

„Poslouchej,“ přerušil ho Richards. „Nezapomeň, že tenhle rozhovor sleduje každý radioamatér v okruhu šedesáti mil. Brzy se to rozšíří. Nebudeš nic dělat potají, zmetku. Právě stojíš na velkém jevišti. Přejdeš, protože jsi příliš posranej, abys hrál dvojí hru, když víš, že ti srazí vaz. Ta žena přijde, protože jsem jí řekl, kam mám namířeno.“

To je slabý. Přitlač. Nenech ho přemýšlet.

„I když to přežiješ, až zatáhnu za kroužek, neseženeš práci ani jako prodavač jablek.“ S maniackým, horečným vypětím svíral v kapse pláště kabelku. „Takže tři minuty. Končím.“

„Richardsi, počkejte –“

Richards skončil. Hlas McConea zmlkl. Podal mikrofon zpátky Hollowayovi a ten ho od něj převzal prsty, které se třásly jen lehce.

„Vy teda máte nervy,“ řekl Holloway pomalu. „To vám povím. Myslím, že jsem takový nervy ještě neviděl.“

„Až zatáhne za ten kroužek, bude toho k vidění daleko víc než jen nervy,“ řekl Duninger.

„Pokračujte s přípravama, buďte tak laskaví,“ řekl Richards. „Jdu přivítat naše hosty. Startujeme za pět minut.“

Vrátil se do oddělení pro cestující, odsunul padák na místo u okna, posadil se a pozoroval dveře mezi první a druhou třídou. Už brzy bude vědět. Velmi brzy.

S vytrvalým, bezmocným neklidem hnětl kabelku Amelie Williamsové.

Venku už byla téměř úplná tma.

...Zbývá 027 a ČAS BĚŽÍ...

Když se objevili na schodech, zbývalo jim ještě plných pětáctyřicet sekund. Amelia lapala po dechu a byla úplně vyděšená, účes měla vyfoukaný do nahodilého tvaru vysoké chundelaté čepice větrem, který bez ustání fičel po okolní uměle vytvořené planině. McCone vypadal navenek beze změny; zůstal uhlazený a nedotčený, nevzrušený, dalo by se říci, ale jeho oči byly temné nenávisť téměř psychotickou.

„Nic jsi nevyhrál, magore,“ řekl tiše. „Ještě jsme nevynesli trumfy.“

„Rád vás opět vidím, paní Williamsová,“ řekl Richards měkce.

A jako by jí dal nějaký signál, jako by zatáhl za neviditelný provázek, rozplakala se. Nebyl to žádný hysterický pláč; byly to nekonečně beznadějně zvuky, které vycházely z jejího nitra jako kusy spečené škváry. Pod jejich intenzitou zavrávala, pak se zhroutila na plyšový koberec plyšového oddělení první třídy, obličej v dlaních, jako by ho držela pohromadě. Richardsova krev na její blůze zaschla do lepkavě nahnědlé skvrny. V sukni, která se rozprostřela kolem ní a zakryla jí nohy, vypadala jako uvadlá květina.

Richards k ní pocítil lítost. Byl to jen mělký cit, ale nejlepší, jakého byl schopen.

„Pane Richardsi?“ ozval se v palubním telefonu hlas Hollowaye.

„Ano.“

„Budeme... máme zelenou?“

„Ano.“

„Pak tedy dám obsluze příkaz, aby odstranili schody a utěsnili nás. Nenechte se tím znervóznit.“

„V pořádku, kapitáne. Děkuji vám.“

„Tím, že jste požádal o tu ženu, jste se prozradil. To asi víte, že?“ Zdálo se, že se McCone směje a současně mračí a celý dojem byl děsivě paranoidní. Svíral a opět rozvíral pěsti.

„Ach tak,“ řekl mírně Richards. „A protože vy se nikdy nemýlíte, nepochybně mě skolíte, ještě než odstartujeme. Tak budete mimo nebezpečí a vyjdete z toho voňavý jak růžička, nemám pravdu?“

McConeovy rty se pootevřely v nepatrném úšklebku, pak se opět sevřely, až zbělaly. Nepohnul se. Letadlo začalo lehce vibrovat, jak šly motory do stále vyšších a vyšších otáček.

Pak se hluk náhle ztišil, když byly palubní dveře do oddělení druhé třídy prudce zabouchnuty. Richards se lehce naklonil, aby juknul jedním z kruhových oken na levém boku letadla, a zahlédl obsluhu odvázející schůdky.

Už jsme na popravišti všichni, napadlo ho.

...Zbývá 026 a ČAS BĚŽÍ...

Vpravo od srolovaného filmového plátna se rozsvítil nápis PŘIPOUTEJTE SE/NEKURŤTE. Letadlo se s nimi začalo pomalu,

těžkopádně otáčet. Veškeré své znalosti o tryskových letadlech získal Richards z VÉVé a čtením, přičemž většinu z toho tvořily nabubřelé dobrodružné příběhy. Tohle bylo podruhé, kdy v nějakém seděl; ve srovnání s tímhle byl stroj pravidelné linky Harding–New York dětskou hračkou do vaničky. Zjistil, že ho ten impozantní pohyb, který pod nohama cítí, zneklidňuje.

„Amelie?“

Pomalou zvedla strhanou tvář se stružkami slz. „He?“ Její hlas byl chraplavý, omámený, zahleněný. Zdálo se, že zapomněla, kde je.

„Pojďte sem. Právě startujeme.“ Pohlédl na McConea. „Ty běž, kam chceš, zmetku. Máš k dispozici celý letadlo. Jenom neotravuj posádku.“

McCone na to nic neřekl a posadil se poblíž závěsu přepažujícího první a druhou třídu. Pak si to zjevně rozmyslel a prošel do druhého oddělení a zmizel z dohledu.

Za pomoci opěradel zamířil Richards k ženě. „Rád bych místo u okna,“ řekl. „Letím teprve podruhé.“ Snažil se o úsměv, ona na něj však jen otupěle pohlédla.

Vklouzl na místo a ona se posadila vedle něj. Zapnula mu bezpečnostní pás, takže nemusel vyndat ruku z kapsy.

„Jste jako zlý sen,“ promluvila. „Sen, který nikdy neskončí.“

„Je mi to líto.“

„Já jsem ni-“ spustila, ale on jí rychle přikryl ústa dlaní a zavrtěl hlavou.

Potom vlastními ústy, tak, aby to viděla, mlčky vyslovil slabiku Ne!

Letoun se otáčel s nekonečně pomalou pečlivostí, turbíny ječely, a začal kodrcat k rozjezdovým drahám jako neforemná kachna mířící do vody. Byl tak ohromný, že Richards měl pocit, že letoun stojí a pohybuje se sama země.

Třeba je to všechno iluze, napadla ho šílená myšlenka. Možná, že je za každým oknem instalovaný 3-D projektor a –

Zahnal tu myšlenku.

Právě dosáhli konce pojižďecí dráhy a letadlo nemotorně zahrulo doprava. Pohybovali se kolmo k ranvejím, minuli Trojku a Dvojku. Na Jedniče zatočili doleva a na okamžik zastavili.

V palubním telefonu zazněl bezvýrazný hlas Hollowaye: „Startujeme, pane Richardsi.“

Letadlo se dalo nejprve do pomalého pohybu, nešlo rychleji než auto na vzdušný pohon, pak náhle prudce zrychlilo v hrůzu nahánějící akceleraci, až se Richardsovi chtělo strachem křičet.

Byl vtlačen do měkkých polštářů svého sedadla a přistávací světla venku se začala míhat kolem závratnou rychlostí. Křoviska a zakrslé, skomírající stromy na pusté, a proti blednoucí obloze zřetelné linii obzoru, se hnaly s řevem proti nim. Obrátky motorů stoupaly stále výš a výš. Podlaha začala opět vibrovat.

Náhle si uvědomil, že mu Amelia Williamsová oběma rukama svírá paži pod ramenem, obličej zkřivený do grimasy zoufalství a strachu.

Můj Bože, ona taky ještě neletěla!

„Letíme,“ řekl. Zjistil, že to opakuje pořád dokola, neschopen přestat. „Letíme. Letíme.“

„A kam?“ zašeptala.

Neodpověděl. Teprve si to začínal uvědomovat.

...Zbývá 025 a ČAS BĚŽÍ...

Dva policisté ve službě u silničního zátarasu u východního vjezdu na letiště pozorovali, jak se obrovské dopravní letadlo žene po ranveji a nabírá rychlost. V houstnoucí tmě blikala jeho světla oranžově a zeleně a řev motorů jim rval uši.

„Tak on letí. Kristepane, on letí.“

„Kam asi?“ zeptal se druhý.

Pozorovali, jak se ta temná masa oddělila od země. Náhle motory zaduněly jako dělostřelecké cvičení za časného, chladného rána. Stoupalo v ostrém úhlu, opravdové, hmatatelné a prozaické jako kostka másla na talíři, v letu však neskutečné.

„Myslíš, že mu to vyšlo?“

„Jak to mám, sakra, vědět?“

Řev motorů k nim doléhal ve slábnoucích vlnách.

„Řeknu ti ale jednu věc,“ odvrátil se ten první od mizejících světél a ohrnul si límeček. „Jsem rád, že si vzal toho bastarda s sebou. Toho McConea.“

„Můžu ti dát osobní otázku?“

„Jo. Pokud na ni nebudu muset odpovědět.“

„Chtěl bys vidět, jak to odpálí?“

Policista dlouho neodpovídal. Zvuk letadla stále více slábl, až ho pohltilo vzdálené a tiché šumění krve, která mu bušila do napjatých nervů.

„Ano.“

„Myslíš, že to udělá?“

Bílý srpek úsměvu ve tmě. „Kamaráde, myslím, že se chystá pořádná pecka.“

...Zbývá 024 a ČAS BĚŽÍ...

Země pod nimi se propadala.

Richards zíral užasle ven, neschopen dosyta se vynadívát; ten první let prospal, jako by věděl, že přijde tento. Nebe ztmavlo do odstínu mezi temnou šedí a černí. S váhavým třpytem se objevovaly hvězdy. Jedinou vzpomínkou na slunce byl bledý, oranžový proužek nad západním horizontem, který už nestačil ozářit temnou zem dole. Pod nimi byl shluk světél, Richards je přisoudil Derry.

„Pane Richardsi?“

„Ano.“ Poskočil na sedadle, jako by ho někdo bodl.

„Právě opisujeme oblouk nad letištěm. Jaké jsou instrukce?“

Richards pečlivě rozmýšlel. Nebylo by dobré prozradit příliš mnoho.

„Jak vůbec nejníže můžete s tímhle letět?“

Následovala dlouhá poradní pauza. „Dva tisíce stop by nám mohlo projít,“ řekl Holloway opatrně. „Je to proti předpisům N.S.A., ale –“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil ho Richards. „Budu se muset do jisté míry odevzdat do vašich rukou, pane Hollowayi. O létání toho vím velmi málo, a nepochybuju, že jste o tom byl informován. Ovšem laskavě si uvědomte, že všichni ty lidi, plný samých skvělých nápadů, jak mě napálit, jsou na zemi a mimo nebezpečí. Pokud mi v čemkoli zalžete a já na to přijdu –“

„Nikdo tady nahoře nemá v úmyslu o čemkoli lhát,“ řekl Holloway. „Jediné, o co nám jde, je dostat tuhle věc dolů stejným způsobem, jako šla nahoru.“

„Dobrý, v pořádku.“ Dopřál si chvilku času k přemýšlení. Amelia Williamsová seděla strnule vedle něj, ruce složené v klíně.

„Leťte na západ,“ řekl náhle. „Výška dva tisíce stop. Během cesty mě upozorňujte na pozoruhodnosti.“

„Pozoruhodnosti?“

„Nad čím letíme,“ řekl Richards. „Letím teprve podruhé.“

„Ach tak.“ Zdálo se, že si Holloway oddechl.

Letadlo se začalo naklánět a oranžová linie soumraku za okny vylétla vzhůru. Richards to pozoroval, úplně fascinován. Nyní zářila šikmo přes silné okno a přímo za sklem se tvořily ojedinělé, prchavé sluneční záblesky. *Pronásledujeme slunce*, napadlo ho. *Není to úžasný?*

Bylo půl sedmé a pět minut.

...Zbývá 023 a ČAS BĚŽÍ...

Opěradlo sedadla před Richardsem byl pohádkový objev sám o sobě. Byla tam kapsa s příručkou pro případ nouze. Dostane-li se letadlo do oblasti turbulencí, připoutejte se. Poklesne-li v kabině tlak, stáhněte si kyslíkovou masku, která je přímo nad vaší hlavou. Dojde-li k poruše motorů, letuška vám dá další instrukce. V případě smrti v důsledku exploze doufejte, že máte dostatek zubních výplní pro zabezpečení identifikace.

V úrovni očí byla do opěradla zabudovaná obrazovka VÉVÉ. Kovová cedulka pod ní diváka upozorňovala, že kanály se střídají poměrně velkou rychlostí. Pro hladové diváky byl k dispozici ruční volič kanálů.

Pod obrazovkou vpravo byla psací souprava letecké společnosti s propisovací tužkou na řetízku. Richards si vzal list papíru a neohraně na kolena napsal:

„Na devětadevadesát procent na sobě máte štěnici. V botě nebo ve vlasech nebo možná v rukávu. Vsadím se, že McCone právě poslouchá a čeká, až vám něco ujede. Za minutu mějte hysterický záchvat a prostě mě, abych za ten kroužek netahal. Naše šance se tím zvýší. Uděláte to?“

Přikývla, Richards zaváhal, a pak ještě napsal:

„Proč jste vůbec lhala?“

Vytrhla mu tužku z ruky, chvíli ji držela nad papírem na jeho koleni, a pak napsala: „Sama nevím. Ty vaše řeči. Cítila jsem se jako vrah. Vaše manželka. A připadal jste mi jako –“ – tužka se zastavila, chvíli váhala, a pak načmárala – „ubožáček.“

Richards pozvedl obočí a lehce se zašklebil. To zabořilo. Znovu jí nabídl tužku, ona však mlčky zavrtěla hlavou. Potom napsal:

„Asi za pět minut sehraje svůj part.“

Přikývla, Richards zmuchlal papír, nacpal ho do popelníku zapuštěného do opěradla a zapálil ho. Vznítel se jasným plamenem, který se na okamžik odrazil v okně v podobě malinkaté záře. Potom se rozpadl na popel, který Richards uvážlivě rozdrtil.

Asi o pět minut později začala Amelia Williamsová úpět. Znělo to tak opravdově, že to Richardse na okamžik vyplašilo. Pak mu problesklo hlavou, že to nejspíš je opravdové.

„Prosím vás,“ sténala. „Nenuťte toho člověka, aby... aby vás zkoušel. Nikdy jsem vám nic neudělala. Chci se vrátit domů k manželovi. Já mám taky dceru. Je jí šest. Bude si dělat starosti, kde je maminka.“

Richards cítil, jak se mu obočí dvakrát zvedlo a opět kleslo v samovolném tiku. Nechtěl, aby byla takhle dobrá. Až zas takhle ne.

„Je to hlupák,“ řekl na to a snažil se, aby nemluvil k neviditelnému obecnstvu, „ale nemyslím, že je takový hlupák. Všechno dobře dopadne, paní Williamsová.“

„Vám se to lehce řekne. Vy nemáte co ztratit.“

Neodpověděl. Měla jasně pravdu. Nic, co by už neztratil.

„Ukažte mu to,“ naléhala úpěnlivě. „Proč mu to proboha neukážete? Pak vám bude muset věřit... a odvolat ty lidi na zemi. Míří na nás raketami. Slyšela jsem, jak to říkal.“

„Nemůžu mu to ukázat,“ řekl Richards. „Vyndat to z kapsy by znamenalo nastavit kroužek do bezpečný polohy nebo nést maximální riziko nechtěný exploze. Kromě toho,“ dodal s jistou dávkou posměchu, „myslím, že bych mu to neukázal, ani kdybych mohl. Je to podvratňák, kterej má co ztratit. Tak ať se potí.“

„Myslím, že to nevydržím,“ řekla otupěle. „Skoro si myslím, že bych do vás měla strčit a mít to za sebou. Stejně to tak skončí, nemám pravdu?“

„To přece –“ spustil, když vtom se náhle průchod mezi první a druhou třídou prudce otevřel a McCone jím napůl prošel, napůl proskočil. V obličejí byl klidný, avšak pod maskou klidu měl zvláštní lesklý pohled, který Richards okamžitě poznal. Odlesk strachu. Bílý, voskový a doutnající.

„Paní Williamsová,“ řekl briskně. „Kávu, buďte tak laskavá. Na sedmou. Obávám se, že si při tomto letu budete muset zahrát na letušku.“

Vstala, aniž pohlédla na jednoho nebo druhého. „Kudy?“

„Rovně,“ řekl McCone přívětivě. „Přímo za nosem.“ Byl to takový uhlazený, pomrkávající typ muže – ovšem připravený skočit po Amelii Williamsově v okamžiku, kdy projeví náznak snahy vrhnout se proti Richardsovi.

Vydala se uličkou mezi sedadly, aniž se ohlédla.

McCone se upřeně zahleděl na Richardse a řekl: „Necháte to plavat, když vám slíbím amnestii, kamaráde?“

„Kamaráde. To slovo zní ve vašich ústech skutečně slizce,“ užasl Richards. Ohnul volnou ruku a pohlédl na ni. Byla pokrytá stružkami zaschlé krve, posetá drobnými oděrkami a škrábanci z túry se zlomeným kotníkem po lesích jižního Maine. „Tak tak, slizce. Připomíná mi to dvě libry tučného, řádně uleželého hamburgeru. Jediný, jaký dostanete v obchodě v Družstevním městě.“ Pohlédl na McConeův dobře zamaskovaný pupek.

„A teď tamto. Tamto vypadá spíš jako flák bifteku. Vybraněj kousek. Žádněj tuk na vybraným kousku, až na ten malej zvlzněj kroužek, co vy na to?“

„Amnestie,“ opakoval McCone. „Jak vám to slovo zní?“

„Jako lež,“ odpověděl Richards s úsměvem. „Jako tučná, zasraná lež. Copak nechápete, že vím, že nejste nic než najatej poskok?“

McCone zrudl. Nebyl to žádný jemný ruměnc, byla to sytá cihlová červeň. „Bude to pěkné, až tě budu mít doma na dvoře,“ spustil. „Mám vysoce účinné střely, po kterých bude tvoje hlava vypadat jako dýně hozená na chodník z nejvyššího patra mrakodrapu. Plněné plynem. Při nárazu explodují. Na druhé straně, taková rána do břicha –“

Richards zavřeštěl: „Už je to tady! Tahám za kroužek!“

McCone zaječel, odpotácel se dva kroky zpět, stehnem narazil do dobře vypořstrovaného opěradla sedadla číslo 95, přepadl přes něj a

zajel do sedadla jako do praku. Ruce mu přitom poletovaly kolem hlavy v pominutých, zlo odhánějících gestech.

Pak mu ruce nad hlavou ztuhly, prsty roztažené, jako zkamenělí ptáci. Skrz groteskní útvar, který vytvořily, zíral McConeův obličej jako sádrová posmrtná maska, na kterou někdo z legrace navlékl brýle se zlatými obroučkami.

Richards se začal smát. Zprvu to byl nakřáplý, váhavý zvuk, cizí jeho vlastním uším. Jak je to vůbec dlouho, kdy se smál opravdovým, upřímným smíchem, takovým, který přichází samovolně a svobodně až z nehlubšího nitra. Měl pocit, že se během celého svého šedivého, k smrti vážného života plného zápolení, snad ani nikdy nezasmál. Teď se však smál.

Ty parchante.

McCona zradil vlastní hlas; dokázal ta slova vyjádřit pouze pohyby rtů. Obličej měl zkřivený a zmačkaný jako opotřebovaný plyšový měďa.

A Richards se smál. Volnou rukou se držel opěradla svého sedadla a smál se a smál a smál.

...Zbývá 022 a ČAS BĚŽÍ...

Když Hollowayův hlas informoval Richardse, že pod nimi je hranice mezi Kanadou a státem Vermont (Richards předpokládal, že ví, o čem mluví; on sám neviděl dole nic než tmou přerušenou ojedinělými shluky světél), postavil opatrně kávu a řekl:

„Mohl byste mi půjčit mapu Severní Ameriky, kapitáne?“

„Fyzikální nebo politickou?“ vložil se do toho jiný hlas. *Navigátor*, napadlo Richardse. Nyní bylo jeho povinností hrát hlupáka a nevědět, jakou mapu chce. Což tedy nevěděl.

„Obě,“ řekl stručně.

„Pošlete pro ně tu ženu?“

„Jápkak se jmenuješ, kamaráde?“

Následovalo zaváhání člověka, který si uvědomil, že přestal být anonymní. „Donahue.“

„Máš dvě nohy, Donahue. Řekněme, že s nima naklušeš ty sám.“

A Donahue s nima naklusal. Měl dlouhé vlasy sčesané dozadu po vzoru motorkářů a kalhoty tak těsného střihu, že se zdálo, že má v rozkroku pytlík s golfovými míčky. Mapy byly uzavřeny v poddajném plastiku. V čem byly uzavřeny Donahuovy koule, Richards nevěděl.

„Nechtěl jsem se vytahovat,“ řekl nechotně. Richards si uvědomil, že ho dokáže zařadit. Dobře zaopatřený mladý muž se spoustou volného času, který většinou tráví obcházením podřadných míst zábavy a rozkoše velkých měst, ometáním v partách zazobanců, někdy pěšky, častěji však na speciálně upravených motorkách. Jsou to buzíkobijci. A teplouše je třeba vyhladit, jak jinak. Uchovejme naše toalety pro demokracii. Jen zřídka se odváží dál za spoře osvětlené oblasti do absolutní temnoty ghet. A když přece jenom, rozkopou je tam na sračky.

Donahue se pod dlouhým pohledem Richardse neklidně ošíval. „Bude to všechno?“

„Jsi buzíkobijec, kamaráde?“

„He?“

„To nic. Běž zpátky. Pomoz jim řídit letadlo.“

Donahue hbitě zmizel šoupavým tanečním krokem.

Richards rychle zjistil, že mapa s městy, městečky a silnicemi je politická mapa. Přejel prstem od Derry přímo na západ k hranici Kanady a Vermontu a našel jejich přibližnou pozici.

„Kapitáne Hollowayi?“

„Ano.“

„Zahněte doleva.“

„Co-cože?“ ozvalo se nefalšované Hollowayovo zděšení.

„Myslím na jih. Směr jih. A pamatujte –“

„Já pamatuju,“ řekl Holloway. „Nemějte strach.“

Letadlo se naklonilo. McCone seděl shrbený na sedadle, do kterého se překotil, a civěl na Richardse hladovýma, chtivýma očima.

...Zbývá 021 a ČAS BĚŽÍ...

Richards zjistil, že chvilkami upadá do dřímoty a to ho vystrašilo. Vytrvalé hučení motorů bylo záluďné, hypnotizující. McCone si uvědomoval, co se děje, a jeho výraz a držení těla stále více

připomínaly supa. Byla si toho vědoma i Amelia. Choulila se zuboženě na předním sedadle blízko kuchyně a sledovala je oba dva.

Richards vypil ještě další dva šálky kávy. Nic moc to nepomohlo. Bylo stále obtížnější soustředit se na koordinování mapy a bezbarvého Hollowayova komentáře jejich nezákonného letu.

Nakonec se udeřil pěstí do místa, kde ho zasáhla kulka. Následovala okamžitá a intenzivní bolest, něco jako obličej zasažený proudem ledové vody. Z obou koutků sevřených úst mu uniklo hvízdavé, napůl zdušené zaúpení na způsob sterea. Na košili se mu rozšířila vlhká skvrna čerstvé krve a prosákla mu na ruku.

Amelia zasténala.

„Asi za šest minut poletíme nad Albany,“ oznámil Holloway. „Při pohledu z okna ji uvidíte přibližovat se po levé straně.“

„Uvolni se,“ řekl Richards sám sobě. „Prostě se uvolni.“

Bože, bude tomu už brzy konec? Ano. Velice brzy.

Bylo tři čtvrtě na osm.

...Zbývá 020 a ČAS BĚŽÍ...

Klidně to mohl být zlý sen, noční můra, která se vynořila z okolní temnoty do chorobného svitu jeho polovědomí – či přesněji vidiny nebo halucinace. Mozek mu pracoval a soustřeďoval se na jedné úrovni, kde řešil problém navigace a stálého nebezpečí ze strany McConea. Na jiné se odehrávalo něco zlověstného. Něco bylo v pohybu. Pod rouškou tmy.

Hledej dál. Někde tam bude.

Nocí se otáčí obrovské kvílející servomechanismy. Infračervené oči žhnou v neznámých spektrech. Bledězelené osvětlení číselníků, krouživý pohyb na obrazovkách radiolokátorů.

Kontakt. Máme kontakt.

Po okreskách rachotí těžká vozidla a na plošinách v triangulačním postavení, vzdálených od sebe dvě stě mil, se pod noční oblohou otáčejí paraboly. Na neviditelných netopýřích křídlech proudí nekonečné potoky elektronů. Náráz a odražený signál. Výrazně jasný bod, pak jeho blednoucí obraz, setrvávající, dokud ho následující pohyb světelného paprsku nerozzáří v nepatrně jižnější pozici.

Stabilní?

Jasně. Dvě stě mil jižně od Newarku. Mohl by to být Newark.

Newark padá a taky jižní část New Yorku.

Pozdržení akce je stále v platnosti?

Tak tak.

Měli jsme ho na odstřel nad Albany.

Jen klid, kamaráde.

Těžké vozy hřmí uzavřenými městy, kde lidé hledí z oken zakrytých papundeklem vyděšenýma, nenávislnýma očima. Ženou se s řevem nocí jako prehistorické příšery.

Otevřte komory.

Ohromné, dunící motory odsouvají masivní betonová víka a spouštějí je dolů po zářících ocelových kolejnicích. Kruhová síla, připomínající vstupy do podsvětí Morlocků. Sykot kapalného vodíku unikajícího do ovzduší.

Máme ho. Newark, máme ho.

Tady Roger, Springfield. Průběžně nás informujte.

Opilci spící v uličkách se při hřmotu projíždějících vozidel omámeně probouzejí a němě zírají na pruhy oblohy mezi stíněnými budovami. Jejich oči jsou vybledlé a zažloutlé, jejich ústa odkapávající šterbiny. Ruce se v senilním reflexu natáhnou po novinách proti podzimnímu chladu, noviny tam však už dávno nejsou, VÉVé je zahubila do posledních. VÉVé je pánem světa. Aleluja. Fetky zazobanců retky. Zažloutlé oči zachytí vysoko na obloze neznámá blikající světla. Blik, blik. Červené a zelené, červené a zelené. Hřmění vozidel doznívá a jako pěsti vandalů buší znovu a znovu do kamenných stěn kaňonů. Opilci opět spí, s kletbami na rtech.

Zachytili jsme ho západně od Springfieldu.

Rozhodnutí za pět minut.

Z Hardingu?

Ano.

Všechno je připraveno.

Po celou noc poletují neviditelná netopýří křídla, kreslí nad severovýchodním koutem Ameriky jiskřivou síť. Serva řízená počítači společnosti General Atomics fungují hladce a plynule. Na tisíce místech se nepatrně pootáčejí rakety a ta blikající světla, červené a zelené, sunoucí se po obloze, sledují. Jsou jako oceloví chřestýši plní netrpělivého jedu.

Richards to všechno viděl, mysl mu však pracovala nezměněně. Dualita jeho mozku byla podivným způsobem uklidňující. Vyvolala odstup, který se velice podobal duševnímu vyšinutí. Prstem potaženým škraloupem zaschlé krve sledoval plynulým pohybem jejich cestu na jih. Teď jsou jižně od Springfieldu, teď západně od Hartfordu, teď – Sledujeme ho.

...Zbývá 019 a ČAS BĚŽÍ...

„Pane Richardsi?“

„Poslouchám.“

„Jsme nad Newarkem v New Jersey.“

„Vím,“ odpověděl Richards. „Díval jsem se. Kapitáne?“

Holloway neodpověděl, ale Richards věděl, že poslouchá.

„Celou tu dobu jim sedíme v zaměřovačích, vidíte?“

„Ano,“ řekl Holloway.

Richards pohlédl na McConea. „Dokážu si představit, jak se snaží rozhodnout, jestli si můžou dovolit přijít o profesionálního ohaře. Představte si, že se rozhodnou kladně. Konec konců, jediný, co budou muset udělat, bude vycvičit si nového.“

McCone na něj vztekle zavrčel, Richards však věděl, že to bylo naprosto nevědomé gesto, gesto, jehož počátek by bylo možno vystopovat daleko v minulosti u předků McConea, neandrtalců, kteří se raději plížili s ohromnými balvany za nepřitelem, než by bojovali na život a na smrt čestným, i když neinteligentním způsobem.

„Kdy se zase dostaneme nad otevřenou krajinu, kapitáne?“

„Nedostaneme. Ne při kursu na jih. Až mineme vrtné věže u pobřeží Severní Karolíny, ocitneme se nad mořem.“

„Všechno na jih odtud je předměstí New Yorku?“

„To by tak odpovídalo,“ potvrdil Holloway.

„Děkuji vám.“

Newark byl pod nimi rozlezlý a roztroušený jako hrstka šperků lhostejně hozených do ušmudlaného, černým sametem vyloženého neceséru nějaké paničky.

„Kapitáne?“

„Ano,“ ozval se Holloway unaveně.

„Poletíte na západ.“

McCone vyskočil, jako kdyby ho někdo nakopl. Amelii se překvapením vydral z hrdla zvuk připomínající zakašlání.

„Na západ?“ opakoval Holloway. Poprvé se zdál zaskočený a zděšený. „Tímhle směrem si o to přímo říkáte. Tam poletíme nad dokonale otevřenou krajinou. Celá Pensylvánie mezi Harrisburgem a Pittsburghem je zemědělská oblast. Na východ od Clevelandu už není žádné větší město.“

„Plánujete snad za mě mou strategii, kapitáne?“

„To ne, já –“

„Takže západ,“ řekl Richards úsečně.

„Jste šílenec,“ řekl McCone. „Rozstřílejí nás na cucky.“

„S vámi a pěti dalšími nevinnými lidmi na palubě? Tato úctyhodná země?“

„Bude to omyl,“ řekl McCone ostře. „Záměrný omyl.“

„Copak vy nesledujete Národní zprávy?“ zeptal se Richards a nepřestával se usmívat. „My přece chyby neděláme. Neudělali jsme žádnou už od roku 1950.“

Pod křídlem jim zvolna mizel Newark; vystřídala ho temnota.

„Kam zmizel váš úsměv?“ zeptal se Richards.

...Zbývá 018 a ČAS BĚŽÍ...

O půl hodiny později se opět v palubním telefonu ozval Holloway. Zdálo se, že je vzrušený.

„Richardsi, právě nás z Hardingu informovali, že nám sem pošlou intenzivní vysílací paprsek. Z Federace her. Řekli mi, že se vám velice vyplatí, pustíte-li si VěVé.“

„Děkuji vám.“

Upřeně pozoroval prázdnou obrazovku VěVé a užuž se chystal ji zapnout, když náhle rukou ucukl, jako kdyby opěradlo před ním, v němž byla obrazovka zabudovaná, bylo žhavé. Cítil, že ho zaplavuje zvláštní pocit strachu a dějà vu. Příliš se to podobalo návratu na samotný začátek. Sheila se svým hubeným, ztrhaným obličejem, vůně vařeného zelí paní Jennerové z konce chodby. Hulákání probíhajících soutěží. Šlapacím mlýnem k balíku. Uplavete krokodýlům? Cathyino

vřískání. Nikdy už nebude další dítě, o tom není pochyb, ani kdyby tohle všechno mohl vzít zpět, vymazat to a vrátit se na začátek. I v případě toho jednoho byly šance fantasticky mizivé.

„Zapněte to,“ ozval se McCone. „Třeba se nám – vám – chystají nabídnout výhodný obchod.“

„Sklapni,“ odpověděl Richards.

Čekal a dovolil, aby ho ten strach zaplavil jako rozbouřené vody. Byl to podivný pocit předtuchy. Měl veliké bolesti. Jeho zranění stále krvácelo a nohy měl slabé a kdesi ztracené. Nevěděl ani, jestli až přijde čas, bude schopen vstát a dokončit tuhle šarádu.

Se zachrčením se předklonil a stiskl tlačítko ON. VÉVÉ se rozzářila neuvěřitelně jasným a živým signálem. Trpělivě čekající obličej, který vyplňoval obrazovku, byl černý a velice známý. Dan Killian. Seděl u mahagonového pracovního stolu ve tvaru ledviny se symbolem her.

„Zdravím vás,“ řekl Richards tiše.

Killian se napřímil, pousmál se a řekl: „Já zdravím vás, pane Richardsi.“

Richards málem vypadl ze sedadla.

...Zbývá 017 a ČAS BĚŽÍ...

„Bohužel vás nevidím,“ řekl Killian, „ale slyším vás. Palubní telefon je napojen na vysílací zařízení v kokpitu. Prý jste postřelen.“

„Není to tak zlé, jak to vypadá,“ řekl Richards. „Poškrábal jsem se v lese.“

„Ano, jistě,“ řekl Killian. „Ten slavný Úprk lesem. Bobby Thompson o něm básnil zrovna v dnešním pořadu – samozřejmě včetně vašeho momentálního pozoruhodného výkonu. Zítra bude ten lesík plný lidí pátrajících po cáru košile či dokonce krabičce od nábojů.“

„To je zlé,“ řekl Richards. „Jsou tam králíci.“

„Jste nejschopnější soutěžící, jakého jsme kdy měli, Richardsi. Pokud jde o kombinaci štěstí a pohotovosti, jste v každém případě jedinečný. Natolik jedinečný, že jsme ochotni dát vám výhodný návrh.“

„Jaký návrh? Popravčí četou v celonárodním přenosu?“

„Ten únos letadla byl ze všeho nejvelkolepější, ale také nejhlupejší. A víte proč? Protože poprvé nejste blízko vlastních lidí.“

Nechal jste je za sebou v okamžiku, kdy jste se odlepil od země. Dokonce i ta žena, která vás chrání. Můžete si myslet, že je vaše. Dokonce i ona si to může myslet. Ale není. Tam nahoře není nikdo jiný než my, Richardsi. Jste vyřízený. S konečnou platností.“

„Tohle mi pořád někdo opakuje a přesto dejchám dál.“

„Poslední dvě hodiny dýcháte výhradně se souhlasem Federace her, abych tak řekl. Mou zásluhou. A jsem to já, kdo nakonec prosadil schválení návrhu, který se vám právě chystám předložit. Byla tu silná opozice ze strany staré gardy – k něčemu takovému se dosud nikdy nepřikročilo – ale já jsem toho dosáhl.

Ptal jste se mě, koho byste měl možnost zabít, kdyby se vám podařilo vyjet až úplně nahoru. Jeden z nich bych byl já, Richardsi. Překvapuje vás to?“

„Řekl bych, že ano. Zařadil jsem vás mezi negerský poskoky.“

Killian zvrátil hlavu a zasmál se, znělo to však nuceně – byl to smích muže hrajícího o vysoké sázky, který je současně zmítán velkým vnitřním napětím.

„Tady je ten návrh, Richardsi. Leťte do Hardingu. Na letišti bude čekat limuzína. Bude vykonána poprava – naoko. A vy se stanete členem našeho týmu.“

Z místa, kde seděl McCone, se ozvalo zděšené zavytí plné zuřivého vzteku. „Ty černej parchante –“

Amelia Williamsová vypadala ohromeně.

„Moc pěkný,“ řekl Richards. „Věděl jsem, že jste dobrej, tohle je ovšem přímo skvělý. Byl byste fantastickej obchodník s ojetinama, Killiane.“

„Vyjádřil McCone nějaké pochybnosti?“

„McCone je výbornej herec. Na letišti sehrál menší divadýlko, který by mu mohlo vyhrát cenu Akademie.“ Přesto byl znepokojen. To, jak McCone honem honem poslal Amelii vařit kafe, když to vypadalo, že snad spustí Irčana, McConeův vytrvalý, hluboký antagonismus – to nesešlo. Nebo ano? Myšlenky mu začaly vířit jako dětský větrník. „Třeba to na něj zkoušíte bez jeho vědomí. Spoléháte na to, že jeho reakce to ještě vylepší.“

Killian řekl:

„Vy jste sehrál vlastní divadýlko s tou plastickou výbušninou, Richardsi. My víme – víme – že blufujete. Avšak na tomhle stole je

tlačítko, malé červené tlačítko, které žádným blufem není. Za dvacet sekund po stisknutí udeří rakety Diamondback typu země vzduch. Nesou čisté nukleární bojové hlavice.“

„Ani Irčan není podfuk.“ V puse však cítil hořkou pachut'. Jeho bluf mu náhle chutnal trpce.

„Ale je. Do letadla Lockheed G-A se nemůžete dostat s plastickou výbušninou. Ne, aniž byste nespustil poplašné zařízení. V letadle jsou čtyři nezávislé detektory, instalované proti únoscům. Pátý byl instalován do padáku, o který jste žádal. Mohu vám říci, že když jste nastupoval, byla signalizační světla v kontrolní věži na Voigt Field sledována s mimořádným zájmem a vzrušením. Obecný názor byl, že Irčana pravděpodobně máte. Celou dobu jste totiž prokazoval tak mimořádnou vynalézavost, že se podobná domněnka zdála oprávněná. A když se žádné z těch světel nerozsvítilo, následovala nemalá úleva. Mám zato, že jste nikdy neměl příležitost výbušninu získat. Je možné, že jste o tom uvažoval; ale to už bylo příliš pozdě. Nicméně, teď na tom nesejde. Vaši situaci to zhoršuje, avšak –“

Zničehonic stál vedle Richardse McCone. „A je to tady,“ řekl a zašklebil se od ucha k uchu. „A teď ti tu tvoji zasranou palici ustřelím, kreténe.“ Namířil pistoli na Richardsův spánek.

...Zbývá 016 a ČAS BĚŽÍ...

„Jestli to uděláte, jste mrtvý člověk,“ řekl Killian.

McCone zaváhal, o krok ustoupil a nevěřičně zíral na VěVé. Obličej se mu opět zkřivil a zbortil. Rty se mu kroutily v tichém úsilí promluvit. Když se mu řeč konečně vrátila, byl to šepot potlačované zuřivosti.

„Můžu ho vyřídit! Přimo tady! Tady, co stojím! Všichni budeme v bezpečí! Všichni –“

Killian unaveně řekl: „Vy jste v bezpečí, vy zatracenej idiote. A vyřídit ho mohl Donahue – kdybysme ho chtěli vyřídit.“

„Ten chlap je zločinec!“ stoupal McConeův hlas. „Zabil policisty! Dopustil se trestných činů anarchie a vzdušného pirátství! Veřejně veřejně zostudil mě a moje oddělení!“

„Sedněte si,“ řekl Killian a jeho hlas byl studený jako meziplanetární prostor. „Je čas připomenout si, kdo vás platí, pane vrchní lovčí.“

„S tímhle tím se odvolám k prezidentovi Rady!“ ječel McCone jako pominutý a prskal kolem sebe sliny. „Až tohle skončí, budeš drtit bavlnu, negře! Ty zatracenej, bezcennej, začouzenej zkurvysynu –“

„Hod'te tu zbraň na podlahu, prosím,“ ozval se cizí hlas. Richards se překvapeně otočil. Byl to Donahue, navigátor, a vypadal chladně a mimořádně nebezpečně. Jeho napomádované vlasy se leskly v nepřímém osvětlení oddělení. V ruce držel automatickou pistoli Magnum/Springstun a mířil s ní na McConea. „Robert S. Donahue, starouši. Oddělení řízení Rady her. Hod' to na podlahu.“

...Zbývá 015 a ČAS BĚŽÍ...

McCone na něj hleděl celou dlouhou vteřinu, pak jeho pistole žuchla do silné vrstvy koberce. „Ty –“

„Myslím, že řeči jsme už slyšeli víc než dost,“ přerušil ho Donahue. „Jděte zpátky do oddělení druhé třídy a tam se pěkně posaďte jako hodný chlapeček.“

McCone o několik kroků couvl, ve tváři jalový zuřivý škleb. Zíral na Richardse jako upír ze starého hororu zažehnávaný křížem.

Když zmizel, naznačil Donahue sardonicky hlavní pistole pozdrav Richardsovi a usmál se. „Už vás nebude obtěžovat.“

„Stejně vypadáš jako buzikobijec,“ řekl Richards nevzrušeně.

Lehký úsměv odumřel. Na okamžik na něj Donahue civěl s čirou nechutí a pak zamířil do pilotní kabiny.

Richards se obrátil zpátky k obrazovce VěVé. Zjistil, že jeho pulz zůstal dokonale vyrovnaný. Neroztřásl se mu nohy ani se mu netajil dech. Smrt zevšedněla.

„Jste tam, pane Richardsi?“ zeptal se Killian.

„Ano, jsem.“

„Ten problém je vyřízen?“

„Ano.“

„Dobře. Dovolte tedy, abych se vrátil k tomu, o čem jsem hovořil.“

„Klidně pokračujte.“

Killian si při jeho tónu povzdechl. „Říkal jsem, že váš nezdařený bluf zhoršuje vaši situaci, ale zvyšuje naši důvěryhodnost. Víte proč?“

„Ano,“ řekl Richards nepřítomně. „To znamená, že jste tencehle letoun mohli kdykoli poslat k čertu, nebo jste mohli přimět Hollowaye, aby ho podle vaší libosti posadil na zem. McCone by mě vyřídil.“

„Přesně tak. Věříte, že víme, že blufujete?“

„Ne. Ale jste lepší než McCone. Nasadit sem poskoka byl opravdu dobrej tah.“

Killian se zasmál. „Ach, Richardsi. Vy jste skutečně kousek. Takový vzácný, neobyčejně pestrý týpek.“ A opět to znělo nuceně, napjatě, pod nátlakem. Richardsovi došlo, že Killian má informaci, kterou nechce za žádnou cenu říct.

„Kdybyste to skutečně měl, odpálil byste to v okamžiku, kdy vám McCone přiložil hlaveň revolveru k hlavě. Věděl jste, že se vás chystá zabít. Přesto jste seděl dál.“

Richards věděl, že to je konec, věděl, že vědí. Rysy mu rozt'al úsměv. Killian by to ocenil. Byl to člověk pronikavého a cynického ducha. Ať tedy platí, když chtějí vidět celou kartu.

„Nic z toho nekupuju. Tlačte na mě a všechno vyletí.“

„A vy byste nebyl tím, čím jste, kdybyste to nenatahoval až do samého konce. Pane Donahue?“

„Ano, pane.“ Chladný, spolehlivý, emocí zbavený hlas Donahuea promluvil z palubního telefonu a z VÉVÉ téměř ve stejném okamžiku.

„Prosím, vraťte se a vyndejte z kapsy pana Richardse kabelku paní Williamsové.“

„Ano, pane.“

Richards si s pocitem hrůzy vzpomněl na přístroj, který mu vytiskl identifikační kartu v Paláci her. *Drrr-drrr-drrr*.

Objevil se Donahue a zamířil k Richardsovi. Obličej měl hladký, chladný a bez výrazu. *Naprogramovaný*. Napadlo náhle Richardse.

„Zůstaň tam, kde jsi, fešáku,“ pronesl Richards a nepatrně pohnul rukou v kapse pláště. „Ten člověk je v bezpečí na zemi. Ty jsi ten, kterej poletí na měsíc.“

Měl pocit, jako by ten rázný krok na vteřinku zaváhal a oči jako by o nepatrný zlomeček uhnuly, a pak opět pokračoval. Klidně se mohl proménádovat na Azurovém pobřeží... nebo se blížít k blekotajícímu homosexuálovi, skrčenému na konci slepé uličky.

Richardse na okamžik napadlo čapnout padák a prchnout. Bez šance. Prchnout? Kam? Pánská toaleta na konci třetí třídy je konec cesty.

„Setkáme se v pekle,“ řekl tiše a trhl rukou v kapse. Tentokrát byla reakce lepší. Nikoli uspokojivá, ale lepší. Donahue zachrčel a v gestu starém jako lidstvo samo zvedl rychle ruce, aby si chránil obličej. Pak je spustil, stále ve světě živých, a zdál se velice zmatený a rozhněvaný.

Ze zablácené, natržené kapsy pláště vytáhl Richards kabelku Amelie Williamsově a mrštil ji po něm. Udeřila Donahua do hrudi a s plesknutím dopadla k jeho nohám jako mrtvý pták. Richardsova ruka byla slizká potem. Ležela mu na koleni, divná, bílá a cizí. Donahue kabelku zvedl, letmo se do ní podíval a podal ji Amelii. Richards pocítil zvláštní, hloupý smutek nad její ztrátou. Jistým způsobem to bylo jako přijít o starého přítele.

„Bum,“ zašeptal.

...Zbývá 014 a ČAS BĚŽÍ...

„Váš poskok je skutečně dobrý,“ řekl Richards unaveně, když se Donahue opět vzdálil. „Akorát sebou trhnul, myslel jsem, že si nacvrká do kalhot.“ Začal pozorovat, že se mu podivně zdvojuje vidění. Přicházelo to a zase mizelo. S velkou opatrností zkontroloval svůj bok. Krev kolem rány se už podruhé neochotně srážela. „A co dál?“ zeptal se. „Rozmístíte po letišti kamery, aby každé viděl, jak to ten desperado schytá?“

„A teď k té dohodě,“ řekl Killian tichým hlasem. Obličej měl tmavý, nečitelný. Ať už skrýval cokoli, bylo to teď těsně pod povrchem. Richards si tím byl jistý. A náhle ho znovu zaplavila děsivá hrůza. Chtěl se natáhnout a VÉVÉ vypnout, už to dál neposlouchat. Cítil, že se mu začaly třást vnitřnosti – skutečně a doslovně třást. Vypnout ji však nedokázal. Jak taky jinak. Konec konců, byla přece nezávislá.

„Odstup, Satane,“ zahuhňal.

„Cože?“ Killian vypadal vyplašeně.

„Ale nic. Tak to vybalte.“

Killian mlčel. Pohlédl dolů na své ruce. Pak opět zvedl zrak. Richards cítil, jak neznámá komůrka v jeho mozku sténá jakousi

předtuchou. Vypadalo to, jako když duchové chudáků a bezejmenných, duchové opilců, přespávajících v uličkách, volají jeho jméno.

„McCone je vyřízený,“ promluvil Killian tiše. „Vy to víte, protože je to vaše práce. Rozkřápl jste ho jako vajíčko. Chceme, abyste nastoupil na jeho místo.“

Richards, který si myslel, že už překročil hranici, kdy ještě může být šokován, zjistil, že mu čelist visí v totální, omámené neschopnosti uvěřit. Je to lež. Musí to být lež. Přesto však – Amelia má zpátky svou kabelku. Neměli důvod lhát či nabízet falešné iluze. Byl zraněný a sám. Jak McCone, tak Donahue byli ozbrojeni. Jediná kulka posazená těsně nad levé ucho by to ukončila bez sebemenšího povyku, rvačky či rozruchu.

Závěr: Killian říká čistou pravdu.

„Jste blázen,“ zamumlal.

„Ne. Jste nejlepší běžec, jakého jsme kdy měli. A nejlepší běžec ví nejlépe, kde hledat. Otevřte trochu oči a uvidíte, že Běžec je určen ještě pro něco jiného než pro potěšení mas a odstraňování nebezpečných lidí. Richardsi, Systém je vždy připraven přijmout nové, svěží talenty. Musíme být.“

Richards se snažil promluvit, ale nedostal ze sebe ani hlásku. Ten děs ho neopouštěl, šířil se, narůstal a hutněl.

„Dosud nikdy neexistoval vrchní lovec s rodinou,“ řekl konečně. „Vy byste měl vědět proč. Možnosti vydírání a –“

„Bene,“ řekl Killian s nekonečnou vlídností, „vaše žena a dcera jsou mrtvé. Je to už víc než deset dní.“

...Zbývá 013 a ČAS BĚŽÍ...

Dan Killian mluvil, zřejmě už po nějakou dobu, Richards ho však vnímal jenom vzdáleně, hlas byl zkreslený zvláštní ozvěnou v jeho mysli. Bylo to jako být uvězněn v hluboké studni a slyšet, jak někdo volá dolů. Jeho mysl zaplavila temnota noci, temnota, která sloužila jako pozadí pro jakési předvádění alba fotografií a výstřižků. Stará fotografie z Kodaku se Sheilou proplétající se chodbami budovy střední školy průmyslových řemesel s kroužkovým sešitem v podpaždí. Tehdy se zrovna vrátili do módy minisukně. Záběr na oba dva, jak sedí na

konci Bay Pier (Vstupné: Zdarma), zády k objektivu a hledí do vody, ruce propletené. Hnědě tónovaná fotka mladého muže v nepadnoucím obleku a mladé ženy v nejlepších šatech své matky – k tomu účelu vypůjčených – jak stojí před smířčím soudcem s ohromnou bradavicí na nose. O svatební noci se při vzpomínce na tu bradavicí hihňali. Strohá, černobílá momentka do půl těla svlečeného muže v zástěře, zalitého potem u mohutných ovládacích pák strojů v ohromném podzemním, hrobku připomínajícím sále, ozářeným obloukovými lampama. Měkce tónovaná barevná fotka (měkce proto, aby se zamaskovalo strohé, oprýskané pozadí) ženy s velkým břichem, jak stojí u okna a dívá se ven do ulice, rozedranou záclonu drží odhrnutou a vyhlíží svého muže. Světlo na její tváři je hebké jako kočičí pacička. Poslední obrázek: další fotka z obstarožního Kodaku a na ní hubený chlapík drží s výrazem triumfu a lásky vysoko nad hlavou malinkaté miminko, mužův obličej je rozzářený širokánským vítězoslavným úsměvem. Obrázky se začaly míhat rychleji a rychleji, vířily mu před očima, ale nepřinášely žádný pocit žalu, lásky nebo ztráty, zatím ne, zatím s sebou přinášely pouze chladnou, novokainovou otupělost.

Killian ho mezitím ujišťoval, že Systém s jejich smrtí nemá nic společného, byla to strašlivá nehoda. Richards zjistil, že mu věří – nejenom proto, že celý ten příběh zněl příliš jako lež, aby nebyl pravdivý, ale protože Killian věděl, že pokud Richards na tu nabídku přistoupí, jeho první kroky povedou do Družstevního města, kde mu jediná hodina v ulicích řekne o té záležitosti úplnou pravdu. Vandráci na lupu. Byli tři. *(Nebo snad kunčastí? Napadla ho náhle trýznivá myšlenka. V telefonu se zdála trochu tajnůstkářská, jako kdyby něco skrývala –)* Pravděpodobně byli zfetovaný. Zřejmě se nějak výhrůžně obrátili proti Cathy a Sheila se ji snažila chránit. Obě zemřely na následky ubodání.

To ho náhle vzpamatovalo.

„Nekrmte mě takovejma sračkama!“ zaječel.

Amelia sebou trhla a náhle si zakryla tvář. „Co se stalo? Řekněte mi, co se stalo!“

„Není už nic, co bych mohl dodat. Vaše žena utřzila víc než šedesát bodných ran.“

„Cathy,“ řekl Richards prázdně a bezmyšlenkovitě a Killian se nervózně ošil.

„Bene, chtěl byste nějaký čas, abyste o tom všem mohl přemýšlet?“

„Ano. Ano, chtěl.“

„Je mi to strašlivě, strašlivě líto, kamaráde. Přísahám na svou matku, že s tím nemáme nic společného. Naše řešení by bylo rozdělit vás; s tím, že byste měl právo je navštěvovat, pokud byste souhlasil. Nikdo dobrovolně nepracuje pro lidi, kteří mu zmasakrují rodinu. My si to uvědomujeme.“

„Potřebuju čas k přemýšlení.“

„Jako vrchní lovec,“ řekl Killian tiše, „byste ty parchanty mohl dostat a dát jim, co si zaslouží. A spoustě dalších.“

„Potřebuju přemýšlet. Sbohem.“

„Já –“

Richards se natáhl a VÉVÉ vypnul. Obrazovka ztemněla. Zůstal sedět jako zkamenělý. Ruce mu volně visely mezi koleny. Letadlo dál hučelo temnotou.

Takže, pomyslel si. Už se to vyjasnilo. Všechno je to jasné.

...Zbývá 012 a ČAS BĚŽÍ...

Uplynula hodina.

Přišel čas, řekl mrož, promluvit si o mnoha věcech... o plachetnicích a pečetním vosku. A taky jestli prasata mají křídla.

Myslí mu poletovaly různé tváře a výjevy. Stacey. Bradley. Elton Parrakis se svým dětským obličejem. Noční mūra útěku. Zapalování novin v suterénu Ymcy poslední zápalkou. Kroužení a kvílení vozů na benzinový pohon, samopaly plivající oheň. Laughlinův zatrpklý hlas. Tváře těch dvou dětí, mladých agentů gestapa.

Konec konců, proč ne?

Žádné závazky a samozřejmě žádná morálka. Jak by morálka mohla být problémem pro muže, který byl odříznut a teď volně klesá? Jak chytrý je Killian, že to vidí, že Richardsovi s klidem a laskavou brutalitou ukázal, jak je sám. Bradley se svými ohnivými řečma o znečištěném ovzduší se zdál vzdálený, neskutečný, nedůležitý. Nosní filtry. Jistě. Kdysi se ta záležitost s nosními filtry zdála ohromná, veledůležitá. Není to tak.

Chudáci tě budou provázet na každém kroku.

Pravda. Dokonce Richardsovy orgány stvořily exemplář pro smrtící mašinerii. Chudí se nakonec přizpůsobí, dojde k mutaci. Za deset či padesát tisíc let si jejich plíce vytvoří vlastní filtrační systém a oni povstanou, vytrhají bohatým umělé filtry a budou se dívat, jak se hroučí, chrčí a kopou kolem sebe, zatímco z nich utíká život, jak tonou v atmosféře, kde kyslík hraje jen vedlejší roli; a co znamená budoucnost pro Bena Richardse? Všechno to bylo na hovno.

Bude následovat období žalu. Budou to očekávat a budou na to připraveni. Přijdou dokonce záchvaty vzteku, okamžiky vzpoury. Opětovné, nezdařené pokusy zveřejnit skutečnost úmyslně otráveného ovzduší? Možná. S tím si oni poradí. Postarají se o něj, neboť budou očekávat, že on se pak postará o ně. Instinktivně tušil, že by to mohl dělat. Tušil, že by dokonce pro tu práci mohl mít i jisté nadání. Pomůžou mu, zahojí ho. Narkotika a doktoři. Změna myšlení.

A pak klid a mír.

Svárlivost vymýcena jako obtížný plevel.

Vyhlížel klid toužebně, jako člověk v poušti vyhlíží vodu.

Amelia Williamsová plakala nepřetržitě ještě dlouho po tom, kdy jí všechny slzy už dávno měly vyschnout. Lhostejně mu přeběhlo hlavou, co se s ní asi stane. V současném stavu nemůže být jen tak prostě vrácena manželovi a rodině; už to nebyla stejná dáma, která automaticky zastavila na stopce s hlavou plnou jídel, setkání, klubů a vaření. Ukázalo se, že může být nebezpečná. Předpokládal, že budou následovat narkotika a terapie, pacient se bude předvádět. Bude třeba najít místo, kde se cesty rozešly, přesně určit důvod, proč byl zvolen chybný směr. Karneval uprostřed duševních kiksů.

Najednou měl chuť k ní jít a utěšit ji, říct jí, že se jí nic tak strašně zlého nestalo, že nalepení jednoduchých mentálních leukoplastů křížem krážem ji dá zase dohromady a že na tom bude dokonce líp než předtím.

Sheila. Cathy.

Ta jména přicházela a stále se opakovala, řinčela mu v hlavě jako zvony, jako slova donekonečna opakovaná, až jsou zdegradovaná na holý nesmysl. Řekněte své jméno víc než stokrát a zjistíte, že nejste nikdo. Žal byl vyloučen; měl pouze neurčitý pocit podráždění a zmatku: chopili se ho, prohnali ho na volné lonži a ukázalo se, že konec konců není ničím než koňskou řítí. Vzpomněl si na chlapce ze střední školy, který povstal, aby složil slavnostní Slib věrnosti, a spadly mu kalhoty.

Letadlo dunělo nocí pořád dál. Ze tří čtvrtin byl pohroužen do dřímoty. Obrazy lenivě přicházely a zase odcházely, celé scény se odehrávaly bez jakéhokoli emocionálního zbarvení.

A pak poslední obrázek alba: lesklá fotografie osm krát deset, provedená znuřeným policejním fotografem, který přitom snad žvýkal žvýkačku. Důkaz C, dámy a pánové porotci. Jedno rozpárané a rozřezané tělíčko v krvi zalité kolíbce. Na lacině štukovaných stěnách krvavé cákance a stružky, na zemi rozbitý kačer na kolečkách, koupený za pár šestáků. Na jednookém měďovi z bazaru veliká lepkavá sraženina.

Náhle se probudil do plného vědomí, strnulý a napjatý, ústa široce rozevřená v blekotavém výkřiku. Proud vzduchu deroucího se z plic byl dostatečně silný, aby se v něm jazyk pleskal jako uvolněná plachta. Všechno, všecičko v oddělení první třídy bylo náhle jasné, hroživě skutečné, intenzivní, děsivé. Mělo to drsnou opravdovost strašidelného klipu bulvárního zpravodajského pořadu. Jako například Laughlin vlečený z oné boudy v Topece. Všechno, všecičko bylo velice opravdové a v barvě.

Amelia zaječela hrůzou v unisonu, oči velké jako popraskané porcelánové dveřní koule, choulila se na sedadle a snažila se vecpat si do úst celou pěst.

Kuchyňkou se přihnál Donahue, v ruce pistoli. Jeho oči byly malé, nadšené, černé korálky. „Co to bylo? Co se děje? McCone?“

„Ne,“ řekl Richards a cítil, že se mu srdce zklidnilo natolik, aby jeho hlas nezněl přiškrceně a zoufale. „Zlý sen. O mojí holčičce.“

„Ach.“ Donahueovy oči zjihly v imitaci soucitu.

Nevěděl, jak to udělal, aby to bylo přesvědčivé. Možná, že zůstane troubou celý život. Možná, že se časem naučí. Obrátil se k odchodu.

„Donahue?“

Donahue se opatrně otočil.

„A že jsem tě vyděsil, co?“

„Ne,“ řekl stručně Donahue a otočil se. Vlasy měl na šíji stažené, jeho zadek v těsné modré uniformě byl hezounký jako dívčí.

„Můžu tě vyděsit ještě víc,“ poznamenal Richards. „Můžu ti pohrozit, že ti vezmu nosní filtr.“

Exeunt Donahue.

Richards unaveně zavřel oči. Lesklá fotka osm krát deset se vrátila. Otevřel je. Zavřel. Tentokrát žádná fotka. Čekal, a když si byl jistý, že se nevrátí (alespoň ne hned), otevřel oči a pustil VÉVÉ.

Naskočil obraz a byl to Killian.

...Zbývá 011 a ČAS BĚŽÍ...

„Richardsi.“ Killian se předklonil a nijak se nesnažil skrýt vnitřní napětí.

„Rozhodl jsem se, že to přijmu,“ řekl Richards.

Killian se zase opřel, nic se na něm nesmálo, až na oči. „To jsem velice rád,“ řekl.

...Zbývá 010 a ČAS BĚŽÍ...

„Kristepane,“ řekl Richards, který stál ve dveřích do pilotova království.

Holloway se otočil. „Zdravičko.“ Mluvil s něčím, co se jmenovalo Detroit VOR. Duninger popíjel kávu.

Dvojice paralelních ovládacích prvků si nikdo nevšímal, přesto se pohybovaly, nakláněly a pootáčely, jako by reagovaly na ruce a nohy duchů. Ručičky ciferníků se prudce vychylovaly, světla poblikávala. Budilo to dojem, že tudy v obou směrech nepřetržitě proudí ohromné množství informací a pokynů... ale ke komu vlastně?

„Kdo tu kisnu řídí?“ zeptal se Richards, fascinován.

„Otto,“ odpověděl Duninger.

„Otto?“

„Otto, automatický pilot. Jasný, srágoro?“ Náhle se Duninger usmál. „Jsem rád, že tě máme v týmu, kamaráde. Nebudeš tomu možná věřit, ale některý z nás jsme ti tvrdě fandili.“

Richards chladně přikývl.

Do lehce rozpačitého ticha promluvil Holloway. „I mě Otto děsí. Dokonce ještě po dvaceti letech. Je ale naprosto spolehlivý. Pekelně složitý. Jeden z těch starých by vedle něj vypadal jako... no, jako bedna na pomeranče vedle komody v chippendalském slohu.“

„Skutečně?“ Richards civěl ven do tmy.

„Ano. Zaměříte cílovou stanici a Otto se postará. Celou dobu ho navádí hlasový radar. Pilot je tak v podstatě přebytečný, až na starty a přistání. A když jsou problémy.“

„A co všechno můžete dělat, když jsou problémy?“ zeptal se Richards.

„Můžeme se modlit,“ odpověděl Holloway. Snad to bylo míněno žertovně, řekl to však s neobvyklou upřímností, která se ještě chvíli vznášela kabinou.

„Řídí skutečně tyhle volanty letadlo?“ zeptal se Richards.

„Jenom nahoru a dolů,“ řekl Duninger. „Stranové pohyby se ovládají pedály.“

„Takhle to vypadá jako dětská stíhačka z plastiku.“

„Trochu složitější,“ řekl Holloway. „Řekněme, že je tu o něco víc tlačítek na mačkání.“

„A co se stane, když Ottovi rupne v bedně?“

„K tomu nikdy nedojde,“ zakřenil se Duninger. „A kdyby přece, prostě mu sebereš řízení. Počítač se ale nikdy nemýlí, kamaráde.“

Richards se už chystal odejít, ale pohled na pohupující se berany, na nepatrné, bezděčné pohyby pedálů a páček ho nepustil. Holloway a Duninger se vrátili ke své práci – k záhadným cifrám a hlášením plným praskání statické elektřiny.

Jednou se Holloway ohlédl a vypadal překvapený, že tam Richards stále stojí. Usmál se a ukázal do tmy. „Už brzy uvidíte, jak se blíží Harding.“

„Jak brzy?“

„Za pět nebo šest minut bude vidět nad horizontem záře.“

Když se Holloway o chvílku později znovu ohlédl, Richards byl pryč. Obrátil se na Duningera a řekl: „Budu rád, až ho vysadíme, je jako přízrak.“

Duninger zasmušile civěl dolů, tvář se mu koupala v zelenkavé, světélkující záři ovládacích panelů. „Nelíbil se mu Otto. Víte to?“

„Ano, vím,“ řekl na to Holloway.

...Zbývá 009 a ČAS BĚŽÍ...

Richards se vracel zpátky uzounkou uličkou. Friedman, muž, který zajišťoval spojení, nevzhledl. Stejně tak Donahue. Ještě pár kroků a byl v kuchyňce, kde se zastavil.

Vůně kávy byla silná a příjemná. Nalil si šálek, přidal instantní smetanu a posadil se do jednoho z křesel pro letušky mimo službu. Konvice z varného skla, Silexu, bublala a unikala z ní pára.

V průhledných mrazících boxech byla kompletní zásoba zmražených luxusních jídel. Bar byl plně zásobený miniaturními lahvičkami alkoholických nápojů.

Člověk by se tu mohl dobře zpít, napadlo ho.

Srkal kávu. Byla silná a vynikající. Konvice bublala.

Tak jsem tady, pomyslel si a usrkl. Tak tak, o tom nebylo žádných pochyb. Byl tam a jen tak usrkával.

Hrnce a pánve úhledně seřazené. Nerezový dřez se třpytil jako chromový šperk vsazený do umakartu. A, samozřejmě, ta bublající a kouřící konvice ze Silexu na plotýnce. Sheila po varném skle vždycky toužila. Takový Silex něco vydrží, říkala.

Rozplakal se.

Byla tam titěrná toaleta, výlučně pro zadečky letušek. Dveře byly napůl pootevřené a bylo vidět dovnitř. Viděl dokonce i modrou, prvotřídně dezinfikovanou vodu v míse. Vyprazdňování střev ve vkusné nádheře ve výšce padesát tisíc stop.

Popíjel kávu, pozoroval, jak konvice bublá a uniká z ní pára, a plakal. Jeho pláč byl velice klidný a naprosto tichý. Skončil ve stejném okamžiku, kdy mu došla káva.

Vstal a položil šálek do dřezu z nerezavějící oceli. Uchopil konvici za hnědou plastickou rukojeť a opatrně vylil kávu do odtoku. Na silném skle ulpěly drobné kapky kondenzované páry.

Rukávem si otřel oči a zamířil zpět do úzké chodbičky. S konvicí v ruce vstoupil do Donahueova oddělení.

„Trochu kávy?“ zeptal se Richards.

„Ne,“ odpověděl Donahue stroze, aniž zvedl hlavu.

„Ale to víš, že jo,“ řekl Richards a vši silou, kterou dokázal zmobilizovat, praštil Donahuea tou masivní nádobou do sehnuté hlavy.

...Zbývá 008 a ČAS BĚŽÍ...

Vynaložené úsilí mu potřetí roztrhlo ránu na boku, ale konvice se nerozbila. Richardse napadlo, jestli snad nebyla něčím obohacená (třeba vitamínem B 12?), aby se při vysokých turbulencích nerozsypala. Byla na ní veliká, ohromující skvrna Donahueovy krve. Tiše se zhroutil na navigační stůl. Přes plastický obal vrchní mapy přeběhl pramínek krve a začal odkapávat.

„Tady Roger, Cé-jedna-devět-osm-čtyři,“ promluvil jasný hlas v rádiu.

Richards stále držel konvici. Zůstala na ní vlákna Donahueových vlasů.

Pustil ji, ale rána se neozvala. Koberce byly i zde. Skleněná koule ze Silexu se k němu přikulila a mrkla na něj krvavou bulvou. Lesklá fotka, osm na deset, Cathy v kolíbce se objevila nezvaná a Richards se otřásl.

Za vlasy převrátil bezvládné tělo Donahuea a šmátral za sakem jeho modré uniformy. Pistole tam byla. Už už se chystal pustit hlavu zpátky na stůl, zarazil se však a zvrátil ji ještě víc. Donahueova čelist visela vyvrácená v idiotském šklebu. Kapala do ní krev.

Richards utřel krev z jedné nosní dírky a pohlédl do ní.

A ejhle, byl tam – nepatrný, velice nepatrný. Odlesk jemného pletiva.

„Potvrďte E.T.A. Cé-jedna-devět-osm-čtyřko,“ promluvil rádio.

„Hej, to je pro tebe!“ zvolal Friedman přes chodbu. „Donahue –“

Richards se vbelhal do uličky. Cítil se velice slabý. Friedman zvedl pohled. „Neřekl byste Donahueovi, aby zvedl zadek a potvrdil –“

Richards ho střelil přímo nad horní ret. Zuby se mu rozlétly jako roztržený náhrdelník nějakého divocha. Vlasy, krev a mozek se jako Rorschachův obrazec rozstříkly na stěně za křeslem, kde jakási dívka z magazínu 3-D natahovala nekonečně dlouhé nohy přes lakovanou pelest postele. Z pilotova sektoru se ozval zdušený výkřik a Holloway provedl zoufalý, k nezdaru odsouzený skok ke dveřím, aby je zabouchl. Richards si všiml, že má na čele jizvičku ve tvaru otazníku. Byl to druh jizvy, jakou si udělá malý, odvážný chlapec při pádu z dolní větve stromu při hře na pilota.

Střelil ho do břicha. „Aáááá-Ahh!“ vydral se z Hollowayova hrdla hlasitý zvuk překvapení a šoku, podjely mu nohy a padl na tvář.

Duninger byl otočený v křesle, obličej jak sinalý měsíc. „Mě nezastřelíte, eh?“ Nebylo v něm dost síly, aby z toho udělal konstatování.

„Tumáš,“ řekl Richards laskavě a stiskl spoušť. Jak Duninger padl nazad, něco za ním vybuchlo a na okamžik prudce vzplanulo.

Ticho.

„Potvrďte E.T.A., Cé-jedna-devět-osm-čtyřko,“ řeklo rádio.

Náhle Richards hekl a vyzvrátil kaluž kávy a žaludečních šťáv. Svalová křeč natrhla ránu ještě víc a v boku mu začala pulsovat intenzivní bolest.

Odkulhal k řízení. Stále se hýbalo a kývalo v nekonečném, propojeném tandemu. Tolik ciferníků a všelijakých páček.

Nebudou mít při tak důležitém letu nepřetržitě spojení? Jistěže ano.

„Potvrzuji,“ pronesl Richards konverzačním tónem.

„Máte tam zapnutý VÉVÉ, Cé-jedna-devět-osm-čtyřko? Máme tu nějaký zblázněnej signál. Všechno v pořádku?“

„Končím,“ řekl Richards.

„Řekni Duningerovi, že mi dluží pivo,“ řekl hlas záhadně, a pak už bylo slyšet pouze praskání statické elektřiny.

Kisnu řídil Otto.

Richards zamířil zpět, aby dokončil, co započal.

...Zbývá 007 a ČAS BĚŽÍ...

„Ó, bože můj,“ zabědovala Amelia Williamsová.

Richards se zběžně prohlédl. Celou pravou stranu od žeber až k lýtku měl jednu jasnou krvavou skvrnu.

„Koho by napadlo, že takovej prďola bude v sobě mít tolik krve?“ řekl.

Náhle se do první třídy vřítel McCone. Rychlým pohledem přejel Richardse. V ruce měl pistoli. Vystřelili ve stejném okamžiku. McCone zmizel za závěsem mezi první a druhou třídou. Richards ztěžka dopadl na zadek. Cítil se velice unavený. V břiše měl velkou díru. Viděl vlastní střeva.

Amelia nepřetržitě ječela, ruce přitisknuté k tvářím, které si stahovala dolů, až se příšerně podobala čarodějnici.

McCone se připotácel zpátky do první třídy. Křenil se. Zdálo se, že má ustřelenou půlku hlavy, přesto se křenil.

Dvakrát vystřelil. První kulka šla nad Richardsovu hlavu. Druhá ho zasáhla přímo pod klíční kost.

Richards znovu vystřelil. McCone se dvakrát vrávoravě zatočil v nesmyslné variaci na jakýsi indiánský tanec. Pistole mu vypadla z ruky. Vypadalo to, jako když pozoruje bílou styrohmotu masivního stropu oddělení první třídy; snad ho srovnával se stropem v jeho druhé třídě. Potom přepadl. Zápach spáleného střelného prachu a spálených tkání byl zřetelný a pronikavý, stejně výrazný jako jablka v moštovém lisu.

Amelia nepřestávala ječet. Richardse napadlo, jak pozoruhodně zdravě se projevuje.

...Zbývá 006 a ČAS BĚŽÍ...

Richards velice pomalu vstal, ruku na ráně, aby mu nevypadly vnitřnosti. Měl pocit, jako by mu někdo v žaludku škrtal zápalkami.

Pomalu se belhal uličkou, sehnutý, ruku v pase, jako by se klaněl. Druhou rukou vzal padák a vlekl ho za sebou. Mezi prsty mu proklouzla smyčka šedavé klobásy, zatlačil ji zpět. Bolelo to, když ji tam tlačil. Vzdáleně měl pocit, že si snad dělá do kalhot.

„G-h,“ hekala Amelia Williamsová. „G-h, g-h, g-h. Ó, bože. Ó, bože můj.“

„Navlékněte si to,“ řekl Richards.

Nevnímala ho. Dál se kolébala a úpěla. Pustil padák a pleskl ji přes tvář. Nedokázal do toho vložit žádnou sílu. Sevřel ruku v pěst a udeřil ji. Zmlkla a omámeně na něj pohlédla.

„Navlékněte si to,“ opakoval. „Jako ruksak. Víte jak?“

Přikývla. „Já. Nemůžu. Skočit. Mám strach.“

„Půjdeme dolů. Musíte skočit.“

„Nemůžu.“

„Dobrá. Tak vás zastřelím.“

Vymrštila se ze sedadla, až ho odstrčila stranou, a s šíleným elánem a dychtivostí ve vytřeštěných očích si začala navlékat padák. Jak zápolila s popruhy, pomalu od něj ustupovala.

„Tak ne. Tenhle přijde eh-dolů.“

Velkou rychlostí přehodila popruh, a jak se Richards přibližoval, couvala k tělu McConea. Z úst mu kapala krev.

„A teď zahákněte tu přezku do toho oka. Kolem. B-h břicha.“

Třesoucími se prsty to udělala, když se nejdřív při prvním pokusu minula a rozplakala. Její oči mu hleděly do tváře jako šílené.

Krátce šlápla do McConeovy krve, pak ho překročila.

Takhle prošli druhou třídou a stejným způsobem i třetí. Zápalky v jeho břicho vystřídal stálý plamen zapalovače.

Nouzový východ byl jištěn bezpečnostními náložemi a západkou ovládanou z místa pilota. „Střelte do toho. Já... neudržel bych to v ruce.“

Zavřela oči, odvrátila obličej a dvakrát stiskla spoušť Donahueovy pistole. A byla prázdná. Dveře zůstaly zavřené a Richardse se zmocnil tíživý, dusivý pocit zoufalství. Amelia Williamsová nervózně držela karabinu pojistného lana padáku a lehce za ni škubala.

„Možná –“ začala, když náhle dveře odlétly do noci a Amelii Williamsovou to vysálo ven.

...Zbývá 005 a ČAS BĚŽÍ...

Shrbený jako babice, držel se Richards opěradel sedadel a hurikánem se vzdaloval od otvoru nouzového východu. Kdyby letěli ve větší výšce s větším rozdílem tlaku vzduchu, vytáhlo by ho to ven spolu s ní. Divoce to s ním cloumalo a jeho nebohé vnitřnosti klouzaly ven, poskládané jako harmonika, a táhly se za ním po podlaze. Chladný noční vzduch, řídký a ostrý ve výšce dvou tisíc stop, působil jako chrstnutí ledové vody. Plamen zapalovače se změnil v pochodeň a střeva měl v jednom ohni.

Druhou třídou. Trochu lepší. Sání trochu menší. Teď přes McConeovo roztažené tělo (zvednout nohu, prosím), a pak první třídou. Z úst mu volně proudila krev.

U vchodu do kuchyňky se zastavil a snažil se posbírat střeva. Věděl, že se jim to venku nelíbí. Ani trochu. Celá se zasvinila. Chtělo se mu plakat nad svýma ubohýma, křehkýma vnitřnostma, které se o nic takového přece neprosily.

Nacpat je zpátky se mu nepodařilo. Bylo to špatné; byly úplně zpřeházené. Před očima se mu míhaly strašidelné obrázky ze středoškolských učebnic biologie. Uvědomil si, že na něj začíná klopýtavě doléhat skutečnost jeho vlastního konce, a ústy plnými krve zoufale a zbědovaně vykřikl.

Z letadla žádná odpověď nepřišla. Všichni odešli. Všichni kromě něj a Otta.

Spolu s jasnou tekutinou unikající mu z těla svět jako by ztrácel na barvě. Opíral se celý zkroucený o vchod do kuchyňky jako opilec o pouliční lampu a sledoval, jak věci kolem něj postupně nabývají na přízračné šedi.

Tak je to tady. Konec.

Znovu vykřikl a vrátil svět do mučivé existence. Ještě ne. Teď nesmí. Vrhel se přes kuchyňku, obalený smyčkami střev. Je to ohromující, že se jich tam tolik vejde. Takové kulaté, tuhé, nacpané.

Šlápl na část sebe sama a uvnitř se něco natáhlo. Nával bolesti byl nepopsatelný, za hranicemi tohoto světa. Zaječel a postříkal krví protější stěnu. Ztratil rovnováhu a byl by upadl, kdyby ho na poslední chvíli nezadržela stěna.

Střelený do břicha. Střelili mě do břicha.

Drrr-drrr-drrr, odpověděla jeho mysl vyšinutě.

Zbývá ještě jedna věc.

Průstřel břicha je považován za jeden z nejhorších. Jednou měli při půlnoční přestávce na občerstvení diskuzi o nejhorších způsobech smrti; to bylo, když byl ještě čističem strojů. Zdraví jako buci, překypující krví, chcankama a semenem, všichni se ládovali sendvičema a porovnávali relativní účinky radiace, mrazu, pádu, mlácení těžkým obuškem a topení se. A někdo se zmínil o průstřelu břicha. Možná Harris. Ten tlust'och, kterej při šichtě pil zakázaný pivo.

Bolí to, řekl tehdy Harris. A trvá to dlouho. A všichni souhlasně a s vážnými tvářemi přikyvovali, aniž měli sebemenší ponětí o Bolesti.

Richards se potácel úzkou chodbičkou, přidržuje se po obou stranách. Kolem Donahuea. Kolem Friedmana, jehož obličej vypovídal

o Benově radikálním chirurgickém zásahu do jeho chrupu. Pažemi se mu plížila otupělost, zatímco bolest v břiše (v tom, co bývalo jeho břichem) byla čím dál tím horší. Přesto se hýbal dál a jeho zdecimované tělo se snažilo splnit rozkazy šíleného Napoleona uvězněného v jeho lebce.

Bože můj, je tohleto Ríšův konec?

Nevěřil by, že je v něm tolik otřepaných frází lidí na smrtelné posteli. Vypadalo to, jako když se mu mysl obrací sama k sobě a ve svých posledních, horečnatých okamžicích požívá sebe samu.

Ještě. Jednu. Věc.

Padl přes Hollowayovo roztažené tělo a zůstal ležet, najednou byl hrozně ospalý. Dá si šlofíčka. Tak tak. To bude ono. Vstát dá moc práce. Otto si brouká. Ukolébá čerstvě narozeného chlapečka ke spánku. Sššš, šššš, šššš. Ovečka na louce, kravička v obilí.

S neuvěřitelným úsilím zvedl hlavu, byla ocelová, byl to ingot surového železa, byla z olova – a civěl na dvojici beranů a jejich nepřetržitý tanec. A za ním, v oknech z plexiskla, Harding.

Příliš daleko.

Leží pod kupkou sena a tvrdě spí.

...Zbývá 004 a ČAS BĚŽÍ...

Rádio znepokojeně krákoralo: „Ozvěte se, Cé-jedna-devět-osm-čtyřko. Jste příliš nízko. Odpovězte. Odpovězte. Máme přistoupit k navádění? Odpovězte. Odp-“

„Naser si,“ zašeptal Richards.

Začal se plazit k tancujícímu řízení. Pedály se zvedaly a zase klesaly. Tik-tak, škubaly sebou berany. Znovu jím projela šílená bolest; zaječel. Smyčka střev se mu zachytila za Hollowayovu bradu. Odplazil se zpět a uvolnil ji. Začal se znova plazit.

Ruce mu ochably a na okamžik se vznášel, ve stavu beztlíže, s nosem v měkkém, vysokém koberci. Přizvedl se a plazil se dál.

Zvednout se, dostat se do Hollowayova křesla znamenalo zdolat Everest.

...Zbývá 003 a ČAS BĚŽÍ...

Byla tam. Ohromná, hranatá masa, do noci čněla nad vším ostatním, ohraničená temnotou. Měsíc ji proměnil v alabastr.

Zakroutil trochu berany. Podlaha se prudce naklonila doleva. Hodilo to s ním a málem vypadl z Hollowayova křesla. Otočil berany zpět, přehnal to a podlaha se prudce naklonila doprava. Horizont se bláznivě kolébal.

A teď pedály. Ano. To je lepší.

Nesměle zatlačil na berany. Ukazatel, který měl před očima, v mžiku klesl z 2000 na 1500. Vrátil je do původní polohy. Téměř nic neviděl. Pravé oko měl téměř slepé. Zvláštní, že ne obě najednou.

Opět zatlačil na berany. Nyní se zdálo, že se letadlo vznáší ve stavu beztlíže. Ukazatel spadl z 1500 na 1200 a pak na 900. Zase je povytáhl.

„Cé-jedna-devět-osm-čtyři.“ Tentokrát byl hlas velmi vyplašený. „Co se děje? Odpovězte!“

„Jen hovoř, chlapče,“ zaskřehotal Richards. „Vrrr! Rrraf! Rrraf!“

...Zbývá 002 a ČAS BĚŽÍ...

Obří letadlo letělo nocí, stříbřité jako kus ledu, a pod ním, jako gigantická pomačkaná krabice z papundeklu, se rozkládalo Družstevní město.

Už se k němu blíží. K Paláci her.

...Zbývá 001 a ČAS BĚŽÍ...

Tryskáč, obrovský a řvoucí, vzbuzující dojem, jako by byl nadzvedáván rukou samotného Boha, právě přeletěl Kanál. Feťák v domovních dveřích zvedl pohled a napadlo ho, že má halucinaci, poslední sen, který přichází, aby ho vzal pryč, snad do nebe General Atomics, kde je všechno jídlo zadarmo a všechny elektrárny mají čisté reaktory.

Zvuk motorů vylákal lidi před vchody, kde stáli s obličejí vyvrácenými vzhůru; vypadaly jako bledé plamínky. Skleněné výlohy zadrnčely a zborstily se dovnitř. Smetí a odpadky poletovaly uličkami

jako tancující dervišové. Jakýsi policajt upustil obušek, přikryl si hlavu rukama a ječel, avšak neslyšel se.

Letadlo stále klesalo a nyní letělo nad střechami jako stříbrný netopýr; konec pravého křídla minul slavný obchodní dům Glamour Column Store o pouhých dvanáct stop.

Po celém Hardingu zběhaly obrazovky VÉVÉ interferencí a lidé na ně hleděli s přihloupou, ustrašenou nevěřičností.

Světu vládl hrom.

Killian zvedl pohled od pracovního stolu a zíral do okna, které tvořilo celou jednu stranu místnosti.

Mihotavý výhled na metropoli, od jednoho jejího konce k druhému, zmizel. Celé okno bylo vyplněno nalétávajícím tryskovým letadlem Lockheed TriStar. Jeho poziční světla blikala a na krátký okamžik, na neskutečný okamžik naprostého překvapení, děsu a neschopnosti uvěřit, zahlédl Killian, jak na něj civí Richards. Po tváři měl rozmazanou krev, černé oči mu plály jako oči démona.

A Richards se křenil.

Pak vystrčil prst.

„– Ježíšikriste –“ bylo všechno, co měl Killian čas ze sebe dostat.

Lockheed se lehce naklonil a vzápětí narazil do Paláce her ve třech čtvrtinách jeho výšky. Nádrže měl ještě víc než ze čtvrtiny plné. Rychlost o málo přesahovala pět set mil v hodině.

Výbuch byl strašlivý. Ozářil noc jako boží hněv a ještě o dvacet bloků dál přešel z nebe oheň.